

НОВА БЪЛГАРСКА ЛИТЕРАТУРА

Хумор и сатира 2017

Хумористичен конкурс

ВЯТЪРНИЧЕВИ
ИСТОРИИ

АЛМАНАХ

медия партньор

БЪЛГАРСКО НАЦИОНАЛНО РАДИО

Алманах „Нова българска литература“

Хумор и сатира 2017

Copyright © 2017 Фондация „Буквите“

© Издател Фондация „Буквите“

ISSN 2367-9077

ПРОГЛЕЖДАНЕ

Когато се разхождах прав под масата,
реших да попогледна тук – таме.
Какво видях ли? Чакайте – опасно е.
Най – малкото, за приказка не е.

Не, нямаше небе. Завеса ленена,
бе спусната в театър на крака.
Дал Бог очи на всекиго за гледане,
там всичко беше малко по-така....

Събутите обувки зле не лъхаха.
Но дамските крака защо не знам
в краката на отсрещния се пъхаха
и ровеха нахално и без срам.

Не знам отгоре как ли е изглеждало.
Отдолу бе пазар. Тарапана.
Настъпваха се. Ритаха. Пререждаха.
И търкаха пети и колена.

Отдолу всичко, бе като в гротеска
представяща интимен битпазар.
А аз съвсем естествено, по детски
приемах всичко като на игра.

Обаче щом излизах изпод масата,
разбирах, че съм бил на маскарад.
Отгоре беше царството на маските.
Отдолу бе ...
действителния свят.

ЗА ЛЮБОВТА

Една ръждясала любов...
Какво чак толкова, човече.
Ако ти липсва мъжество,
повярвай – остарял си вече.

Особено щом разбереш,
че имало безброй любви
и може да предпочетеш
любов дори по телефона.
С поръчка можело. По час.
Или по договор нескромен,
тя би могла дори у вас
да позвъни на домофона.
Да влезе, да се съблече,
дори да ти предложи средство...
А ти да смотолевиш, че
сега не сте в тандем със секса.
Едва ли тя ще се смути,
че е попаднала на мухльо.
Щом знае, че ще си платиш,
тя би дошла при теб и утре.
Не я изпращай, слушай ме.

Спести си гледката пред входа
как тя се качва в „БМВ“,
до твоята невзрачна „Шкода“.
И литва като песента,
която в младостта те праща.
А там царува любовта.
А там любов ръжда не хваща.

Но любовта си е любов.
Тя светове гради. Не срива.
Не винаги е свята, но...
Дори ръждясала е жива.

ЛИРИЧЕН НАРЪЧНИК

Времето трябва да има перваз.

— Съблазнително!

Любовта е избухнала страст.

— Поразително!

Ревността е горчива на вкус.

— Отвратително!

Направи от омразата лукс.

— Изумително.

Щипка чувства. И чаша любов.

— Напоително!

Плач и сълзи, събрани в едно.

— Съкрушително.

После всичко това го смеси.

— Задължително!

Ако видиш света по-красив...

По – кър – ти – тел - но!

ЦЕНАТА НА УСПЕХА

Изобретател съм и, както правилно се досещате, голяям изобретател! Какво съм изобретил ли? Ооо, много неща, но най-сериозното и ценно изобретение е машина, наречена: „Квазита“. Не ви говори нищо ли? Вие пък, та това е най-голямото изобретение на 21 век - машина на времето! Ето, че се сетихте, казвам се Георги Иванов Кукер. Не, не съм онзи мустакат симпатяга, дето летя в космоса. Защо имам такава странна фамилия ли? Много си я обичам и се гордея с нея! Някога дядо ми е бил виден кукер на кукерските празници и така нарекли фамилията. Виждате ли тази маска зад мен, окачена на стената? Да, малко е страшничка, но пък е прекрасна: козя кожа, рога от овен, огромни дупки вместо очи и зъби на глиган. Невероятна е! Ноо, малко се отплеснах. Искях да ви разкажа как се случи така, че станах един от най-успешните и известни хора на 21 век. Над 10 години бях все на първо място в класацията на „Форбс“, като най-успешен и известен бизнесмен, а и не само. Повечето хора са свикнали да виждат скъпите ми коли и къщи, хубавите ми жени и нагиздените ми и талантиливи като мен деца, също и огромните дивиденди, които получавам от цял свят за производството на „Ква-

зита". Но те не знаят истинската цена на успеха и по-точно през какви перипетии преминах и как се стигна до всичко това!

Тъкмо бях завършил моята поредна рожба „Квазита“, както галено наричах машината на времето. Нейният първи прототип приличаше по скоро на наежен таралеж: купища проводници, платки и всевъзможни приспособления. Изглеждаше като статуя на известен френски авангардист, вие се сетете кого имам предвид. И дойде съблимният момент да проведе първия сериозен тест. Набрах през лаптопа необходимите програми и включих централния бутон. Чу се едно сухо изпукване и преди да се опитам да вляза в зоната, през която се отива в друго време, а бях набрал само един ден назад, се случи нещо невероятно! В кръга, опасан с титаниеви проводници, се появи един, ама съвсем истински, черен, с рога, копитца, опашка и доста косми - дявол! Явно, не само аз съм бил изненадан, защото черният запристъпва неспокойно, размаха чевръсто опашка, почеса се по голия, космат корем и каза:

— То...това къщата на приключенията ли е? А ти... ти кой си, моят ментор ли?

— Не това е частен дом! Дом Кукер, какво за бога си ти? - изломотих несвързано аз.

— Как какво, не виждаш ли? Дявол! Казвам се Екстаз. И не призовавай напразно Всевишния, това е проява на неправилно възпитание! - дя-

волът взе да нервничи. - Леле, дамата на моите рога, копита и опашка, ще ме подлуди!

— Ха, как така? Казва се дамата на моето сърце! Какви са тези рога, копита...- възмутих се аз.

— Друже, ти май нямаш представа, че на нас, мъжките дяволи, рогата, копитата и опашката са най-важната част! Какво ти сърце! Без него всеки може, но я се опитай да победиш съперника си без тези атрибути. Особено, що се касае до състезанията "Дяволрида", където се бодем, блъскаме с копита и кръстосваме опашки, за да спечелим дамата на нашите рога, копита и опашка - прекрасна и любима Дяволица! Оле, като се заговорихме за дяволици, моята Еуфория ще ми откъсне нокътя от опашката! Аз се шляя тук с някакъв човек, а тя милата, сигурно ме търси вече! Тъкмо бяхме влезли в къщата на приключенията- завайка се дяволът. - Имаш ли някаква пила за копита и рога, да се поспретна и натокам за нея. Ах, любима Ефи!

Бръкнах в куфара с инструменти и извадих една едра пила за дърво, само това имах. Дяволът я грабна и взе чевръсто да си стърже копитата, а после рогата.

— Браво, чудесна е! Ще ми я подариш ли? Моля те!

— Взимай я! Твоя е! - Екстаз се разтопи от кеф.

— Благодаря ти с цялото си уважение, друже! Не знам как да ти върна жеста. Но вземи

ето това парче от копитото ми, ще се хвалиш на всички, че имаш за приятел Дявол! - след което ми подаде най-голямото, остъргано от копитата му парче.

— Благодаря ти и аз, друже! Но е време, да поправа стореното. Тук има прегоряла интегрална схема, която ще сменя и ще те върна там откъдето дойде. Всъщност откъде идваш, от Ада или от Преизподнята и как я карате там сред тази лава, казани и виещи от болка и ужас души?! - в тона ми е имало нещо осъдително, защото дяволът сякаш се взриви!

— Ама Вие, хората, въобще не сте наясно за нашия живот! Така си и мислех! Новините, които идват до вас са изкривени! Няма Ад, няма Преизподня, при нас е Раят! - той затропа толкова убедително с копитцата си, че как да не му повярваш.

— Добре де, не е ли Раят където са Ангелите! - парирах го аз.

— Ааа, тези хвъркатите ли! Да и там е Раят, но и при Нас! Там има зелени поляни, сини планини, кристални ручеи и розово небе - пълна скука! А ние си имаме вулкани, черни планини, червено небе и реки от лава, красота! - в думите на черния лъхна гордост.

— Да, да разбирам те, ти си почитател на екстремните преживявания. Обичаш напиването с уиски, канадската борба, моторите... - засмях се аз.

— О, да, хубавото уиски, както и отлежалото вино са част от нашата култура. Еуфория често обича да ме пита: „Екстази, кога ще пием Бургундско, от онова, от което Папа Пий II, ти подари няколко сандъка. Прекрасно е!“ - дяволът се размечта и опашката му уподоби сърце, така, както го рисуват децата.

— Не се разкисвай, Приятелю, трябва да те върнем у вас! - казах важно аз.

— Давай, че иначе ще трябва да си остана тук сред хората, колкото и да не ми се иска. Ама на малкото дяволче кой ще му разказва приказки за хората? - дяволът се натъжи не на шега.

— Чакай, чакай, какво малко дяволче! - интересът ми бе съвсем искрен.

— Как какво, моята Радост Екстази Еуфория - дъщеря ми! - възмути се черният.

— Ех, добре, ето сега те връщам, готов съм с ремонта.- казах аз и натиснах главния бутон. Отново нещо изпука сухо, но вместо дяволът да изчезне, до него в пълен ръст, с червен сутиен и доста изрязани прашки, силно притеснена, се появи една засукана, начервена и гримирана дяволица.

— Екстази, какво правиш тук, скъпи? Имаш мисия сред хората? Никога не съм си мислела, че си толкова смел! Да бъдеш при тези, толкова коварни и лъжливи същества! - дяволицата го прегърна доста крепко и го целуна звучно по устните.

— Да, Ефи, тъкмо приключих с господина и ще си тръгнем заедно с теб оттук. - дяволът не беше много убеден в последното, но аз закимах убедително в знак на съгласие и натиснах пак главния бутон. За щастие машината сработи и двамата бяха изпратени обратно откъдето бяха дошли. В следващия момент нещо изпука, пламна и цялата машина изгърмя.

Трябва да съм изгубил съзнание. Не помня какво точно е станало. Събудих се от неистовото звънене на входната ми врата, здравето блъскане по нея и от това, че един едър пожарникар, последван от загрижен лекар, влетяха в стаята, където се намирах. Долу пред блока виеха сирените на пожарната, полицията и бързата медицинска помощ. Всички тях обаче надвикваше съседката ми по етаж - Хортензия Цветарска:

— Кукере, Кукере, знаех си аз, че някога ще взривиш целия блок, дяволско изчадие такова!...

Драги ми читателю! Не зная това с дяволи-те дали беше истина? Може и да е било халюцинация, причинена от травма при поредната експлозия! Наясно си, че това не е бил единичен случай. Имаше множество такива! Виждаш добре каква е цената на успеха, нали?...

Ох, ама и аз говоря едни глупости! Шшшт, тихо, истината е съвсем друга! Никакъв изобретател не съм. Бях обикновен потребител

на машина на времето от бъдещето. Но тя се повреди и аз заседнах във вашето време заедно с нея и то заради двете си леви ръце, които не знаят какво правят! Е, някак успях да я пооправя, въпреки двете си леви ръце. А другото, другото свършиха едни много отракани ваши момчета. Те възстановиха всичко и направиха дори подобрения. А за парите и екстрите всичко е вярно, но взе да ми писва от капризите на жените и децата ми. Махам се още сега. Затова ви казвам истината, Името ми ли? Не е Георги Иванов. Харесах го, защото е на космонавт. Първо бях си избрал Георги Димитров, на един симпатичен комунистически „вожд“, но това беше друго минало. Е, фамилията Кукер е истинска. На далечен прародител е. Вижте маската на стената! Не е ли истинска? Негова е! Намерих я след много перипетии, с машината на времето. Защо ви казвам всичко това ли? Ами отивам при Кукер - пра пра пра дядо ми. Вече бях при него. Представих се за негов далечен братовчед. Черпи ме еднааа,... боже, уникална ракийка. Там отивам, той ме чака! Убили са едно диво прасе. Имат здрава, ловна дружинка! Хайде, чао! Май няма повече да чуете за мен. Искам прост живот. Сред природата. Децата и жените ще се оправят! Има достатъчно за всички. Отивам при истинските мъже. Дай боже всекиму!

ЖАБАТА КВАК-ТАНАСКА И СВЕТЕНИЯ ГЪОЛ ИЛИ ЗАЩО ВСЯКА ЖАБА ДА СИ ЗНАЕ ГЪОЛА

„Колкото и да не ви се вярва, това е истинска история!“

местен жител от село Маслинчево

В близост до село Маслинчево имаше две блата или два водоема. Викаха им Гъоловете. Единият от тях беше по-известен. Не заради друго, а защото местният поп Гърдю Гърдев го направи такъв. На едно кръщение в съседното село Хвалипетльово той употреби, всъщност злоупотреби, с повечко от местната домашнярка и непретенциозното за региона вино „Мускат Отонел“. Непретенциозно, непретенциозно, ама истинско! И то беше главната причина попът да се разпопи, да хвърли калимявка и расо и отдолу по дънки и черна тениска с lika и надписа на група „Меноуър“ да хукне из полето и блатата и на второто блато да хвърли сребърния кръст-светиня на църквата, която той всъщност представляваше. Попчето си беше младо и необуздано, а религията му тежеше като камък на шията, просто нямаше кой да го издържа, а на него хич не му се работеше и ето решено, записа и изкара криво-ляво Семинарията. Държа да се отбележи, че там настоящият „божи“ служител беше по-хрисим и кротък от дагънците! Но след като завърши, нещо го уда-

ри „съчмата“ и той сякаш стана друг човек. От кроткия и смирен семинарист се пръкна самият Бог Локи, въпреки, че това изцяло противоречи на Източно-Православната традиция. Щуротиите и пакостите на отеца нямаха край и това обикновено се случваше след достатъчна доза от местните напитки, които бяха употребявани от поп Гърдю в сериозни количества. Ноо, дотук с историята на местния поп, не това е във фокуса на нашето повествование. Въпросното блато, където бе хвърлен масивният, сребърен църковен кръст, започна да търпи сериозни промени. Както знаете, среброто отделя сребърни йони, които от своя страна убиват всякакви бактерии, а и не само. Блатото след 3-4 месеца заприлича на едно от Исландските езера по чистота и прегледност. Среброто от Свещения Божи кръст прероди всичко в него и то до такава степен, че не остана нищо живо в него. Водата му бе чиста като планинска сълза, но в него вече нямаше никакъв живот. Местните зевзеци започнаха да му викат „Светения Гьол“!

Недалеч от него имаше още едно блато или гьол ако искате, където животът се развиваше с пълната си сила, дадена му от Всемирния Бог, унищожил същия в „Светения“. Там имаше стръкове папур и „жабуняк“ и риби, и разбира се, жаби. Точно тук в една прекрасна лунна нощ се излюпи от яйце, като „попова лъжичка“ жабата КвакТанаска. Ще си кажете: „Какво

пък е това сбъркано име!" Обяснявам! Жабите, както знаете, крякат много и всяка първа дума им е: „КВАК!" Та майката на КвакТанаска, като я записваше в Регистъра на Жабешкото царство, крякна на стария жабок - Писарят Иполит, който питаше за името на малкото: „Квак-Танаска-аа". Така и бе записана нашата героиня. Тя искаше да е Атанаска, но така е в живота, каквото казваш и както произнасяш нещата, това ти се и получава. КвакТанаска, стана весело, мило и много любознателно жабче! Искаше всичко да знае, от всичко да опита и с всеки да се види и да поговори. По цял ден скачаше и плуваше насам-натам из родното бласто. Търсеше с кого или какво да поговори, че да научи нещо ново. Нейната любознателност стигна дотам, че след като научи всичко за родното си бласто и обитателите в него, след като се запозна и общува с абсолютно всички и то безброй пъти, реши да го напусне и да тръгне по широкия свят да търси нови предизвикателства, нови приятели и нови знания. Пътят ѝ, естествено, минаваше през „Светения Гьол", но, както се досещате, малката жаба не знаеше нищо за него. Просто видя едно прекрасно и чисто езерце, което оглеждаше в себе си небето, в което слънцето се къпеше с наслада и което птичките благославяха със своя ведри песни. „Това е Обетованата земя, в която ще се населя и ще дам потомство!" - си рече КвакТанаска и живо заподскача към

него. По пътя тя среща старата Сова - Мъдропер, която я спря и ѝ каза да не ходи натам, че това е „прокълнато“ място, в което няма никакъв Живот! Малкото жабче обаче беше над тези префърцунени старци, които знаят всичко, и не послуша Совата. Тя се засили и мощно скочи в „светената“ вода на езерцето. Тук трябва да отбележим, че КвакТанаска беше крастава жаба, а не обикновена и някои жители на родното ѝ блато и около него не я долюбваха. Усещането след скока беше като невероятно хладен, дори втрещяващ душ. КвакТанаска изпищя и бързо заплува навън. През това време брадавиците ѝ, активирани от среброто във водата горяха като наденички на грил. Кожата ѝ пушеше като току-що насипан асфалт, а очите ѝ се пълнеха с горещи сълзи. Криво-ляво КвакТанаска изпълзя от езерото и добре че скорошния дъжд бе оставил няколко кални локви до него, та тя самоотвержено се плъосна в най-голямата от тях. След половин час дойде на себе си, но какво да види! Брадавиците от целия ѝ гръб бяха изчезнали и тя приличаше, според представите си, на жалък гол охлюв. „Боже, кой жабок ще ме вземе такава грозна и нестандартна!“ - завайка се тя. Някак си успя да се добере до родното блато, но на какво бе подложена там от нейните събратя - жабите, няма да ви казвам. От този ден нататък, излезе и изразът: „Всяка жаба да си знае гьола!“ и той се разпространи мълние-

носно по цялата Земя!

Ахх, а какво стана с КвакТанаска ли? Ами, всъщност тя се сгоди за една земна жаба, защото досущ приличаше на нея и смени името си на НефертитиКвак! Днес все още можете да наблюдавате нейни модни ревюта за жаби, а след това да присъствате на Уъркшоп за ползата от „светената“ вода върху кожата на красавите жаби! Разбира се след богато заплащане със сушени мухи и „воден“ чипс от сушени водорасли, както и концентрирани таблетки „Фораминифера Роталида“ – любимото ѝ лакомство!

БРАТ МИ

Ти на мене, аз на тебе,
който можал – вземал.
Само болният стене без време,
общо е благото, за теб ми е жал.

Ти на мене, аз на тебе –
чиновниче мое, шарен инат.
Пощуря, помъдря – време е!
Тук местенце имало, там нежен врат.

Ти на мене, аз на тебе,
думи развявай или мълчи.
Нека се радват, нека си стенат –
кръвчица да пуснат, ще я изсушим.

Ти на мене, аз на тебе.
Ех, дваминка да се съберем!
Брат си ми, брате, батко Кореме –
гълтализъм ще създадем!

СРЕЩА С ДУХА

Здравей, приятелю, поседни!
Нека ливнем в чашите и да пием.
Пий, Дух! Недей, остани!
Ще се давим, за тебе плаче ракията.

Тя, жената, мезе ще нареже –
ще забравим болки, пък и мечти,
ще цъкаме с език, ще се зверим
по тоя бляскав свят и ще мълчим.

Пий, Дух мой, дух зъл... пийни!
Не гледай, че е сламка тялото.
Мълчи! Почивай в покой!
В леглото, Дух, съм дявол –
в политиката герой.

Пий, Дух продажен,... пийни.
Истината – хора я яли.
Пий, Дух и мълчи!
Две коли в гаража ми заиграли
и апартамент, Дух, и пари...

Човек ли тук посинили?
Пребили някого там?
Млъкни! И аз съм с дух!
Вярата си не давам,
а тя е вяра до грам.

Но ти не гледай,
че развели чаршафи вместо знамена.
Остави ги! Те си знаят игрите.
Ела при мене, ела!
Ела ние да си допием,
че ей я оная с косата в ръка,
да отрием бузи, да се открием
и... да забравим.
После, Дух, ще спим до смъртта.

ПЕТАЧЕ

Пари, пари, пари...

Мое бедно петаче,
пак съм зяпнал като риба на сухо
и защо ли след корема се влачи
пак коланът ми, стегнат безумно.

Пари за богат, за беден, за оправия,
пари за вяра и шум – пари.
Пари, откакто светът се залива
във смях и в бяс човешки гори.

Пари,
по нервите тънко стърже лъка.
/уж ви няма, уж само звъни,
а отброява сърцето инфаркти/
вие звука – брои ли, брои...

Телевизор, пералня, цукало –
свят по поръчка. Пари.
Парì, парì, парì –
пари главата ми, плаче – ще изгори.

Двеста тона с дъха си бих вдигнал,
за да мога, пари,
да купя на майка си нервите фини,
на баща си сърце, вяра и дни.

А за мене, за тебе, бедно петаче,
пак като риба на сухо
нека във валс ни върти играча
Живот, във валс със колана безумно.

ТЪГА

Да постоим и поплачем
на поета с душата –
като птиче, е расло в нощта,
нека видим как слабият
ангел поетов
далеко и този път излеля.

Нагоре литна, където,
сред мрачна пуст и тъга,
ронят сълзиците леко
хиляди птици – рода.

Шега ли е,
че кацна щастливо поета
на клонче от бяла бреза
и взе да вие полека
тази вряла в казана коза.

И чу се лиричният вопъл
из цялата българска шир,
събраха кумците народа,
възпяха поета кумир.

И пир изви се среднощен,
писнаха гайди, зурли...
Яде и пи народа –
казана опразни в зори.

Да постоим и поплачем
с поета –
като пиле е, расло в нощта,
нека видим
как слабият ангел полека
хлътва в гладна уста.

Да постоим и опеем поета!
Амин!

МОНОЛОГ НА ЕДНА ПОЕТЕСА

/всяко съвпадение е случайно и неистина/

Дай ми новото елече, мамо,
за да си покрия срама,
в стихове да го положа,
да го изложа, да спечеля, мамо,
на пазара божи.

Нищо, че ме разнищват
бедни и велможи,
та как се става поетеса, мамо,
ако нищо не предложиш?

Дай ми новото елече, мамо,
като самодива с него да подхвъркна,
да подхвъркна
над леглото на поета, мамо,
и в леглото страсти и неволи да положа,
ще положа и душата,
и с душата, и снагата – всичко ще си сложа.
Та как се става поетеса, мамо,
ако нищо не предложиш?

СЕМЕЙСТВО ОРГАНИЗМОВИ И ФАКСА НА ДОКТОР НЕУМИВАЙКИН

На никого не е известно кога точно се е случило това. Известното нещо е, че някога имало живот на планетата Земя. И разказвачът твърдеше, че животът вече бил цивилизован. Всички живи същества били доволни и щастливи. Радвали се на спокойното си съществуване, живеели в мир и разбирателство. На несравнима хармония се радвали и членовете на едно скромно семейство. Били учтиви, любезни, дружелюбни, но и някакси странни. Може би защото общували с всички наоколо, но никогато никого не канели на гости. Съседите им започнали да шушукат и разпространяват какви ли не слухове за тях. В един неочакван ден до самия дом на това семейство, чиято фамилия била Организмови, се настанили нови съсед. Не след дълго любопитната мълга за странното поведение на Организмови стигнала и до ушите на новопристигналите в района. Интересът им към клюката растял с всеки изминал ден, докато най-накрая решили сами да се уверят в чудатостта, която се ширела в този дом. Така в един слънчев ден те позвънили на вратата на фамилия Организмови. Всички си били вкъщи с изключение на Апендикс и Сливизи.

Доста години се били изминали от тяхната кончина и тъгата в потеклото по загубата била отшумяла. Но всеки път, когато се случило някой неканен гост да позвъни, те изпадали в паника. И сега семейството се стреснало, изплашило се от шума. Сторил им се зловещ. Решило да не отваря вратата, защото съвсем наскоро съседът им Грип бил дошъл уж за малко, а се минали дни, докато си заминал. Семейството имало и друг по-сложен случай с по-далечна съседка, която вички наричали Пневмония. Нея пък едва след месец успяло да я убеди да си тръгне по живо, по здраво. Но отвън някой най-настойтелно натискал ли, натискал звънеца. Тогава най-смелият и отговорен от всички се запътил неохотно към изхода. Отворил Сърце вратата, а пред него стояли новите им съседи.

— Добър ден, скъпи съседе! – поздравили най-учтиво те.

Сърце ги изгледал мрачно и собственото му сърце се свило от страх, защото веднага ги разпознал. Неотдавна, съвсем случайно, то се сблъскало с информация по телевизията, че се издирват престъпници, които непрекъснато сменяли местожителството си и след като известно време упражнявали насилие над съседите си, се местели на друго място. Показали и техни снимки. И представяте ли си, точно в този момент пред Сърце стояли тези двама бандити. Той побързал да затвори вратата, но други-

те били по-пъргави и само след миг се озовали вътре. Нахлули във вътрешността на жилището им и най-нагло се настанили удобно в приемното помещение.

— Ах, съседи, колко е чистичко и приветливо у вас! - възкликнал неканеният гост.

— Не си спомням от колко време не бяхме попадали с моя спътник в такова уникално място! - допълнила с удивление и дамата с него.

— Но моля ви! - възмутил се Сърце, като видял как най-безцеремонно нежеланите гости се настанили на меката им мебел.

Дошли и всички останали членове на сплотеното семейство и с най-голямо отвращение подканили неканените гости да напуснат дома им.

— Но кои са тези? - попитал Хранопровод. — И как са минали по коридора, без да ги забележа? - недоумявал той.

— Ужасно, ужасно! - клатели тъжно глава останалите.

— От толкова много съседи, та нас ли можеха да изберат и така нагло да се настанят в дома ни тези гангстери! - се обадили близнаците с еднакви имена Бял Дроб.

— Но всъщност кои са тези гости и какви имена носят? - запитала с пискливото си гласче Жлъчка.

— Как така не си чувала за нас, миличка? - казал гостът с престорено наранено достойнство, присъщо за известните личности.

— Не съм длъжна да познавам всички никому ненужни елементи на този свят! - отвърнала гордо Жлъчка.

— Но тъй като вече запита за нашите имена - рекъл натрапникът, като подал учтиво ръка - наричат ме Диабет.

Горката Жлъчка от страх чак изпискала, защото неотдавна била чула колко коварен нашественик бил този престъпник.

— А това е Захар. Моята сладуранка, която рядко се отделя от мен – представил спътницата си Диабет.

Голяма паника обхванала семейство Организмови. Те знаели, че в комбинация двамата злосторници действали пагубно. Като най-смел и с чувство за голяма отговорност към семейството Сърце направил крачка напред и казал право в лицето на вандалите:

— Уважаеми безсрамни натрапници, тук сте нежелани гости! Моля, незабавно напуснете дома ни!

— Но тук е толкова хубаво и спокойно! - възкликнал Диабет. – И защо да си тръгваме, като не виждам никакви други гости да ви притесняват?

— Ох, скъпи, не ги слушай! - се обадила Захар. - Отдавна мечтая за такова необезпокоявано от други място.

— Ако не напуснете веднага нашето жилище, ще съм принуден да взема спешни мерки - казал Сърце и посегнал към телефона.

Но неканените гости не искали и да чуят за заплахите му. Настанили се още по-удобно на местенцата си, като престанали да обръщат внимание на присъстващите.

Тогава Сърце набрал номер по телефона, а те чули да казва в слушалката:

— Г-н доктор Неумивайкин, моля!

Само при споменаване на това име двамата нежелани пришълци наострили слух.

— Доктор Неумивайкин - главно отговорно лице в „Болница в космически кораб“ – се чуло в слушалката - с кого имам честта да разговарям? - запитал с малко пресипнал глас докторът.

— Със Сърце от фамилия Организмови - отвърнал Сърце.

— О-о-о, колко ми е приятно да разговарям с когото и да било от вашата фамилия! - казал докторът. Рядко ми се случва да общувам с такова семейство. Винаги прилежно във всяко начинание, обитаващо невероятно чист и приветлив дом, стриктно изпълняващо съветите ми за дълголетие и...! - заизреждал положителните показатели той. - Но кажете, защо долавям тревожни нотки в гласа ви? – запитал Неумивайкин.

— Г-н докторе, в дома ни нахлуха злодеи. По никакъв начин не можем да ги изгоним – сериозно и разтревожено отговорил Сърце. Казват се Диабет и Захар, за която той твърди, че била неговата сладуранка.

— Ах, тези неразбрани създания! - отвърнал Неумивайкин. — Как са успели да се намърдат именно във фамилия като вашата! - изненадано възкликнал ученият. - Но запазете самообладание, моля! Веднага ще ви изпратя по факс необходимите указания за преборване с подобен вид пиратство - казал докторът и поставил слушалката на телефона обратно.

Миг след това факсът заработил. Щом разбрали, че със случая се заел Неумивайкин, Диабет и Захар хукнали презглава към изхода и никой не успял да види как напуснали примамливия им за всички съседни дом.

От този ден нататък семейство Организмови заживели спокойно, но били още по-внимателни към всяко звънене на вратата.

МОЯТА ЛОЗНИЦА

Имам си Лозница -
първа хубавица!
Кръшна и зелена,
със сочни гроздове
от Бог е надарена.
Ех, че хала!
Казва, че душа брала,
дорде зрънцата ѝ узреят
и с елексир да се наляят
за добро или зло,
на когото както му дошло.
Кехлибарени или червени,
кога хрупкави, узрели,
кога измършавели –
все наслада за душата,
врътнеш ли канелката в мазата.
Ех, като зацърцори
тази тънка струя
как бузи да не надуя
и премлясна с език –
да не съм мъченик!
Тъй глътка по глътка
си отпивам и с туй руйно вино
се опивам от моята Лозница,
най-първа хубавица.
Гордост ми е тя голяма!
Друга в наше село като нея няма.
Затуй добре си я стопанисвам
и глава не увисвам.

СТРАХ МЕ Е ОТ ЗИМАТА

Когато бях малка,
ми даваха залъгалка,
кесийка с бонбонки
и носех нови панталонки.
Имах детство щастливо,
бях хлапе игриво,
обичано от всички
лели добрички.
Песнички пеех, декламирах
и рецитирах
стихове забавни,
а бабите бавни
ми пляскаха с ръце
и се смееха от сърце.
Гледах на живота с лекота
и обичах през пролетта
да се скитам из полята,
да мириша цветята.
Лятото пък на морето
си топвах крачето
във водата студена
и солена,
тичах по плажа
и какво да ви кажа –
беше ми весело, игриво,
бях дете щастливо.
Сезоните всички обичах
и бързо тичах

през зимата страшна,
ледовита
и мразовита
да застана пред камината наша,
като лапвах топла каша.
А сега какво да ти кажа, драги,
сякаш съм яла сто тояги,
изморена, изтощена, изцедена
и май скоро ще ме целуваш студена.
Няма сили да заговоря,
нито да се боря
за миналото сладко
при мама и татко.
Страх ме е, братче, страх,
като гледам с какъв замах
се харчат пари държавни,
а за нас – усмивки мазни.
Ужасявам се от зимата близка,
защото зная няма да устиска
и ще почне да писка
душата моя,
като чуе воя
на нощите студени
в зимни премени.
Вече предусещам
и усещам
вълчи глад
и ме хваща яд,
че не съм родена с късмет,
а после хвърлена на смет.

Обратно е при мене, братче,
започнах със сметта
и като си знам участта,
ми идва да завия
и разкрия,
а не да крия
произхода си беден
с глава наведен.
Такива ми ти работи, скъпа,
не ми е хвърлен пъпа
в царските палати,
та затова ям само салати.
Стига съм бръщолевила,
тъй като още не съм оплевила
градинката си малка,
която си е чиста залъгалка,
но аз си отглеждам
и добре нареждам
в редички прави чушки,
краставици и домати
за моите салати.

ЛИМЪРИЦИ

* * *

Оплака се старото пиано,
че го будят да свири много рано.
Обещаха му в часа да сложат ред
и бутнаха стрелките напред.
И сега свири рано, но със сърце съдрано.

* * *

Един мъж от град Кубрат
зет на преродения ми брат
често слизаше в мазето
пийваше си литър-два с мезето,
а сега лежи с черен дроб сакат.

* * *

Една приятелка от Бора-Бора
помоли своята изгора
да ѝ купи скъп билет
за първокласен самолет.
А после намери своята изгора със Зора.

ИЗРЕЧЕНИЯ ЗА ЛЮБОВНИЯ РОМАН

* * *

Когато имаш любовен роман,
захвърляш всички четива.

* * *

Любовните романи се пишат
в един екземпляр за двама читатели.

* * *

Любовният роман не може
да се преведе на чужди езици.

* * *

Мечтае за второ преработено издание
на първия си любовен роман.

* * *

Най-хубавият от всички романи на писателя
си остана любовният му.

* * *

Когато се появи трети герой,
любовният роман свършва.

* * *

Последното действие на любовния роман
се развива в залата за бракосъчетания.

* * *

Старческата памет е
библиотека от любовни романи.

* * *

Любовният роман може да се разкаже на друг,
но не може да се прочете от него.

* * *

Любовният роман прилича на комикс -
малко текст, много илюстрации.

* * *

Ако има конкурс за любовен роман,
ще го спечели някой дебютант.

* * *

Както и да криеш любовния си роман,
все ще има публично обсъждане.

* * *

Семейната половина
хем иска да разкажеш любовния си роман,
хем иска да го скъсаш.

* * *

Трудно се четат два любовни романа
едновременно –
ще объркаш фабулата.

НЕМАТЕМАТИЧЕСКИ ФОРМУЛИ

* * *

Посоката, в която духа вятърът,
винаги е права.

* * *

Две успоредни прави могат и да не се пресекат,
но две гледни точки – във всички случаи.

* * *

За да бъде една точка център,
трябва да си има окръжност.

* * *

Центърът на окръжността държи всички точки
на равно разстояние от себе си.

* * *

Успоредните прави,
които отиват в безкрайността,
може би ще се срещнат там,
но пак ще се върнат разделени.

* * *

Пергелът е ревнив – види ли точка, загражда я.

* * *

В любовния триъгълник всички ъгли мислят, че са
прави.

* * *

Всеки мисли, че неговият ъгъл на зрение е прав.

* * *

Гледната му точка е нула.

* * *

Когато гледаш много отблизо,
ъгълът на зрение е тъп.

АВТОЖАЛЕЙКА

Изчезнаха моите „Ума“ и „Дума“,
снега на забравата щом заваяля.
По-късно разбрах, че някаква гума
размазала „Ума“ и „Дума“ с тъга.

Закърших пръсти над листите бели,
замачках, засвивах гнезда тишина.
Два-три запъртъка към мен полетели,
заседнах бездушно – не исках война.

Поплаках си горко, но май ще живея,
навярно смъртта им до гроб ще тежи.
Надгробното слово реших да излея –
дочух, че усмивките вдъхват души.

Сподавих плача си да бъде по-весел -
дано инспирирам живот и във тях.
За „Ума“ и „Дума“ готов съм и песен
пред вас да изпея, и стана за смях.

О, чудо! Изписаха няколко букви,
под мене погледнах, дъхът ми замря...
Разрошено стихче черупката пукна
и гладно за рими отвори уста.

Отнейде долитна рояк пеперуди!
Е, после разбрах – молци са били.
Кълвахме неистово, истинско чудо –
брашняни метафори с вкус на бои.

С такава храна поет се не става –
започнах да трупам излишни кила,
аха да политна и паднах на дама,
която ми каза, че муза била.

Пегас ми довели от авиопарка –
във кеш и на лизинг, каквото реша.
Високо над мене стоящ като арка,
а пък крилете му – в златни пера!

— Пардон! – притеснено наведох очите:
— Не мога за „кон“ да отделя пари.
А крантата ритна ме тъй в слабините,
че „Ума“ и „Дума“ видях сред звезди...

Алея на славата!... Какви светила!...
и моите светулки мъждукат до тях.
Шегата бе истина! Дори очила
тогава си сложих – и взех, че умрях.

Къде има живи блажени поети?!
Получих от ада служебни крила,
но Дявола лепна им чифт кастанети,
да знае къде съм – докато летя.

На „Ума“ и „Дума“ аз често гостувам,
потраквам в ефира – за ужас и смях.
Христово обречен – и Юда целувам!
Възкръсвам, умирам... и все зарад тях.

ГЪБИТЕ В БЪЛГАРИЯ

(из цикъла „Фунгаментализъм“)

Култивирам страхове –
двадесет... и бол години!
Диви с пъстри цветове,
а вкусът им – на пелин е.

Куп „червени мухоморки“
обявихме за виновни,
че от руската махорка,
станали били отровни.
„Виолетките“ до синьо
соковете ни изпиха.
Разграден хемоглобина
теменужно подмениха.
После от „печурки царски“
грейна цялата страна.
Наторена с тор оборски –
както царя обеща!
Фунги от омлета троен,
яли – пихме по кафе.
Рахатлъка бе отброен,
докат пушим наргиле.
Иок,
етническата трънка
щяла да роди глогинка...! –
звучно свастика раздрънка,
„челядинка“ – кат стотинка.

Едра „борова масловка“
мухобойски наруга!
Тя пък стана „манатарка“ –
с рейтинг „дяволски“ била!
Отвисоко, с гола гугла –
над поклонници – цветя,
гербът на света хоругва
спороносно разпиля...

Много мога да разкажа,
но нали съм вещ гъбар –
някои видове не важат,
затова – без коментар...

Всички пълнят ми очите,
бера благи и ядливи...
от властта и от парите
стават „бесни“ и лютиви!
Пренаситих се с отрови.
Де ще му излезе края?
Пак ли да избирам нови?! –
срещу уроки си бая.

Пу – пу...

С двойниците съм на риск –
плювам и угрижен лягам.
Вечер в празния чепик
тайно „Ламизил“ си слагам!

Легенда: (всъщност това хич не е легенда...
ама нейсе)

** Червена мухоморка, Виолетка, Царска печурка, Челядинка, Борова масловка, Манатарка, Дяволска манатарка и Бясна гъба – са гъби, т.е. фунги.*

** Възможна е прилика с представители от друг вид – „двойници“! Поради неоправдано високия риск – подходжайте избирателно!*

** „Ламизил“ – фунгицид (противогъбично лекарство).*

ПЪНЕВРИТМИЯ

(из цикъла „Фунгаментализъм“)

Тръбенка тръби „За бой!“,
кладници се стягат.
От припънки – кой? Кой? Кой?! –
Пънът наедрява!

Без корона – пък расте!
В клонове незрими –
кеш – „зеленото“ тече
даже посред зима.

Зима, взима – все едно.
Даже като дава,
тук-там – въгленче, трион...
пънове създава!

Медиите в шубрака спят,
в транс, опиянени,
пеят за гнезда, а смърт...!
Но на кой му дреме?

Фунгите хора въртят –
хабитат ще има,
спорите им да растат
в европейски климат!

Има, зима – все едно.
Акъл като няма...
родовото ни дърво –
гниещ мицел стана.

По сурвачка – за из път!
Голите издънки –
хукват нейде, да растат
с корени отвънка.

Чакат родните гори –
от чужди баири
ще се върнат по-добри...

дръжки за секири!

НЕТОЛЕРАНТНОСТ

Крее ябълката златна,
бивша „превъзходна“ –
разчовърка я отвътре
любовта народна.
От загнилите закони –
червеи се родили,
вир сълзи ламята рони –
плуват крокодили.
По презумпция – невинна.
Не е справедливо
да я съдят превантивно,
че била крадлива.
Мънкат клети сиромаси,
вместо да поливат...
Щом не стигат плодовете,
все ламята – крива.
От юнаците досадни –
цял живот се брани.
Три главици вечно гладни,
питат ли, как храни?
Чунким няма либерали?
Нали е различна!
Де го брат, да я погали,
да я... наобича!
Всички ръгат я в червата
с мечове, с кинжали,
с колики гастритни, с язва...

Бог не я пожали!

Тая нулева търпимост –
вече се не трае!

Тя... без ябълки умира.

Зер, все пак – ламя е.

АФОРИЗМИ

Влезе във властта. Първото, което попита, бе: „Къде ми е второто и третото?“

Главната цел на опозицията е да краде колкото управляващите.

Обявиха го за шизофреник – чувал гласовете на съвестта.

Истината е във виното, само ако те удари в главата.

Кариера на бълхите – куче, юрган, златно руно...

Във войната между оригиналите печели този, който има повече копия.

По пътищата се оглеждай на 4x4!

Или ковеш своето щастие, или си вдигаш чуковете...

Конкурсното начало е по-доходно – плащат си всички кандидати.

Буквите на закона гарантират цифрите на корупцията.

Реклама: „Всички плодове, които продаваме, са забранени.“

Важните птици прокуратурата отстрелва с халосни патрони.

Първата любов – до уши, последната – до рога.

Ако едно магаре не се запъва, значи е Троянски кон.

Бостанското плашило е страшно, защото е с дрехите на собственика.

Добродетели изневеряват с първия срещнат порок.

При стихийни бедствия първи се отзовават мародерите.

Атмосферата във всяка компания се определя от марката на парфюмите.

Няма контрацепция, която да спре размножаването на държавните органи.

Ако цяла заплата струва малко мъжка свобода, тя си остава неизползвана.

Който вземе нещата в свои ръце, не оставя пръстови отпечатьци.

Истинският глас на съвестта е куркането на червата.

От всички вериги най-тежка е хранителната.

Отличниците и двойкаджиите си личат чак на юбилейната среща на класа.

Колкото и висок пост да заемеш, винаги има началник на караула!

В преносен смисъл най-добре говорят хамалите.

Бедните имат панталони с кръпки, богатите – дънки с дупки.

Пиратите пият ром, ромите – пиратска ракия...

Зад всяка успяла жена стои един мухльо под чехъл.

Всичко му е втора ръка, дори и първата любов....

На маскения бал половината бяха маскири, другите – маскирани мутри.

Откакто дойде демокрацията, всеки налъм се представя за десен.

Няма такава истина, която не може да бъде изтъркана още веднъж.

За търтеите в парламента целият мандат е меден месец.

Обява: „Търсим домашна прислужница, за предпочитане с опит като слуга на народа.“

Политическите патерици живеят на широка нога.

Не е нужно апетитната жена да готви добре.

Няма нужда от машинно гласуване – и без това го правим автоматично!

Най-трудно е да откриеш, че те намират за загубен.

Свободата на словото разголи трагедията на красноречието.

На едни – едно, на други – друго, но на глава от населението се пада всичко!

Незащитените дисертации – принос в развитието на науката.

Всички носим кръста на зачеркнатата си страна.

На един - тече, на друг - капе, всички други – изстискани!

Ако нямаш пари, всеки може да ти види сметката.

Общуваха само епистоларно – с пистолети!

Глупак се крие във всички, но у някои – и наднича...

МИНИАТЮРИ

ПЕРПЕТУУМ МОБИЛЕ

Всички обществени поръчки бяха корумпирани. Трябваше веднъж завинаги да бъде ликвидирана тази порочна корупционна практика. Нужна бе Система за предотвратяване на корупцията. За нейното създаване обявиха обществена поръчка. Спечели я екипът, предложил най-голям подкуп...

ОТНОСИТЕЛНОСТ

Едни изнасят. Други внасят. Трети износват. На някои поднасят. Някои понасят. Други не се понасят. Всички го отнасят. Както се казва, всичко е относително! Въпросът е - относително кого, колко и какво...

НАГОРЕ - НАДОЛУ

Избираме ги! Разбира се, нищо не вършат... Сваляме ги! Едва тогава разбираме какви са ги вършили...

ДРЪЖКИ

Не държеше на думата си... Не държеше и на пиене... Въобще нямаше никакви задръжки... Компенсираше всичко, защото поне държеше на бой!

ВАКСА

Изостанахме. Сринахме се. Потънахме. Всички ни изпревариха. Но се стегнахме. Поехме нагоре. По едно време дори започнахме да наваксваме изоставането... Изведнъж разбрахме,

че никога няма да наваксаме! Ваксата свърши!

ГОЛЯМАТА ГОНЕНИЦА

Гонихме мечти. Гонихме цели. Гонихме успехи. Гонихме рекорди. Гонихме печалби. Гонихме лошите. Гонихме Дявола. Гонихме вятъра. Гонихме Михаля. И какво? Глад ни гони!

СЪСТОЯТЕЛЕН ФОРУМ

Състоя се форум, на който несъстояли се политици и състоятелни бизнесмени обсъдиха състоянието на олигархията у нас. В резултат на форума бизнесът стана несъстоятелен, а политиките – състоятелни...

БРЪСНАЧ

Имах ум като бръснач. Не бръсних никого. Но пък и колегите не ме бръсниха за слива. А накрая и шефът ми отрязва квитанцията. Разбрах - ако имаш ум като бръснач, все някога ще се порежеш!

СЛУЖБИЦА

Хората служат на държавата. Служат на политическата кауза. Служат на Темида. Служат в армията. Служат на науката. Служат на службите. Служат на Бога. Служат на Дявола. Служат на личните си интереси... Само аз, глупакът, служа за пример...

РОЛЯ

Добър актьор. И добре си изигра ролята. Изигра публиката, че може да играе. Такава му

била ролята – на актьор, който не може да играе. Игра себе се. И се изигра.

БЕЗСМЪРТИЕ

В близките години учените ще открият тайната на безсмъртието. И за какво ни е това безсмъртие, като се чудим какво да правим през уикенда? В ерата на безсмъртието ще мрем от скука!

ГИМНАСТИЦИ

Страната ни е като една голяма художествена гимнастика. През ден режат някакви ленти. В политиката и властта – едни влиятелни обръчи. По улиците – бухалки. За капак – на всички ни скриха топките...

КОЛЕГИУМ

Дойде нов началник. Парашутист и некадърник. Подадохме му ръка. Ударихме му едно рамо. С една дума – помогнахме му да стъпи на краката си. И той ни се качи на главите...

НА ГОСТИ

Всички дойдоха с дарове. Бяха си развързали кесиите... Той дойде с дар-слово. И си развърза езика...

ТЕМЕЛ

Огромен палат. Основата – камък. Под камъка спи злото. И всички пазят тишина. Да спи зло под камък!

ЛУДОСТ

Луди пари направиха луди за връзване. Но никой не ги връзва. Защото имат луди пари!

ЗА ХОРАТА И ЖИВОТНИТЕ

На малките им четат приказки за животни. За да станат хора! После порастват. Сблъскват се с хората. И озверяват!

ЧИСТА РАБОТА

Кандидатствахме мнозина. Избраха него! Имал чисто минало, чиста душа, чисти ръце, чисти помисли... Мръсник!

КАРМА

Босът всеки ден кара джип. През лятото кара яхта. През зимата кара ски. Въобще – кара си живота. А нас ни кара да му работим. Ние обаче я караме през пръсти. Дори я караме през куп за грош. Затова босът много ни се кара. Понякога дори разкарва по някого. Да се чуди после как да я кара! Карма...

СОЦИОЛОГИЯ

Песимистът изпуска влака, оптимистът бяга пред локомотива, реалистите скачат в движение.

ПОЛЕТ

Реших и аз да се кача на полета на мъдростта. Спряха ме – имал съм свръхбагаж. Мъдростта ми била в повече. Предложиха ми или да ос-

тавя част от мъдростта, или да платя с глупост. Не ми се разделяше с мъдростта. Нямах и достатъчно глупост. Изпуснах полета на мъдростта. За следващия полет трупам глупост. Да си платя за мъдростта...

КУКЕРИ

На Ив̀ановден в паметта ми изплува
детски спомен от минали дни.
Кукери страшни около мене танцуват,
а сърчицето ми лудо тупти.
Тръпки побиват детското тяло,
преглъщам сподавен вик.
Кукер, облечен като невеста, в бяло,
разсмива ме само за миг.
От всички страни др̀нчат ч̀анове,
преследват ме страшни очи.
Мечка - стр̀вница дойде да я галя,
от страх се спом̀нах, почти...
Добре, че съм с батко, да ме опази
от таз' заплашителна сган.
А после тихо, на ухо ми издаде:
— Най-страшният кукер е чичо Иван.

СНИМКА С БАБА МАРТА

Седях си с баба на старата пейка,
на пътя, до синята порта.
Тананиках си песен, поклащах крачета,
бях усмихнато, малко човече.
Гостувах при баба и дядо през зимата,
не ходех на Детска градина.
Знаех, че има празник на здравето
и Баба Марта при нас ще наминe.
И ето насреща жена се задава,
при нас до пейката спира.
От душá се моли на моята баба
за къделя и хурка красива.
Жената е Баба Марта!
Баба ми моли за бяла къделя!
Бели конци от къделята ще опредé ,
с червени ще ги усуче, за здраве да наречé .
Уви баба шарена хурка в хартия:
— Нямам днес бяла къделя,
от черна овца имам вълна. Вземи я!
Подаде баба черна къделя и рече:
— То за черно-бяла снимка не пречи.
Взе къделята Баба Марта,
но баба постави условие строго:
— На първи март, пред фотографа,
внучката да е до теб и да се вижда най-много!
Дългоочакваният празник се зададе,
поканиха ме в Детската градина.

Приветстват ме усмихнати дечица,
а аз облечена в престилка светлосиня.
Пристига Баба Марта, хурката закичила,
до нея стъпва пролетно момиче.
На мартеничка в този миг приличах,
с червена усмивка и бяла якичка.
Очите ми гледат в черната къделя,
подсмихвам се весело и доволно.
Бях обещала тайна да пазя,
но не мога ли да споделя неволно?
Бабината заръка Баба Марта изпълни.
Седя на снимката до нея, напета.
От другата ѝ страна - пролетното момиче,
а то пък е каката на Анета.
Имам снимка с Баба Марта за спомен.
Благодаря от сърце, за което!
Но последва кавга между Баба Марта и баба...
На снимката къделята ми закрила лицето.

ЖЕНСКИ ЧЕТВЪРТЪК

Женски ден си имаме в четвъртък.
Като наследство е за мен,
останало от мъжкия четвъртък
на любимия ми тап.
Събираме се винаги петорка,
но петата „приятелка“ е мъж.
Понякога сме и четворка,
но случва се в годината веднъж.
„Приятелката“ - мъж си има внуци.
През август вече трета се роди.
И с имена различни те са всички,
но кръстени на него.
Така поне той сам твърди.
Весело е в „женската“ компания!
През лятото сме на студена бира
и често бриза край морето ни събира.
През зимата я караме на вино и пелин,
но винаги сме заедно и в точен час,
събираме се всички до един.
И днешния четвъртък не пропуснахме,
прилична кръчма посетихме.
Накрая доста се отпуснахме
и с ребърца, червено вино пихме.
Бързо времето лети, в смях и настроение.
По въпроса мисля, няма друго мнение.
Повярвайте! Едва ни свърта,
до следващия женски ден,
в ЧЕТВЪРТЪК.

BMW

Вече доста съм голяма,
всички казват, че съм дама.
Иска ми се с BMW
някой да ме отведе.
Ако може да е в цвят зелен,
да отива на очите ми и моя тен.
Или с BMW във цвят лагуна,
край морето, в слънчев ден,
принцът да ме заведе на дюна.
Жълта Шкода карах като ученичка,
'щото ми отиваше на жълтата поличка,
а момчета всеки ден,
състезаваха се с мен.
От Созопол за Бургас
карах с пълна газ.
Рязко вдигнах сто и тридесет.
Километрите понамалих,
само за стихотворението скрих.
Моля, КАТ да замълчи!
Беше толкова отдавна,
вече губи давност.
Но не щеш ли, за беда,
Шкодата прегря.
Тя на гума замириса
и започна да ме втриса.
Ако татко разбере,
кой шамари ще яде?
Затова отбих встрани,

че двигателят да охлади.
Старият Москвич – добра машина,
Шкодата застигна и задмина.
А момчетата в Москвича,
радват се и ме обичат...
Радостта им беше кратка.
Километър по-надолу,
палката на КАТ ги спря,
книжка на приятел изгоря...
Съвестта ми ме гризеше,
но късметът с мене беше.
Скоро станах абитуриентка,
тоалетът ми – на манекенка.
Шкодата подкарах, бързах,
но до Слънчев бряг колан не вързах.
И отново КАТ ме спря,
пак летяла съм като стрела.
Двоен акт ми съставиха,
за колана ме глобиха,
а събраните пари от бала,
глобите ми разплатиха.
Вече доста съм голяма,
но остана този факт,
скрит от татко и от мама.
Мина време оттогава,
казват всички, че съм дама.
Ако може с BMW,
някой да ме отведе...

ПРОЛЕТНА УМОРА

Пия „гола“ вода, саморъчно написвам:
в отпуск съм по лични причини.
Че се изтривам за „нищо и никакво“,
без да му мисля – излизам от ритъм.

Отивам си – без кал под обувките,
бивша жена, но линейка при нужда.
С новия сак, без куфар и шушляк.
Тъй ми е пролетно – чак овчедушно!

Всички брави ще пеят забравени
с езици на безстопанствени псета.
Харесва ми да изоставям желание,
да съм добра и измамна изедница.

Няма да нося спестовната касичка
с железни олтари за просяци низши.
И пешкирите, трети от лъжеприятели,
ще летят из полето – излишни.

Преболях да ми викат еринии, харпии.
Вироглави орли да ме дърпат без нужда.
Оставете ме, моля, идеали заразни,
моят вирус е резистентен към чуждо.

За последно сверявам пулса и групата –
нулево равенство, мирно, без хаос!
Тръгвам насляпо, но искам така да е:
през просото да хвана на края началото.

ПЛЕТАЧИ НА КОШНИЦИ

Те така си стоят – сухите дни!
И се трупат из ъгъла с хиляди...
Да плета своя кош от лъжи,
да съм мека душевно и хубава.

Да редя топли думи насила
и да трия очите на някого,
да издигна хвърчило за слънце,
а да вляза в къртичина сляпа...

... как успяха други да имат
свои кошници, пълни и хлебни,
и в очите им пръчките вързаха,
и в душите им виното черно...

Шумна каруца с дивия вятър
песен отнесе, пътя накъдри,
мина циганка – нещо отсъди,
но отлетяха листата с гласа ѝ.

Бяха жилави, силни и млади.
Днес са сухари и чупят ръцете.
Коша за улов така не оплетох.
Но си запазих зелено сърцето.

„ВИНО ДАЙТЕ! ПИЯН ДАНО АЗ ЗАБРАВЯ...”

Христо Ботев

Има кръг, в него досадната истина –
от дневни страсти, от битови драми,
няма как да го скъсаш - божа личба е!,
вътре сме атове, магарета, врани.

Той ни събира, но не по орташки,
не да делим поравно завивка и хляба,
пием в забрава и кръгла е масата,
чупим въздишки в бездънната кана!

Искаме някак да можем еднакво
да теглим талигата славно нагоре.
Трудно дели се доброто юнашки –
всеки калпак има глава и история.

Думата, силна от камъка, може
от пътя да кривне, да паднеш и ти.
Траем си тихо, не вдигаме врява -
„изкукуригали” селски петли.

Налей тая вечер една, после и втора,
и трета... чак до оная несвършеност,
когато пияна метафора пее в нощта:
педа човеци играят на хъшове.

ГОСПОЖА РЕВОЛЮЦИЯ ИМА ВСИЧКО

Пощръкляха сезоните....времето.
Падна враната в малката дупка.
Заклатушка махало вретеното
и се сгуши одевешно в нищото.

Позагубили чувство за мяра,
заваляха стрелки и минути,
насъбра се ръждата в анкара.
Като младо лале се оклюма и сгуши.

И снегът се загуби под хорския шум.
Позабави на изток. Приседна.
Върху него мравуняк коли се изви,
под ботуша им кален изчезна.

Вече нищо не е като в „онез“ времена.
Госпожа Революция – гола и млада,
по-така върху токчета, в права пола,
стегна къдрите в ехидност парадна.

Госпожа Революция беше нахална!
Тя опъваше жили (и нашите нерви),
барикади ковеше – а ни беше до гуша!,
беше воин, за да има неверници.

Своя среден стандарт на принцеса
тя заслужи в борбите и клекна.
Докато шихме знамена и пердета,
тя мажоретно се вдигна и светна.

Времето няма. И пояси четири - също.
Враната пролетна вътре бях аз.
Кому да извикам? Мълча си послушно,
че тоя часовник не е вече в час!

ЗА СВЕТЕЙШОТО ДРАЖЕ

От скъсания джоб на светлия отец
изпадат ориси, добри или печални.
На теб – обилен плод и светъл ден,
на друг – кокичка от изгнила джанка.

Поетът Димчо ни изпя за смях,
че шкембести чеда са на каймака,
а безквартирните и весели деца
като ослите кретат под съдбата.

Щом стихнаха световните войни
и Ведбал заразправя за разтуха,
че кихат „малките“ от сто злини,
а „важните“ броят пари от скука.

Къде е днешният шутлив умник
да ни разсмее сред беди и глуми?
Вървим през джобни изпитни,
животът ни подрънкава глухо!

Бръкни, о, боже, пак в сетрето,
дано намериш някое драже
за калпавото и проклето твое чедо,
на чуждо ненаучило се да тъче.

Веднъж си отпусни ръката
и през светейшата брада кажи му „да!“ -
макар че умният голтак е от маята,
която носи бой, но диша свобода!

НАШИТЕ БЕНТЛИТА

Комшията ми отляво има мерцедес. Съседът отдясно също. Даже и джипове имат. Жените им, и те. И освен мерцедеси, имат и бмв-та, и самолети – Боинги, няма ги вече съветските Ту и Ан. Е, „Миговете“ останаха като тежко наследство. Сега ще ме попитате: "Къде са?". Аз пък ще отговоря да имате мъничко търпение.

Много скоро, до лятото, съседите и от двете ми страни ще се заимат с още по-нови автомобили. И вече усещам как ще започнете да им завиждате. Излишно е да казвам, че новите возила са много по-удобни, по-скъпи, но и по-безопасни, защото я вижте какво става по нашите пътища. Както казва един приятел, на нас, българите, не ни трябват автомати, пушки, пищови и войни да се избиваме, трябват ни автомобили.

Преди месец минах с автобус през Страсбург. Направи ми впечатление колко много се строи. Едни хубави жилищни сгради. Красота. Ами тя сметката е много проста: само ние, от скромната Българийка, имаме двайсет евродепутати. Като сложиш жените, децата, тук-там и някоя любовница, прибави и висшите служители в администрацията на евроструктурите и техните съпруги, чедата и любовници. Баджанациите, шуренайките, братовчедите няма да смятаме. И стигам до извода, че малко се строи

в Страсбург. Обаче те, нашите хора, не че са лакоми, а вземат мерки. Хората мислят, не се пулят в компютъра или да дъвчат химикалката като мен. Защото като едното нищо големите ще вземат да препишат от кутията с пури написаното в Ялта през 1943г. на някоя опаковка евтин пакет руски цигари и пак ще разнебитят света и Европа. Естествено, ние с гайдите ще се окажем на нашето си място при презрелия постсоциализъм, а не при загниващия капитализъм, както ни учеха в едно друго време. Нали си спомняте за сравнението между капитализма и мушмулите? На по-младите да кажем, че мушмулата е плод, който трябва да поизгние, за да добие сладкия си уникален вкус. Ей така бе и при капитализма – колкото повече загниваше, толкова по-хубав ставаше. И нашите големи, първи и последни политици, едри и дребни бизнесмени тичат един през друг, целеустремили са се към загниващите и загиващи Америка, Лондон, Берлин. Както казваше баща ми: "Че то пчела от мед бяга ли?". Нищо че там не е хубаво, не е като в Съветския съюз, извинете, улисал съм се – Русия. Мисля си, поне така, от хорски срам, днешните властимащи да хвърлят чоп, ако трябва, ама да изберат барем едно свое дете и да го изпратят да учи и да се развива в Москва, Ленинград, Владивосток. В Иркутск не, защото там освен много алкохол пият и препарат за почистване на вани. Да-

лечко е. И е студено. Чудя се защо когато бях ученик ни караха задължително да учим руски език, някои от по-ученолюбивите пращаха да учат в братския Съветски съюз. А пък децата на тогавашните управници учеха омразния, я виж ти, английски и следваха на Запад от нашия рай. Сигурно заради мушмулите е било. И ще бъде и пребъде през вековете.

Ние, простичките тук, да не знаем много. Наскоро си говорехме с един приятел:

— Абе знаеш ли, онзи, терориста – тихо и заговорнически ми казва, върти очи, ослушва се точно като бай Шиле от „Шоуто на Слави“.

— Какво се правиш на луд, я казвай направо.

— Онзи, терористът от Мюнхен, който се взриви в мола – още повече се оглежда нашият човек за подслушвателни устройства и конспиративно ми шушне – като му казали, че ще го връщат в България, не издържал, прибягнал до терористичния акт и се самовзривил – и лекичко, точно като бай Шиле, ми намигна.

Имам друг приятел – Данчо Чалов, симпатяга, чаровен и още по-красив от френския актьор Жан Пол Белмондо. Миналите дни ми се обади от Франция, където не снима филми, а работи по лозята на Самир. Питам го за сина му, а той ми говори за някакво Бентли.

— Бентли ли си купил? Страхотен автомобил, но скъпичък.

— Имам го от 27 години. На тати Бентлито.

— Защо на тати Бентлито? – питам още по-неразбиращо.

— Сина съм го кръстил „На тати Бентлито“, защото ми харчи като Бентли.

Тук ми идва да ги прекръстя нашите политици на мерцедеси, бмв-та, бентлита, мигове, брюксели и страсбургери, защото доста скъпичко ни излизат като масраф. А като мина покрай парламента, драго ли да ми стане като си видя колите, моите и на съседите отляво и отдясно, че даже и на комшийката. Цяло стадо мерцедеси. И костюмирани шофьори, изпъчили се като ефрейтори, но иначе разтягат политически вицове.

Мой близък бе настанен в болница. На съседното легло имало друг болен, който не можел без да си попейва. На втория ден трудно, но устоял, а на третия положението било неудържимо и казал на лекарите:

— Пускайте ме и ме изписвайте. Слизам долу и ако до пет минути не дойде автобусът, ще си купя нещо, каквото намеря от павилиона, ще се напия и ще умра пред болницата, да ви видят хората какви доктори сте.

Може би и аз ще отида пред парламента, президентството, министерство, въобще което се случи, ще постоя пред моите и на комшиите мерцедеси, бмв-та и хилядите знайни и незнайни наши таратайки и ще поискам да ме повозят ей така, за кеф и удоволствие. Ако до

пет минути не ми обърнат внимание, което е почти сигурно, ще пия две бири, въпреки че не близвам алкохол. Сигурно ще се напия и ще ми прилошее. Дано тогава ми излезе късмета и да ме транспортират до някоя Бърза помощ с една от тези хубави, нови, безопасни, и нали уж мои или на комшиите отляво и отдясно, коли. Иначе казано – нашите бентлита, дето много, ама много ни харчат. Да се видят какви политици са и как мислят за мен, гласоподавателя.

КАИШКОВЦИ

Пак беше февруари. Далечната 1984 година. Във военното училище предстоеше поредният изпит от зимната сесия по хидравлика и термодинамика. Преподавателят, уж печен и млад човек, но хвана един от нас да преписва, друг скъса. Кофти резултат. На другата сутрин се строява цялата петдесет и втора батарея, повече от сто курсанти от първи до пети курс, подготвящи се за ракетно-техническите части на Българската народна (по това време) армия. Застава командирът, капитан Василев, строго отпред и заповядва:

— Я да излязат пред строя тези двамата хубавци, получили двойки вчера!

Със съответната строева стъпка, виновно застават с наведени глави отпред младши сержантите Петков и Илиев и нашият командир на висок тон, строго, както уставът го изисква, започна:

— Виждате ли ги тези двамата, другари курсанти? Хубаво ги вижте. Това са... – събрал целия си гняв, допълнително и кофа възмущение, продължи – Това са приятели на Рейгън, другари курсанти! Те му помагат, като не учат и получават двойки.

Доста често сме се веселили, припомняйки си със смях тази случка с колегите от военното училище. Но тогава не ни беше весело. Това бе времето на така наречената студена война

с най-дебел лед в отношенията на великите сили. Спомням си колко присмехулно нашата тогавашна преса и угодна журналистика говореше и пишеше за Роналд Рейгън като президент на САЩ. Бил нищо и никакъв посредствен и второстепенен артист, най-значимото, което направил, била снимката му с Мерилин Монро като военен кореспондент от 40-те години. Да, сигурно е, че този американски президент не е бил голяма актьорска звезда, малки са били ролите му в киното. Но се оказва велик президент и още по-велик държавник, когото Америка обичаше и продължава да обича. Спомням си, когато попитах толкова милите ни и скъпи приятели от другия край на Атлантика, Боб и Маргарет, кой президент харесват най-много, как без капка колебание и съмнение, гордо отговориха: "Роналд Рейгън". Аз не съм политически анализатор, опазил Господ света от моето мнение. Но действително Рейгън, Горбачов, Тачър, Кол, Митеран, бяха силни и значими личности за страните си и за целия свят от 80-те и 90-те години. Това бе времето, сложило началото на този нов информационен, иновативен, свръхтехнологичен свят, който сега е навсякъде около нас. В какво се изразяваше силата и величието на тези държавници? Може би в смелостта. Колко ли вътрешни терзания е трябвало да преодолее Горбачов, който разбира краха си на комунистически ръководител, но се превръ-

ща в лидер със запазено място в историята. На първата си среща с Рейгън в Рейкявик, вървейки по алеята само двамата, започва откровен разговор, в който споделя, че Съветският съюз не може повече да издържи на убийствено високите разходи за въоръжение, които унищожават 40 процента от brutния продукт. Пак по това време се заговори шеговито как Рейгън поискал да останат насаме с Горбачов. Станал американският президент, прегърнал съветския лидер и му казал тихо на ухото, оглеждайки се за скрити микрофони и подслушватели:

— Папа, не могу больше!

— Надо, Щирлиц, надо! – отговорил комунистическият ръководител.

Само че тогава светът се разви като че ли в друга посока. Прекрасно знаем как приключи и братският Съветски Съюз, и СИВ, и Бял, и Червен и всякакъв наш илюзорен шарен свят.

Когато подреждах мислите си, стигнах до извода, който не искам да натрапвам, но искрено споделям. В днешното не по-малко трудно време най-много от всичко липсват личности – силни и смели личности. Може би са се скрили в книгата на един от любимите ми автори Ли Якока "Къде изчезнаха лидерите?". На Русия трябва един нов Горби, смело и достойно да си признае за тежката криза на тяхната ресурсна – от газ, нефт, природни богатства, икономика и какво производство. Може и да съм

сбъркал, сигурно са произвели някой и друг трактор, който никой не иска да купи. Нов Рейгън, и вече предусещам как някой се озърта за Щирлиц, но бъдете спокойни, Щирлиц е само във филма „17 мига от пролетта“. Нова британска желязна лейди, като Тачър. Наскоро бивш служител на британското посолство не съвсем дипломатично ми сподели: „Представяш ли си какво би направила Тачър, ако Путин ѝ прави неговите си номера?“. Много ми се иска Меркел – дъщерята на пастора, живяла и видяла право в очите разделящия, не обединяващия социализъм на ГДР, да намери начин да устои. Франция, дано да има шанса да открие новия си Де Гол или Митеран.

Ами ние с гайдите? Какво ще правим ние, българите, докато се въртим „като опърдяни“ около оста си? На мнозина им се причува телефонен разговор между Тръмп и Путин при изключени подслушвателни устройства:

— Папа...

— Надо...

Но има едно голямо „НО“. Спомняте ли си „На всеки километър“? Наближаваше девети септември и най-преданият помощник на Велински, прототип на големия полицай Гешев – Каишков, опита да го арестува, може би за да се докара на новата власт. Обаче пистолетът му засече и... още чувам гласа на прекрасния актьор Георги Черкелов, в ролята на Велински

с думите:

— Каишков, вие си оставате един обикновен Каишков.

Така че, ние, българите...

Абе идва ми да застана гордо пред строя, като нашия бивш батареен командир и да кажа:

— Ние сме... Ние сме едни обикновени каишковци.

ВЕГЕТАРИАНСКИ КЛУБ

Оня ден срещам Пешо от съседния вход, ама бърза, сякаш ще взема печалба от лотарията.

— Комшу, накъде? – питам, а оня не спира и отговаря в движение:

— На сбирка. – провиква се през рамо – Във вегетарианския клуб. – и отпраши като ново БМВ.

Стоя като гръмнат. Пешо вегетарианец! Все едно честен депутат. Не става. Има някаква врътка тука, ама ще разбера.

Вечерта викам на Латина, моя домашен дракон:

— Знаеш ли, комшията от горния вход ходи на сбирки в някакъв вегетариански клуб. Ще взема да ида и аз. - като го казах, чак сърцето ми се запоти от напрежение.

— На сбирка, а? Във вегетарианския клуб? Нали те болеше кръста? - с нож в едната ръка и тиган в другата, се обърна към мен тя.

Сега беше моментът да я омилостивя.

— Слушай, слънчице мое... - започнах с най-нежния глас, на който бях способен.

— Внимавай да не слънчасаш - прекъсна ме свирепо тя.

Преглътнах и продължих по-смело:

— Нали знаеш колко е стиснат комшията? – тя кимна в съгласие. – За да тича натам като

спечелил от зелените билетчета, има далавера, ще знайш. Та викам да ида с него да проверя.

Жена ми остави ножа - добър знак. Помисли малко, пусна и тигана. Олекна ми. Работата щеше да стане.

— Обаче ще ми разкажеш всичко – пристъпи към мен войнствено моята благоверна.

— Разбира се, захарче – обещах лекомислено.

На другия ден стоя пред блока - ушите ми на ледени шушулки, носът ми като морков на снежен човек, аха да се откажа, от блока изхвърчава Пешо, след него - жена му.

— Виж ма, Миче - хваща се за мен той – с Гочето ще ходим заедно. Замръзнал е да ме чака.

Грабва ме под ръка и ме сбутва в ребрата. Айде, нема нужда. В тоя цирк що представлениа сме играли.

— И ти ли вегетарианец? – смаяно ме гледатя. – Абе вие нормални ли сте?

Другото от президентската ѝ реч не чух, понеже Пешо ме мъknеше като куцо пиле домат към заветния клуб.

— Комшу, - уговаряше ме в движение той. – ако искаш да оцелеем, ще си мълчиш пред жена ти.

Ох, лесно е да се каже. Като ме погледне с тия сини очи и като заврънчи с шилото, па като пусне и тежката артилерия - прозрачната нощница, ха, иди пази секретни тайни. Ама обещах, нали исках да видя и аз клуб Ве.

— Такова, наистина ли е вегетариански – не спирах да питам, докато почти тичахме натам.

— Съвсем – отговори като партизанин на разпит той.

Влязохме в коридорче към малка зала, на гърба на читалището.

— Тук не беше ли...

— Клуб на пенсионера – на един дъх изговори като скоропоговорка той. – Още е. По съвместителство си делят наема с Клуб Ве. Влизай.

С отварянето на вратата попаднах в Рая. На масите – фъстъчки, орехи, ама от две крачки усещам, прясно опечени така, с малко сол, ммм, както най ги обичам. А в чашки, наредени като за снимка – винце, домашно, по цвета го познавам. В чинийки между тях, банички, с праз, ох, слюнките ми потекоха. И салатка – от варени картопки, с лук. Майко мила! Ха, и ракийка, двойна преварка - свети, свети, като слънчице. А на масичка отстрани десерти. Боже, да ме прости моят дракон, ама това е по-хубаво от прозрачната ѝ нощница. Тиква с бадеми, на ромбчета, ох, и баклавички. Малее, курабийки – с мармалад, като едно време, че и локумки. Ръцете ми затрепериха от възнение – та аз цял живот съм бил в душата си вегетарианец. От клуб Ве само с краката напред можеха вече да ме изнесат. А какви жени имаше тук - сладички, като узрели доматчета, с розови бузки, с прави крачета. Как ще опазя това съкровище от Латина?

Седим с комшията, хапваме, пийваме и се правим, че слушаме лекцията на госпожа не знам коя си за вредата от яденето на месо, а пред очите ми плуват препечени корички на пържолки и златисти ароматни филийки сланинка.

Изведнъж ми стана студено. Ами сега? Как да събера сланинката и баклавата заедно, Северния с Южния полюс в едно?

Сигурно и Пешо от време на време го пришпорваха такива мисли, защото клюмаше с глава над вкусната баница и рубиненото винце.

Два дни ме въртя Латинка на шиш и не издържах. Изплаках си мъката, терзанията и хамлетовския въпрос: „Да остана ли в клуб Ве или не?“

— Ахмак си беше, такъв и ще си умреш, ако не съм аз – победоносно ме изглежда жена ми с доволно изражение на котка, видяла паница с мляко.

— В България поповете уж са праведни, пък блажат през постите, нали?

Разперих ръце. Че това кой не го знае.

— Депутатите говорят едно, а вършат друго, нали?

Изглеждах я свирепо. За малоумен ли ме вземаше? Естествено, че беше така.

— Ти как очакваш тогава вегетарианците да са хептен такива у нас? – сложи ръце на кръста тя. – В клуб Ве ще сме вегетарианци, у дома – не.

Ей това никога нямаше да се сетя. Направо ми идеше да полетя. Само дето трябваше да се откажа от свободата, ама аз я бях прежалил отдавна, важното беше, че останах жив и намерих отговор на въпроса, събрах сланинката с баклавата, залепих единия полюс за другия. Малко лицемерно идваше, ама кой не лъже в тая държава? Хайде де!

Заживяхме с Латина щастливи като младоженци. Ходехме в клуб Ве, слушахме лекции за здравословното хранене, хапвахме печени ядки, пийвахме хубаво винце, не пропускахме баничките и курабийките, а на пенсия се разписвахме в месарницата – по една пържолка за душата не бе грях.

Тъкмо се чудехме по-тлъста или по-постна да вземем, и жената на Пешо изгърмя зад нас:

— Абе вие какво правите тука?

Загубих ума и дума, ама моят дракон на секундата стреля, същински словесен рейнджър, оптичен мерник не ѝ трябва.

— За кучето избираме – троснато отговори веднага.

— За кучето, пържолки? – изсмя се комшийката. – Че вие нямате куче, бе!

— За съседското – не остана длъжна Латинка и като един Бонапарт премина в атака. – А вие какво правите тук?

Пешо пребледня, но жена му застана на буква Ф.

— Избираме месо за котката.

— Че вие нямате котка – изсмя се жена ми.

— За съседската – не ѝ остана дължна Пешовица.

— За съседската? Та вие със съседите от пет години не си говорите, а от три се водите по съдилища като великденски пости - сряза я жена ми.

— Алоу, вегетарианците – прекъсна ги гръмогласно месарят. – Ако вземате, вземайте, че след малко ще дойдат и други от вашите. Трябва медали от Агенцията за защита на животните да ви дадат – на пенсия за всички съседски и улични котки и кучета купувате мръвки, вместо да ги опечете за вас. – ухилен до уши, ни намигна той.

Излязохме от магазина четиримата, прибрали в платнени торбички месото, да не ни види някой. Стояхме и мълчахме. По едно време Латина ме сбута. Към магазина с бодра стъпка вървеше лекторката.

— Сигурно да купи пържолка за кучето... или за котката – предположи Пешо.

— Като нас. – довърши жена ми.

— Комшу - започнах колебливо, но Пешовица ухилена ме прекъсна:

— У вас или у нас?

ЗЕЛЕНО

Зелени са листата на дърветата, клатят се доволни като неваляшки. А душата ми е зелена от завист като нитратна краставица, от онези, турските, извити в причудливи форми като произведение на модернистичен скулптор. Да се ожени съседката от трети етаж, моля ви се, за американски сладкар от Аляска. Цял живот да си подслажда душата с торти и пасти, пък аз да зъзна като маруля през зимата, а лятото да се потя като слънчасала зелка в жегата в прокълнатата 20 годишна панелка – сама!

Станах, вързах косата на кок, забодох иглите за плетене като кинжали на нинджа в нея и право при туркинята Фериде, дето гледа на кафе и всичко познава, но ѝ се плаща в евро.

Измъкнах скритата, сгъната на 16 банкнота и се наредих на тлъстата женска опашка пред входа на прочутата врачка.

Тя ме сканира няколко пъти по хоризонтал и диагонал, раздрънка тежките нанизы върху набръчканата като китайско ветрило шия и прошепна точно като Дон Корлеоне:

— Късметът ти е зелено, чоджум!

Премигнах няколко пъти като инжектопляктор, демек, албански реотан, и плахо прошепнах в отговор:

— Ловджийско зелено или меланж?

Дебелата ръка тръсна чашата и ме пресече гневно:

— Зелено бе, каданъм, зелено!

Посочи с пръст вратата и ми намигна. Пуснах парите в кутията-жабка до изхода и понечих да се върна, но си спомних персийския стих: "Крехка върбова клонка е снагата ти, моя любима!". Това е! Зелена рокля за партито по случай рождения ден на шефа довечера!

Не усетих как прелетях двата квартала, побърза от "О'кей" такси. Подпрях се на звънеца на Пепа, която изхвърча по пижама – зелена, на ухилени марсианци.

— Кккой е умрял?

— Ти, дай 100 лева до петък.

— ?

— ФБР забранява... – и ѝ намигам.

Пепа се ухили и измъкна парите отнякъде. Презглава се втурнах към близкия магазин и грабнах първата зелена рокля. Ципът ѝ заяждаше, а номерът бе подходящ за някоя манекенка, но кой обръща внимание на дреболии. Затичах се към съседния магазин и със скок на пантера се вмъкнах точно преди за затворят, протягайки ръце към заветния чифт отровна зелени обувки. Номерът беше по-малък от този на моите плавници, но кой гледа такива микроскопични дефекти?

Горда с покупките, вървах като царица по средата на тротоара. Погледнах часовника и пребледнях. Половин час до партито. Втрених се в светофара, стиснах торбите и полетях...

Отворих очи бавно. Зелени, дълбоки, оплетени с гарванови мигли очи гледаха моите.

— Как сте, госпожице? Решихте да минете точно когато се смени зеленото. Боли ли ви някъде? Да ви изпратя до вас?

О, този глас звучеше като медена музика! Не исках Аляска, нито сладкиши и торти! Усмихнах се смело и поех топлата мъжка ръка.

Пет години след онзи прекрасен следобед понякога отварям гардероба и гледам обувките, които никога не обух, и роклята, която така и не облякох. Врачката обаче си заслужи парите, защото моят късмет наистина се оказаха онези зелени очи. Всеки ден те ме гледат с толкова обич, че се чувствам крехка върбова клонка, натежала от светлина и обич.

МАХМУРЛУК

Търкулната отрано, бледата зора
наметна в синьо къщите и хора.
После вятърът се гузен разфуча
и пешките намести из простора.

Ала петелът на съседа се разпя,
кокошчици прикани до стобора.
Но, още сънен, съседът се прозя,
неотхвърлил алкохолната умора.

И застанал под ледния капчук,
стряхата заплашително го гледа.
А той... ни печен хляб, ни лук,
вперил погледа си към съседка.

Не щеш ли... чу се пукот... прас,
откърти се висулка ледна. Полет.
И го фрасна по главата изведнъж,
а той... зимата стори му се пролет.

Седна до портичката сам - самин,
огледа, заслуша се и се завайка.
Как снощи бил е на суджук, пелин,
а сега глава го цепи - жална майка.

Пришпори се денят на куцук крак,
обед заприижда с въздишка тежка.
А съседът – разконцентриран знак,
се наоколо оглежда, мрънка нещо.

— Тъй е то... като няма някой днес,
мъничко поне в чашка да ти сипне.
Сам махмурлук да гоня от нощес...
Ах, горкият аз, две дори не виждам!.

МАЙ Е ГРЕШКА...

Изгря бледожълтото петно
и облаците по небе разкара.
Затъка се едно на две вземо
от стъпки нечий на тротоара.
Там се сипна капчица мечта,
завъртя се сякаш запетайка.
Не пропусна и се поразсмя,
а далече съмнения разкара.
Но някой ме погали по уше,
прошепна ми и думи жежки.
Разтуптя се и онова сърце
от копнеж разбунен днеска.
Но се бързо - бързо осъзнах,
навярно грешка май е... зная.
Ако някой ме обича тук, сега,
нямаше в облаците да витая.

КОТАКЪТ С МАЗНИТЕ ОЧИ

Я го вижте този застарял котак...
Как е мазните очи облещил!
И суче от сутринта мустак,
в чужди булки поглед вперил.
И си мисли... болен сън в съня,
как ли булчица някоя да хване.
Да бъде тя с пари, от сой... така.
На рамото да мърка в нощ уханна.
Да го гали мило като със перце.
Нежно думи в песен да му лее.
Да налива в чашата му и винцè.
Да го пие с устни навлажнени.

Тъй си мисли тоз котак...
Мустак засукал нощем - денем.
Че даже за дръвца е без петак
и от лани печката му леденее.
И търка една о друга двете си ръце,
горкият... мръзне, на шушулка
сам-самичък вече заприлича.
На масата си със коматче хляб
и празна чаша с вид безличен.
А тъй далеч е пролетта сега,
вън снегът се киска в преспи.
А той... горкият, мечтае за жена
и топла стая в розово с тапети.

СЕЛСКИЯТ ЛЕВЕНТ УСТРЕМЕН

Наближаваше обед и хората се струпаха на мегдана по случай провеждането на пролетния панаир. Бяха се нагиздили празнично и изглеждаха възторжени. За доброто им настроение допринесоха темпераментните мелодии на духовия оркестър, атракциите, и разбира се, апетитните лакомства. Също така имаха късмет, предвид чудесното време. На небето нямаше облаци, не се усещаше вятър и Слънцето озаряваше ярко навред. Безспорно всички изглеждаха щастливи и се наслаждаваха на веселбата. Ненадейно въодушевлението им се оказа помрачено от появата на нетърпим за тях субект на име Мильо Калпазански, когото всички пародираха като Мульо предвид невероятните му качества. На външен вид младежът изглеждаше симпатичен, независимо допълнителните килограми в повече от допустимата норма към теглото му, само че други негови дефекти отдалечаваха околните. Нямаше значение колко е привлекателен, след като непрекъснато се суетеше прекалено, държеше се самонадеяно и отегчаваше. В действителност, освен класа и ерудиция основно му липсваха разум и познания. Въобразяваше си, че е начетен и мъдър. Всъщност, в стремежа си да се представя за ин-

94

телектуалец, ставаше толкова смешен, че вмес-
то възхищение и аплодисменти получаваше в
ответ подигравки. Без изключение го смятаха
за самохвалко, но понеже се определяха като
културни люде, го наричаха фанфарон. Първо-
начално приятелите му го считаха за забавен
и го допускаха сред тях, за да ги разсмива. С
течение на времето обаче той стана безкрайно
нахален и тягостен, та започнаха да го отбяг-
ват. Основно се дистанцираха от него, понеже
разбраха що за двуличник е. Преструваше се
на празноглав, наивен и безобиден, а реално
се оказа един лукав хитрец, манипулатор и ин-
тригант. Заблуждаваше ги в добронамереност-
та си, като през останалото време сплетничеше
зад гърбовете им и клюкарстваше по техен ад-
рес. По тази причина решиха да го накажат и
само чакаха удобен момент.

По принцип Мульо произхождаше от за-
можно семейство. Предците му бяха създали
работилница за производство на цървули. През
годините приложиха върху продукта иновации
по западен образец с надеждата един ден на-
следникът им да ръководи предприятието. За
жалост обаче лентяят съвсем не изявяваше же-
лание да става управител. Толкова го мързеше,
че родителите му се отчаяха. По природа те
представляваха напълно отзивчиви и услужли-
ви хора. Постараха се да го възпитат и просве-
тят качествено, само че готованецът си гледаше

рахатлъка и се превърна в абсолютен безделник. Не само че не желаше да работи, но не искаше и да учи. Бягаше от училище и прекарваше дните, скитайки безцелно по калдъръмите. Въпреки недостатъците си, той се считаше за уникален и се големееше. Тъй като разполагаше със средства, се обличаше прилично. Също така се вчесваше прилежно. Основно се зализваше по модата на селските ергени, като старателно оформяше бретон над челото си с цел да подобри фасона си и да се разхубави. По тази причина другарите му го осмяха като „Мульо - селският левент с безподобния перчем“.

Още с пристигането си красавецът безспорно смая аудиторията. Беше се издокарал като римлянин за сватба, а за превоз използваше дорестото си, клепоухо магаре Вихър, което предвид напредналата си възраст се движеше със скоростта на костенурка. През този ден грижовният му стопанин специално украси шията му с венец от екзотични цветя. Пакостникът ги откъсна от пищната градина на майка си без нейно разрешение, знаейки, че му предстои порицание и за тази негова дивотия. Трябваше да изглежда представителен, понеже възнамеряваше да впечатли избраницата си. Тя се казваше Перуника и се отличаваше като порядъчна девойка. Момата беше дъщеря на даскала и с Мульо някога учеха в един клас. Тъй като я харесваше, нахалникът непрестанно я молеше

да му помага с уроците. Като отзивчива съученичка тя се съгласи. Той обаче съвсем нямаше желание да се зори и изобщо не се старееше да запомни материала, а единствено и губеше времето, тя самата да се подготви. Главно я разиграваше с цел да я покори, като публично подлецът я компрометира, че тя го притиска да и съдейства, понеже го харесва. Щом научи за злодеянието му, девойката го презря и прекрати отношенията им. Той обаче дори след години продължи да се надява, че ще спечели любовта и. Дори пренебрежителния и поглед по време на тържеството не го отчая. Поведението и дори го окуражи, защото му липсваха ум и реална представа за действителността. Калпазанинът си живееше в своя вълшебен свят и не искаше да се приземи. Образователният процес определено го пропусна, към всяка работа проявяваше симптоми на алергия и пренебрегваше без изключение видовете приоритети. В тази връзка родителите му го нахокаха, надявайки се, че като оттеглят подкрепата си привидно, ще се вразуми. Пак сгрешиха, понеже синът им тръгна за големия град, уж да си опита късмета. Изглеждаше обнадежден. Те му повярваха и дори му дадоха достатъчно пари за стимул. Накрая останаха разочаровани, понеже само след два дни ентусиастът се прибра у дома с празни джобове. Твърдеше, че са го обрили по път. Стана ясно, че лъже,

когато при случайна среща собственикът на страноприемницата им разказа как още първата вечер наследникът им заложил всичкото си имущество на хазарт. На добра воля един от конкурентите му преотстъпил старото си магаре, за да не върви пеш в замяна на скъпия му часовник. Близките му побеснях, когато разкриха измамата му, докато спекулантът ни най-малко не се притесни от упреците им, а се зае да измисли подобаващо название на добичето. Първоначално размишляваше между следните три имена „Гръм“, „Светкавица“ и „Буря“, които му изглеждаха достойни за дръгливото животно. Мислейки, стигна до извода, че не са подходящи за породисто създание и го кръсти „Вихър“. Грижеше се за него, угаждаше на претенциите му, надявайки се един ден заедно да препускат стремглаво по белия свят в името на някоя благородна кауза, само че магарето се оказа също толкова лениво като него. С цел да прикрие кусурите му го нагизди с гергини, възседна го и двамата поеа гордо към площада. Наблюдавайки ги отдалеч как триумфално се приближават, околните започнаха да им се подиграват. Вълнуваха се, гледайки, как единият високомерно протяга главата си нагоре като пуюк, демонстрирайки величие, докато другият ревеше гръмко и ги zlepоставяше. Несъмнено станаха за смях, но не се смутиха, а продължиха важно напред.

След като пристигна, Мульо върза Вихър и отиде при познатите си. Те не останаха особено впечатлени от присъствието му, но обноските им ги принуждаваха да го търпят. Разбира се, той прекъсна разговора им и започна да си приказва неговите небивалици. Ядосани от наглостта му, всички се съгласиха, че е време да го вразумят подобаващо:

— Както виждам, продължаваш да се надяваш с Перуника да се венчае — рече му приятелят му Щилиян, наблюдавайки нелепия му поглед. Мульо реално не сваляше очи от девойката, която съвсем явно му демонстрира ненавистта си. — Определено е прелестна момата, а и ти не оставаш по-назад от нея. Как само си се издокарал! — провокираше го подстрекателят. — Тя обаче е от друг сорт жени и външният вид не ѝ е достатъчен.

— За какво говориш?! — учуди се ахмакът и заинтригуван ококори черните си очи.

— Явно иска избраникът и не само да е чаровник и кавалер, но и смелчага.

— Аз съм такъв! — самоизтъкна се наивният хапльо, убеден във върховните си способности.

— В такъв случай ѝ докажи. С тайфата утре отиваме на лов. Ела с нас и покажи възможностите си. От размера на дивеча зависи и възхищението на жената.

Левентът се поколеба за миг, понеже реално познаваше природата си. Нито беше смел,

още по-малко пък обичаше физически да се напруга, но в името на любовта реши да се жертва и се съгласи. Все пак щяха да са цяла дружина и макар да му липсваше точен мерник, имаше шанс да присвои нечия чужда плячка и да я обяви за своя.

Вечерта се прибра вкъщи и поиска пушката от баща си. Старецът го погледна сърдито и му отказа, защото познаваше непохватността му и се боеше да не нарани себе си или останалите. По тази причина остави наследника си невъоръжен.

На заранта храбреците се събраха. Виждайки празните ръце на другаря си, му дадоха една ръждясала антика за самочувствие, без да знае, че е напълно празна. Те също се страхуваха за безопасността си и нямаха намерение да рискуват. Всъщност Мульо много се зарадва и възторжен тръгна с тях към гората. През цялото време ги следваше неотлъчно и предпочиташе да не се дели, понеже всяка безобидна твар го плашеше. Дори при шума на катеричките подскачаше. Насекомите пък реално го вбесяваха. С цел да прикрие страха си обаче самоуверено насочваше оръжието си към дърветата. Даваше илюзията, че уж се прицелва в дадена мишена, която за жалост никой не виждаше. Останалите го наблюдаваха отстрани и се присмиваха на самонадеяността му. В тази връзка с намерението да се изложи допълнително и още да ги забавлява, го изплашиха по следния начин:

— Оглеждай се внимателно, че тук има много диви свине. Появяват се внезапно от различни страни и нападат.

Мульо изтръпна от ужас и започна да се ослушва притеснен. Изведнъж от храстите някакъв обект неочаквано го връхлетя и той подскочи като ужилен. Независимо, че се оказа съвсем обикновен заек, в паниката той бързо грабна пушката и започна да натиска спусъка безцелно. Ако имаше куршуми, със сигурност щеше да застреля всички наоколо. Тогава предводителят на име бай Фиро се ядоса и му изтръгна оръжието от ръцете. Явно с неудачник като него не биваше да се правят подобни шегички. Пакостникът се сконфузи и тръгна смутен отзад. От скука се опита да дърдори, само че другите го наругаха, понеже ги издаваше и прогонваше дивеча.

В следващия момент съзряха измежду дърветата елен и се спотаиха да го причакат. Мульо стори същото, като се сниши мълчаливо. След малко, когато се огледа, видя, че останалите се бяха разпръснали, надявайки се да обкръжат плячката. Той се оказа сам и се паникьоса. Реши да напусне скривалището си и да ги потърси. Когато се изправи и се обърна, за огромен ужас видя пред себе си благородното създание. Добичето го гледаше спокойно и преживяше, само че огромните рога на главата му притесниха куражлията. Той стоеше непод-

вижно, наблюдавайки аристократичното същество с изцъклени очи като пуяк на ешафод. Тоз час се появиха приятелите му, приближавайки бавно с насочени оръжия към животното. Прицелиха се и възнамеряваха да стрелят, само че Мульо се изплаши и се разпищя, при което еленът побягна и се спаси. Юначагите останаха с празни ръце и отново смъмриха виновника за провала им. По тази причина през целия ден той се оказа в немилост.

Вечерта му простиха и го поканиха при тях, край огъня. Организираха пищна трапеза, като опекоха уловения дивеч и го поляха с червено вино. Докато се гощаваха, си разказваха различни истории. Пръв започна най-възрастният – водачът им бай Фиро:

— Повечето сте млади още, докато аз съм от години в занаята, но предполагам сте чували легендите за приказните самодиви, дето бродят из горите?! - рече той, съзирайки как Мульо се замечтава блажено. - Не се залъгвайте - предупреди ги бай Фиро - щастието е кратко. Те не са творения от този свят и любовта им е толкова силна, че погубва.

Внезапно пламъкът на Мульо загасна. Тогава в разговора се включи и Щилиян:

— Е, безспорно е по-добре е да срещнем феи, отколкото да ни подгонят таласъми.

На Мульо отново му приседна залъка:

— Какво имате предвид? - попита боязливо той.

— Някои твърдят, че са ставали жертва на подобни чудовища, а на нас ни остава да се надяваме да не ги срещнем.

Тъй като беше наивен, Мульо повярва на думите им, без да е наясно, че другарите му предварително се бяха договорили как да го излъжат.

След като се нахраниха, всички легнаха да спят. Единствено Мульо не успяваше да мигне. Всеки звук го стряскаше. По едно време му се стори, че чува вой, затова отиде притеснен при Щилиян и леко го сръчка:

— Какво има? - попита го приятелят му в просъница.

— Чувам нещо - рече му разтревожен Мульо. - Може да е вълк или чакал! Та дори е възможно и някой караконджул или таласъм да е!

— В такъв случай остани на пост. Ако нещо съмнително се появи, ни сигнализирай, иначе не ни безпокой - рече му, прозявайки се лениво ловецът и изгони нахалника.

Храбрецът го послуша и остана буден през цялата нощ, за да наблюдава. Не се случи нищо необичайно, само дето на сутринта всички се събудиха отпочинали, а той се чувстваше изтощен.

Щом закусиха, ловджиите грабнаха пушките си и тръгнаха устремени. Единствено Мульо изоставаше поради умората си. По тази причина непрестанно го хулеха, понеже ги забавяше. Колкото и да бързаше, нямаше сили да се из-

равни с тях. Нуждаеше се от кратка почивка, затова седна на един пън да си отдъхне. Виждаше спътниците си и се чувстваше уверен. Знаеше, че ще ги настигне. Неусетно обаче те изчезнаха от погледа му и той се озадачи. Веднага стана и се зае да ги търси. За жалост не ги виждаше никъде, а се намираше сам в гората и невъоръжен. Наоколо дебнеха зверове. Изведнъж дочу опасно ръмжене, което се приближаваше. Изтръпна на място панически. В следващия момент в далечината, сред храстите забеляза черно създание с големи, остри рога и чудовищна муцуна. Изобщо не изглеждаше като глиган, още по-малко пък беше мечка. Не приличаше на никой познат хищник. Тогава Мульо предположи, че е таласъм и обезумя от страх. Страшилището го наблюдаваше свирепо, при което храбрецът започна да трепери и то толкова силно, че чак се тресеше. Усещаше настъпването на последния си час. По тази причина започна да се моли и да изповядва греховете си. Както стана ясно, не бяха никак малко и основно се оказаха все щуротии. В случая, как продал кристалния сервиз на майка си, за да си купи триколка, а я излъгал, че без да иска го счупил, докато старателно го лъскал, или пък как обстрелял саксиите ѝ с цветя с прашката си. Изреждаше все подобни безумия, като накрая приключи със следната нелепост:

— Прости ми и ти, моя любима Перуника,

че не успях да те направя своя жена, тъй като млад ще загина в името на славна кауза. Не забравяй своя герой, не плачи много за гибелта му и го споменувай с добро!

Тогава той свали калпака си в знак на почит към бележитото си дело и се пригответи да посрещне трагичната си съдба. В онзи момент звярът го гледаше зловещо, като само след миг изскочи от скривалището си, нахвърляйки се върху него. Клетникът изпищя, само че вместо да усети страшна агония, стана свидетел, как маскировката на Щилиян се разпадна и дочу гръмкия му подигравателен смях в тон с този на останалите. Цялата ужасия представляваше постановка от страна на другарите му. Бяха се наговорили да му дадат урок заради безпринципността му. По тази причина му подхвърлиха уловката за бродещия таласъм. За целта Щилиян наметна една стара мечешка кожа на гърба си, изработи си демонична маска за лицето и постави на главата си биволски рога. Освен това умееше отлично да имитира звуците на различни животни. По този начин се превърна в истинско страшилище и успя да измами Мульо, който пък от своя страна заприлича на палячо, подобен на клоуните в цирка, които обичаше да обижда и иронизира. В случая униженият се оказа той и му предстоеше да преглътне оскърблението. Сподвижниците му тръгнаха, оставяйки го да се съвземе от удара

и да ги настигне. Мульо въздъхна дълбоко и се приготви да ги последва. Неочаквано обаче от ново дочу застрашително ръмжене и съзря масивна, тъмна фигура в храстите:

— Престанете вече, приятели! - извика им с досада той. - Не се ли повеселихте достатъчно?! Прекратете вече представлението!

Тъй като не получи очаквания ответ на молбата си, тръгна отегчен към страшилището, вярвайки, че е поредният му маскиран другар. Оказа се, че греши, понеже след миг пред него се появи грамадна мечка. Тя се изправи на задните си крака, разтвори огромната си паст и силно изрева, след което се приготви за нападение. Този път младежът наистина се озова в опасност, ала нямаше, кой да му помогне. Ситуацията предполагаше само два възможни варианта, които бяха или да се паникьоса, или да запази самообладание и да се спаси:

— Та, какво съм чувал за подобни ситуации – започна да умува той – желателно е да се престоря на мъртъв. Мечката обаче вече ме видя, че съм жив, така че най-добре ще е да бягам.

Тогава Мульо си плю на петите и се втурна напред със скоростта на светлината. Стрелна се покрай другарите си и ги смая с пъргавината си, а те, щом дочуха мечешкото ръмжене, всичко им се изясни. Изглежда екстремните ситуации бяха в състояние да преобразят и най-неспасяемият случай.

ХУЛИГАНКАТА И КАРАКОНДЖУЛЪТ 2

Морски романс

Измина една година от небивалата любовна история между Добромир и Михаела. След като я покори, маскирайки се като плашило, и тя отвърна на чувствата му, двамата станаха неразделна двойка. Чрез образа на караконджул той успя да прекърши прекомерното ѝ его и да я превърне в скромна девойка. Невероятно, Михаела наистина се дистанцира от вятърничавия живот в града и се приобщи към неговия в провинцията. Възнамеряваше да му докаже, че е дисциплинирана и съвестна, за да заслужи уважението му. По тази причина се постара относно всички отговорности, които ѝ възложи. Първоначално реши да впечатли баба си, отменяйки я в домакинството. Помагаше също и на дядо си, но основно искаше да спечели възхищението на Добромир и семейството му, които продължаваха да се съмняват в промяната и и да я считат за разглезена.

През тази гореща юлска вечер Добромир се върна от нивата и, както всеки път, Фют го приветства пръв. Младежът се зарадва от вниманието му, но главно бързаше да види любимата си. Щом дочу кучешкия лай, тя разбра, че се е прибрал и веднага изтича навън, за да го посрещне. За разлика от някога, сега изглеждаше съвсем различно. Не приличаше на предишната натруфена кокона, а имаше вид на типична

селянка. Върху лицето и липсваше характерният грим, изрязаните ѝ нокти нямаха лак, на главата си беше вързала пъстра забрадка, а от кръста ѝ висеше шарена престилка. Ако някой от предишната ѝ тайфа можеше да я види така, то несъмнено щеше да ѝ се присмее. Михаела вече се считаше за достоен човек и претендираше, че стои над посредствеността, така че щом любимият ѝ се върна, с искрящо от щастие лице отиде да го целуне. Докато го задушаваше с обичта си, въпреки нелепото и сантиментално изражение, той се притесни, понеже забеляза сълзи в очите ѝ:

— Плакала ли си? – попита я разтревожен той. - Да не се е случило нещо лошо?!

— Всичко е наред! Просто рязах лук за салатата.

— А пък аз си помислих, че съм ти липсвал и си тъгувала за мен?! – провокира я закачливо той.

— Винаги се чувствам самотна, когато те няма – отговори му кокетно тя.

След това двамата влязоха вътре и Добромир онемя, понеже масата беше отрупана с любимите му ястия. Когато седна пък, Михаела се зае старателно и пъргаво да го обслужва, усмихвайки му се угоднически. Също така през цялото време не престана да го пита, дали гозбите ѝ му харесват. Между другото, те се оказаха доста и една от друга по-вкусни, така че той взе да

се чуди с коя по-напред да се нагости. Основно трябваше да дегустира всяка една, за да не обиди прилежната домакиня, която настояваше да се засити максимално. Накрая, когато се нахрани напълно и му се искаше да отдъхне, тя му поднесе вишнев пай. Погледна го злорадо, при което той се обезпокои:

— Харесва ли ти? – попита го невъздържано любимата му.

— Превъзходен е! Чуден! – възкликна удивен той, като продължи да я гледа недоверчиво, понеже познаваше дяволития ѝ нрав и се досещаше, че подобно старание не е случайно.

— Щом видях узрелите плодове в градината, си спомних миналото и се разчувствах! – провокира го тя.

— Да не твърдиш, че изпитваш носталгия към онази нелепа инсценировка, когато, маскиран като страшилище настървено те гонех до плета, а ти в бързината и от страх се спъна и падна в грамадната коприва?! Няма да забравя как изпищя от болка и на какво приличаше след това! Преоблечен като плашило изглеждах по-приемливо от теб – подигра я той.

Иронията му предизвика гнева ѝ, но тя запази самообладание и лицемерно го прегърна, възнамерявайки да го целуне. Отношението ѝ го усъмни, понеже не беше типично за сприхавия ѝ характер. Предвид сарказма му вече да е избухнала и да го е нахокала:

— Нещо случило ли се е, та си толкова грижовна днес?! – недоумяваше поведението ѝ Добромир.

— Трябва ли да има причина, че да ти покажа любовта си?! - престори се на разсеяна Михаела.

— Ами, обикновено не си такава.

— Какво имаш предвид?! Каква твърдиш, че в повечето случаи съм?!

— Без да се обиждаш, ама постоянно си кисела, заядлива и вироглава – заяви и откровено той.

— Нима?!

— Освен това си нервна и непрестанно се инатиш!

— Ти пък си същински светец! - разсърди се тя и намусена изтича в другата стая.

Добромир се притесни. Реши, че я е обидил и когато възнамеряваше да отиде и да ѝ се извини, тя внезапно се появи ентусиазирана пред него. След миг извади една прелестна рокля, която държеше зад гърба си и му я показа:

— Какво е това?! - учуди се младежът.

— Тоалет за лятото е, не виждаш ли? – ядоса се предвид невежеството му тя. - Всъщност е предназначена за плаж.

— Да не си започнала да халюцинираш, по-неже аз не виждам пясък наоколо?!

— Ами много ясно, че е за морето, където ще отидем и ние!

— Така ли, и кога ще се случи това?

— Можем да тръгнем по всяко време, когато решим.

Младежът я наблюдаваше по такъв странен начин, сякаш замисляше да го изтезава. Негативната му реакция явно я огорчи, понеже се обърна с гръб към него. Изглежда искаше да прикрие разочарованието си. Той прояви разбиране и пожела да поговорят, но щом я погледна, видя сълзи в очите ѝ, които не успяваше да скрие:

— Сбърках ли някъде?! - попита я с недоумение той.

— И питаш! - отвърна му бясна тя. - Само се питам кой от двамата ни сгреши повече?! От една година върших нечовешки жертви за теб, потискайки собствените си копнежи, само и само да те убедя, че съм се променила! Не съм излизала на дискотека с приятелите си! По цял ден плевя бурени, пера, гладя, мия мръсни чинии, чистя, готвя и прибирам сено! От тежката работа пръстите ми загрубяха и да забравим факта, че не съм си правила маникюр от цяла вечност! А най-важното да ти припомня ли, че започнах да уча и спрях да преписвам по време на изпитите! Четях и преповтарях материала по цели нощи, без да спя чак до сутринта, за да получа добри оценки и то само, за да се гордееш с мен!

— Останах с впечатлението, че си щастлива - заяви непринудено Добромир.

— Безсъмнено горда и доволна селянка съм... да не кажа робиня! Правех всичко това, без да се оплаквам, с идеята, че връзката ни ще оцелее, понеже се обичаме! Слугувах смирено и безропотно и накрая единствено поисках една кратка ваканция, а ти ме погледна несхватливо като тъпоумното добиче в краварника ти! По същия невъзприемчив и враждебен начин ме гледа, когато отида да го зобя! Хиляди пъти ти казвах, че не ме харесва, но ти отказваш да ме разбереш и ме задължаваш да се грижа за него!

— Нима телето лично ти каза, че не си му симпатична?! – изненада се Добромир.

— Продължаваш да ме осмиваш! – ядосваше се Михаела. – Непрестанно ме подценяваш!

Той я погледна нежно, след което спокойно и каза:

— Не си права. Просто не подозирах, че ти се ходи на почивка. Можеше просто да ми кажеш и да я подготвим. Не беше необходим целия този маскарад с пищната вечеря, а наред с десерта да ми сервираш и поредния лют скандал.

— Наистина ли? - изведнъж се зарадва любимата му и засия като ясно слънце след буря. - Ще отидем на море?!

— Нищо не ни спира да го направим.

Тогава тя възторжена го възнагради с целувки.

През следващите дни се организираха и потеглиха. На тръгване Фют се почувства изо-

ставен, но след като всеотдайната му стопанка обеща да му донесе подарък, той се зарадва и започна весел да лае. Същевременно ги изпрати, тичайки дълго след колата.

Пристигайки, бързо се настаниха в хотела и веднага тръгнаха към плажа. Михаела нямаше търпение да види морето, така че щом отидоха, тя необуздано се гмурна във водата. Добромир я последва и двамата жизнерадостно се надпреварваха с вълните. После пък, докато се излежаваха на топлия пясък, един гларус ги доближи. Девојката много му се зарадва и извади една бисквита, за да го нагости. Птицата я погледна равнодушно, след което и обърна пренебрежително гръб и замина:

— Гледай я само, колко е неблагодарна! – възмути се момата.

— Ами, тя е месоядна, а ти я черпиш с лакомства – напомни ѝ Добромир.

— В такъв случай да променим менюто - заяви въодушевена Михаела и, вземайки парче скумрия на скара, тръгна подир гларуса.

Виждайки рибата, той се приближи, за да я вземе, само че неочаквано се появи още един претендент за угощението, а подир него и друг. Само за миг птиците станаха няколко и озверели започнаха да се надпреварват помежду си за храната. Накрая най-смелият сред тях лакомо се пресегна и изтръгна плячката от ръката на доброжелателката, наранявайки я с острия

си клон. Момичето изпищя от болка, а същевременно и другите я връхлетяха, понеже част от скумрията се заклещи в гривната и. Михаела се опита да прогони освирепелите нападатели, само че те искаха остатъка от рибата и я наобиколиха. Добромир се втурна да ѝ помогне. Изгони ги и спаси любимата си. Виждайки разкървавената ѝ ръка, веднага я поведе към поликлиниката:

— Защо все на мен се случва?! – хленчеше по пътя девойката.

— Явно и всички останали също като мен, те считат за сладка – опита се да ѝ направи комплимент той, но тъй като шегата му не ѝ се понрави, си замълча, за да не се скарат.

След като пристигнаха, необичайно ги прие един млад и привлекателен доктор, който се прехласна по очарованието на пациентката си и започна да интимничи с нея независимо присъствието на приятеля ѝ:

— Та какво казваш, че ти се е случило? – започна да флиртува с нея лекарят.

— Нападна ме един гларус... всъщност се оказаха цяло ято! Аз подходах съвсем добронамерено към тях, а те се втурнаха разлютени към мен! Имах чувството, че ще ме разкъсат! – оплака се Михаела.

— Те пернатите имат особена слабост към нея – намеси се в разговора Добромир, съзирайки присмехулния пламък в очите на доктор-

ра. - Миналата година например я подгониха подивели гъски. За малко да я разпердушинят, ако не се бях появил навреме, за да я спася, както в случая сторих и този път - изясни ситуацията с подигравателен тон, целейки да я zlepостави пред ухажора ѝ и той да загуби интерес към нея.

Начинанието му се провали, като естествено си спечели недоволството от страна на любимата си.

През това време докторът внимателно превърза ръката и и след като приключи, ласкаво ѝ рече:

— Е, красавице, избавихме те от вероятна инфекция или птичи грип, така че спокойно можеш да се върнеш на плажа. Само бъди предпазлива и стой настрани от злонамерени гларуси – предупреди я двусмислено той и намигвайки и похотливо, успя да разгневи приятеля ѝ.

Тя от своя страна остана впечатлена и се усмихна свенливо, тъй като Добромир никога не я хвалеше, а основно обичаше да и доказва хапливото си остроумие:

— В случай, че състоянието ти се влоши, можеш да ме потърсиш навсякъде и по всяко време – допълни нахалният ухажор ѝ и подаде визитната си картичка с личните си данни. - Между другото тази вечер с няколко познати, както правим обикновено, ще посетим един

нощен клуб. Ако искате, елате и вие. Ще ми бъде приятно да се видим отново, без причината да е свързана с някакво заболяване. Освен това музиката одухотворява. Убеден съм, че знаеш да танцуваш?! – обърна се той към пациентката си.

— Естествено! - отвърна самоуверено тя. – Енергична и гъвкава съм по рождение и освен това някога практикувах модерен балет, за да усъвършенствам изяществото си.

— Ама ти грация на онова кълчене ли му викаш?! – за пореден път я опозори приятелят ѝ. – Подобни дивашки ритми и чупки нямат ама абсолютно нищо общо с класиката! Само варварските племена са се кривили и подскачали по този начин!

— Курсовете бяха за изучаване на хавайски фолклор, който е актуален и днес - поправи го, опонирайки му остро Михаела.

— И ти несъмнено беше шик, нахлузвайки онази пола от листа. Без да се сърдиш, ама направо си приличаше на туземка и едновременно на храст. Освен това нека не си спестяваме пред господина и причината, поради която реши да рационализираш така наречената си вродена заложба. Родителите ѝ счетоха за необходимо да поправи походката си, защото не вървеше, а реално се клатеше като патица. Освен това се нуждаеше от раздвижване, тъй като се задушаваше от мързел. Да не говорим, че имаше наднормено тегло. Беше топчеста,

но това, разбира се не я правеше по-малко чевръста. Подобно на пумпал, щом започнеше да се върти, нямаше спиране. Веднъж даже, по време на една постановка, като се развихри, така се унесе, че за малко да падне от сцената върху публиката. Определено изплаши зрителите, но пък от друга страна чудесно ги развесели! Също така за известен период ходеше и на карате. Килограмите ѝ обаче по някакъв начин я затрудняваха при усвояването и упражняването на хватките, иначе не я възпираха да се саморазправя с децата с повод и без повод. Същинска кибритлийка е. Пали от раз. Винаги си е била експлозивна, да не кажа – агресивна. Неслучайно всички я считаха за побойница. По тази причина продължавам да се чудя как се остави на гларуса да я накълве, вместо да го напердаши, както обикновено прави с нахалниците, дето не я уважават. Тя иначе обича животните. Дори някога претендираше да е маймунка. Катереше се по дърветата и вресчеше като такава. Веднъж обаче поради обичайната си сръчност така се заклещи между клоните, та се наложи да призова цялото село на помощ, да я сваляме. Несъмнено тотален зор видяхме. Голяма беладжийка е и все пак е добродушна. Никога не е виновна и за всяка случила и се неприятност е отговорна несправедливата съдба.

Михаела го погледна сърдита, за да престане, а пред обожателя си се оправда по следния начин:

— Когато си наложих диета, фигурата ми се оправи, а останалите подробности са до известна степен преувеличени и изопачени.

— Да си мисля ли все пак, че има вероятност да дойдете?! – чудеше се докторът.

— Стига да има и караоке - продължи със злобното си настъпление Добромир. - Може да предложите на Михаела и да попее! Не знаете, колко е даровита и какво благозвучие сътворяват гласните ѝ струни! По-сладкопойна е и от чучулига, така че не преставам да се изумявам, когато дори гаргите отлитат, щом я чуят?! Засвири ли пък с дайрето, хармонията е върховна!

Съперникът му не обърна внимание на жлъчния му коментар, понеже в момента бе спечелил преднина спрямо него. На сбогуване целуна нежно ръката на пациентката си, провокирайки възхищението ѝ и яростта на придружителя и.

Щом излязоха, Михаела побърза да смърми приятеля си:

— Какво означаваше следното грубо поведение от твоя страна?! - развика му се възмутената. – Уж непрестанно доминираш над мен с възпитанието си, а както видях, се държеше ужасно!

— Ти не разбра ли, че този не престана да те съблазнява и то пред очите ми?!

— Човекът просто прояви вежливост!

— Подобно отношение се нарича флирт!

— Грозно е да се ревнува и то без основание!

— Още по-недостойно е да го прави ангажирана жена и то с мъж, когото дори не знае, как да назове!

Михаела получи проблясък, затова глуповато погледна визитката, за да разбере името на лекаря:

— Нарича се Андон Паунов. Е, вече ни е известно, как се казва - заяви безсрамно тя. – Така ще ни е ясно, как да се обръщаме към него, когато отидем на партито.

— Нали не се надяваш, че ще го направим?!
- избухна Добромир.

— И какво ни пречи?! Нали сме поканени?!

— Не ми се ходи!

— Остани си в квартирата тогава и скучай. За разлика от теб смятам да се забавлявам! – заяви категорично тя.

Тъй като познаваше огнения ѝ темперамент и наивността ѝ, не можеше да я остави сама, рискувайки онзи лицемер да я измами и да му я открадне, затова реши да я придружи.

По път Михаела му нареди да спре. Слезе от колата и го накара да я изчака. Тъй като се забави, той започна да се безпокои. Когато възнамеряваше да ѝ позвъни, тя се появи и го удиви с външния си вид. Явно бе ходила на фризьор, маникюрист, козметик и в бутика. Изглеждаше великолепно. Тогава не просто го порази с обаянието си, но и го притесни. Той се страхуваше да не се превърне в предишна-

та посредствена и надменна кукла, но основно се боеше от конкуренти. В заведението реши единствено да седи в сепарето и да се прес-трува на отегчен, надявайки се по този начин да потуши жизнеността ѝ, само че друг се въз-ползва от пасивността му. Съперникът му я по-кани и двамата танцуваха неудържимо, а До-бромир я наблюдаваше отстрани и беснееше.

На тръгване Андон Паунов рече:

— Вечерта беше невероятна - каза той и поглеждайки възхитен към Михаела, предло-жи. - Искане ми се да се срещнем пак. Утре тук ще се проведе фиеста, подобна на бал с маски, така че при добро желание може да се видим отново.

— Аз поканен ли съм?! - провокира го гру-бо Добромир, само че не получи отговор.

На връщане от яд не продума на Михаела и щом се прибраха в квартирата, докато тя се къпеше, той позвъни на състудентката си Де-ница. Тя продължаваше да бъде негова близка, с която споделяше тревогите си:

— Но ти умееш да танцуваш, защо не го на-прави?! – остана изненадана Деница.

— Мога, но не исках да съдействам на Ми-хаела. Знае ли човек, може отново да се увлече по старите си наклонности.

— Аз ти казах, че тя няма да се промени, ти обаче не спря да се инатиш! - вразумяваше го добронамерената му съветница. - Въпрос на време беше да си стане същата празноглава

фукла. Не разбирам само защо пропиля толкова ценни мигове от живота си, за да я превъзпитаваш?! Безнадеждно е! Снобът си остава такъв завинаги!

Той знаеше за отрицателното мнение на Деница спрямо любимата му и смяташе да и зададе въпрос от друго естество, само че Михела влезе и се наложи да затвори:

— С кого говореше? - попита го от любопитство приятелката му.

— С Деница - отговори ѝ искрено той.

— Тя ли ти се обади?! Не ѝ ли каза, че тази седмица си на почивка с мен?!

— Аз я потърсих.

— Нима?! Дори тук не можеш без нея.

— Какво имаш предвид?! Ревнуваш ли?!

— Ни най-малко. Просто си давам сметка, че с нея си приличате повече. Имате много общи теми и се разбирате отлично.

— Да не намекваш нещо?!

— Абсолютно нищо, просто напоследък започнах да размишлявам - заяви двусмислено тя, след което пренебрежително излезе на балкона, игнорирайки го.

Ангажира се с подбора на тоалет за бала, като включи таблета си и започна да разглежда модели. Поведението ѝ го подсети, че вероятно вече ѝ е омръзнал и може би се стреми към раздяла. Само идеята за подобна развързка го смазваше, така че се налагаше да помисли, за-

това реши да се поразходи. Уведоми я, че изли-
за, а тя изобщо не му обърна внимание.

Обезсърчен, младежът отиде на плажа. Беше късно, но се надяваше морският бриз и шумът на вълните да избистрят съзнанието му. Той вървеше бос по брега и разсъждаваше какво да стори, за да не загуби любимата си.

На следващия ден Михаела положи огромни усилия, за да изглежда възхитителна. Избра си прелестна рокля в портокалов цвят, която беше обшита със златисти нишки и дантели. Направи си красива прическа и се гримира. Приличаше на принцеса. Щом я съзря, Добромир онемя:

— Както вече ти казах, няма да пропусна бала. Като те гледам, не си готов, така че тръгвам сама - рече му тя и замина.

Предвид обстоятелството, че нямаше да я придружи, си поръча такси. То я закара до озаряваното от светлината на звездите заведение. Щом Михаела пристигна, Андон Паунов веднага излезе да я посрещне и виждайки я, също остана поразен от хубостта ѝ. Почувства се горд, че подобна дивна химера е негова дама и побърза да я представи на познатите си. Тя пък, демонстрирайки финес, зад който умело прикри експанзивната фурия, успя да заслепи всички. През цялата вечер се държеше възпитано, без да спори и да се суети. Също така поради липсата на романтика и безинтересните

разговори постепенно започна да се отегчава. По едно време необичайно явление привлече вниманието на присъстващите. Михаела, Андон и компанията му също се озадачиха и отидоха да разузнаят. Изненадани видяха, как на паркинга вместо автомобил спря снажен ездач, който беше облечен като дворянин и укриваше лицето си с маска. Знатната му осанка изуми всички, но основно му се възхитиха жените. Михаела също го хареса, но не вярваше, че между всички останали ще забележи точно нея. Явно сгреши, понеже блясъкът ѝ го плени, така че след като слезе от коня, отиде при нея и с мълчалив жест я покани да танцуват. Сякаш я омагьоса с чара си и забравяйки всичките си странични ангажименти, девойката се подчини на порива си и благоразположена го последва. Двамата се понесоха по подиума, следвайки ритъма на мелодичната балада, а в мига на кулминацията я притисна силно до себе си, усещайки учестения ѝ пулс. Когато пък песента свърши, за пореден път безмълвно и предложи да напуснат заведението и тя пак тръгна с него. Отведе я навън и я подкани да яздят:

— Не, че не харесвам коне – рече му сконфужена тя - но имам лоши спомени от тях. Миналата година преживях едно доста неудобно премеждие и малко се страхувам да се кача отново на седло.

Странникът ѝ се усмихна добронамерено и тя отстъпи. Тогава той ѝ съдейства да възседне

животното, любувайки се зад гърба и присмехулно на слоноподобните пируети, които сътворяваше, докато се качва. Реално с огромни усилия успя да я катурне отгоре, заблуждавайки я, че се справя отлично, за да я зарадва. Спечелвайки симпатията ѝ, седна зад нея и подкара коня. На Михаела, както някога пак ѝ се зави свят от височината, само че този път, вместо да препуска, животното едва престъпваше, за да е доволна волната ездачка. Благородникът я заведе на плажа, където се разходиха по брега. В момента морето вилнееше шумно и бризът фучеше, така че на девойката наистина ѝ се струваше, че бягат, докато всъщност се движеха, ама съвсем спокойно. На Михаела приключението и се стори доста вълнуващо, но най-значително я трогна близостта на кавалера ѝ.

По едно време той нареди на коня да спре и слезе, издърпвайки спътницата си, която въпреки грацията си се приземи доста тромаво. Той си замълча естествено, за да не я огорчи и да опази емоционалния момент. В онзи миг луната и звездите грееха ярко, а Михаела се вторачи в непознатия. Тогава нейните маслинови ириси се сляха с неговите лъчезарни очи и гледайки го примамливо, го провокира:

— Аз вече ти споделих името си, не е ли време да ми се представиш и ти?!

Той обаче безгласно и отказа. Отговорът му не ѝ се понрави, затова реши да приложи

лукавство. Възползвайки се от вълшебната обстановка, се приближи до него и го целуна. Омайвайки го със сладостта на устните си, го разконцентрира и се възползва, за да изтръгне маската му. Стори го със замах и побесня, когато съзря лицето му:

— Ти?! Подлец, измамник, безсрамник! Нима пак реши да се правиш на караконджул?! Палячо! Смешник! – хулеше го гневна тя.

— Мен ли считаш за лицемер?! - обиди се Добромир. - Как си способна да ми четеш морал, след като си ангажирана с мен, а флиртуваш и излизаш с всеки срещнат, без дори да ти е известна самоличността му!

— Сега не обсъждаме моите слабости и прегрешения, а твоето безочие! Освен това знаех, че си ти - опита да защити достойнството си тя, премигвайки театрално с прелестните си мигли.

— Така ли и как разбра, че съм аз?!

— Усетих аромата на одеколона ти - измисли удачно оправдание хитрушата.

— Само аз ли използвам такъв?! – недоумяваше тезата и младежът.

— Все едно! Истината е, че си лъжец!

— Ти пък си божа кравичка! – иронизира я ядосан младежът. – Както изглежда, колкото и да се стараем, връзката ни не върви. Време е да спрем да се заблуждаваме, че имаме общ път. Явно сме напълно различни и всеки трябва да следва собствените си приоритети.

— Това ли е желанието ти?! – огорчи се Михаела.

— Самата ти ми загатна вчера за подобна развръзка. Смяташ, че не сме един за друг, тъй като си модерно момиче, а аз съм примитивен селяк и клоун, като какъвто ме назова преди малко. Изглежда онзи тщеславен доктор ти подхожда повече!

— Всъщност дори да не ми повярваш, ама съвсем не останах доволна от компанията му. През цялото време стоях като статуя до него, а той разговаряше с колегите си и изобщо не ми обърна внимание, сякаш бях невидима.

— Явно наистина нямаш късмет. Излиза, че всичките ти обожатели не споделяме мечтите ти. С право се сърдиш. Жалко, че не виждаш и собствените си недостатъци.

— Да не намекваш, че съм въртиопашка?!

— Друго имах предвид, но щом се самоопределяш по този начин...

— Нахалник! – наскърби го за пореден път. – Ти също не си съвършен! Идея си нямаш какъв тягостен сухар си понякога, само че аз търпях скуката и еднообразието заради чувствата си към теб! – издума по инерция хулиганката.

Неминуемо откровението и го изненада:

— Да разбирам ли, че продължаваш да ме обичаш и не искаш да се разделяме?!

— Никога не съм възнамерявала. Просто търсех компромисен вариант в отношенията ни! Не

може ли да се обичаме, да се допълваме и да се подкрепяме, без да се налага да се променяме?! Аз не те откъснах от твоята среда, докато ти ме накара да се дистанцирам от приятелите си!

— Страхувах се да не се увлечеш отново към старите си предпочитания и да ме напуснеш, а знаеш, че не мога без теб. Наясно си, че нямаше да се постарая толкова, ако ми беше безразлична.

Тогава тя го погледна през сълзи и нежно му рече:

— Не се налага единият да се жертва за сметка на другия. Освен това трябва да си имаме доверие. Изобщо не допускай възможността да те напусна. Главно искам, както аз се включвам в твоя живот, така желая и ти да присъстваш в моя. Не е нужно да се ограничаваме, а да обединим интересите си, без да ограбваме стремежите си.

— Възможно ли е?! Ще се справим ли?!

— Аз поне не се съмнявам, стига и ти да си съгласен?!

— Съмняваш ли се! В противен случай, щях ли да режисирам целия този маскарад! Цяла нощ не съм спал, докато измисля как да те подмамя отново. Между другото, ме измъчи и по друг начин. Май пак си започнала да наддаваш на килограми. Стори ми се по-тежка от миналата година. Цяло чудо е, че те покачих на коня и не се изсипах.

— Защо винаги трябва да прекалиш и да провалиш романтичния момент! – реагира разочарована Михаела.

— Ами в продължение на месеци те учех да яздиш. Успей най-сетне. Не мога вечно да те нося на гръб. Все някога ще грохна.

— Нали така е прието, когато двама се обичат, трябва да са заедно в добро и зло, в болест и здраве, в богатство и бедност – изчурулика му ласкаво тя.

— Чудесно! – зарадва се любимият ѝ. – Тъй като наех коня за приказната вечер, похарчих всичките си пари. Джобовите ми са напълно празни и съм сиромаш човек. При евентуална раздяла между нас щях да ти оставя колата и да се прибирам на стоп. Поради факта, че останаме заедно и трябва да си помагаме и да споделяме несгодите си, на теб се полага задължението да ни издържаш до края на ваканцията. Изцяло на твоя издръжка съм. Подаръците за Фют и роднините ни също се налага да купим с твоите средства.

Предвид необходимостта да бъде щедра, а тя по принцип си беше малко свидлива, Михаела се нацупи. В онзи момент изражението ѝ реално наподобяваше онова на телето в краварника. На свой ред любимият ѝ и се усмихна добросърдечно и потуши негодуванието ѝ с целувка.

ТЕРОРИСТИЧНА ЗАПЛАХА

„Успях, успяях...“ - едва не изкрещях възторжено, когато влетях като торпедо в терминал три на летище Фиумичино. Трябваше да пътувам до Амстердам. Бяхме си определили среща там с майка ми и сестра ми. Откакто сме европейци, се пръснахме в различни краища на континента и веднъж годишно си определяме среща някъде из Европа-та. Този път наред беше Холандия.

Бях се чекирала он-лайн и се запътих директно към проверката за багажа. Когато пристигнах на място, усмивката ми замръзна. На една огромна опашка, приличаща на египетската плитка, която си правех като дете, имаше стотици и стотици пътници. Застанах най-отзад и изобщо не виждах началото. Еййй, толкова бързах. Бягах даже и по бягащите пътечки на терминала.

Усетих как тънки струйки пот започнаха да ме гъделичкат по гърба, въпреки климатиците в залата. Озъртах се няколко минути и реших. Ще се възползвам от милостта на първите на опашката. Ще направя една отчаяна физиономия, за която няма да ми трябват много усилия, тъй като и без това вече бях започнала да се отчайвам.

И така. Отидох най-отпред, хората излязоха разбрани и ме пуснаха. Тъкмо да вляза за про-

верка и една красавица, облечена в костюм на компанията, с която ще пътувам ме спря и ме попита закъде съм. Отговорих ѝ, а тя ми посочи един макет и ми каза, че трябва да си сложа куфара там за проверка дали отговаря на размерите за ръчен багаж.

„А бе, ей, моме, не виждаш ли, че закъснявам. И багажът ми е малък. Какво толкова, няколко сантиметра.“ - мислех си, докато се опитвах да навра куфара в нещо като кутия. А той, проклетия не ще да влезе. Колелетата му пречат. Служителката ме погледна със съжаление и поклати глава отрицателно:

— Не може, синьора, трябва да платите 30 евро ей на онова гише там.

Ама какви 30 евро? Че той целият куфар, барабар с багажа вътре не струва толкова. Добре, де. Ще ги счупя тия колелца и ще си го нося като чанта. К'во толкова.

Сложих го на земята и започнах да ги огъвам. Напред - назад, наляво-надясно, не се чупят и това си е. Уж от най-евтините го взех, а пък да се окаже толкова здрав. Потта ми вече шуртеше по мен като Ниагарския водопад. Язък, дето се бях гримирала толкова грижливо сутринта. Сега боичките по лицето ми така се размазаха, че заприличах на индианец на война.

А пътниците от опашката се вторачили в мен и гледат безплатно театро. Тия най-отзад чак се бях навели настрани, че да виждат по-добре. Да бях

сложила една паничка на земята и да си плащат за представлението, можеше и да събера 30 евро.

В тоя момент едно момче на годините на синовете ми се приближи до мен и ми вика:

— Синьора, дайте, ще се опитам да ви помогна.

Ох, въздъхнах облекчено. Сигурно моят ангел-хранител ми го праща. Взе куфара той и как успя, не знам, но го вкара до половината в макета. От там нататък, обаче, не ще да помръдне повече. Капакът му издут. Вадя го пак, тръшнах го на земята и седнах отгоре му да го спихна малко. Пътниците на опашката доволни. Почва второ действие. Аз не се задоволих само с едното сядане и започнах да скачам отгоре му. Когато ми се видя, че вече не е толкова издут, понечих отново да го сложа в макета. Пъхнах го първо малко от едната страна, после малко от другата и така ги редувах няколко пъти, докато накрая с два-три ритника успях да го вкарам. Обърнах се победоносно към мъчителката ми, а тя отново ми поклати отрицателно глава:

— Не става, синьора, куфарът трябва да влиза свободно, не насила. Идете да си платите 30 евро и няма да има проблеми.

Е няма пък да ги дам тия 30 евро. И не толкова заради парите, колкото заради безсмисленото заяждане. Вече съм направо бясна.

Опитах се да извадя куфара, а той така се вклинил в макета, че не ще да помръдне. Ами

сега? Огледах се безпомощно наоколо и един як, гологлав здравеняк със страховита физиономия дойде и най-любезно си предложи услугите. Само с няколко напъна успя да измъкне каръшкия ми куфар и ми го подаде с усмивка. Усмихнах му се и аз накриво, защото хич не ми беше весело в този момент и му благодарих.

И вече предприех последния си ход. Бях си взела една пазарска чанта от мушама на сини цветчета. Отворих куфара по средата на римското летище и почнах да вадя едно по едно - бикини, сутиени, пижама, няколко блузки и панталони, пармиджано, италианско кафе и ги трупах на земята. Изобщо не поглеждах към публиката ми наоколо. Вече толкова ме беше срам, че съжалявах, дето още не са измислени шапки-невидимки. Повтарях си, че не трябва да ми пука, защото в края на краищата не съм извършила престъпление. Голяма работа, че ми видели гащите и сутиените. Да не съм ги откраднала? - опитвах се да се успокоявам, но нещо не ми действаше.

После затворих куфара и го ритнах с яд някъде настрани. Майната му, ще си купя друг. Отворих пазарската чанта, прибрах всичко вътре и я пуснах в макета. А тя нали е от мушама, мекичка, тутакси зае формата му без никакъв зор. Разгеле. Красавицата в униформа ми кимна одобрително и аз хукнах да гоня автобусчето. Качих се последна, за малко да ми затворят вратата под носа.

Полетът мина нормално. Кацнахме, ръкопляскаме на пилота, както си му е редът, автобусите ни извозиха и аз се втурнах с нетърпение да открия майка ми и сестра ми. Влязох в залата, където би трябвало да ме чакат и се стъписах, невярваща на очите си. Вместо радостни посрещачи заварих въоръжени полицаи. Ама много. Така бяха екипирани с шлемове, бронезилетки и автомати, че ми приличаха на киберроботи от някой фантастичен филм.

— Абе, що ме посрещате с тая армия? Да не съм някой опасен престъпник? - пошегувах се с моите хора, когато най-сетне ги открих.

— А, не - отговори сестра ми. - Има някакъв изоставен куфар по средата на залата. Сега го проверяват за бомба.

Аз премигнах няколко пъти, докато осмисля информацията. След това цялата бъркотия от днешния ден мина пред очите ми и когато си спомних как скритах ядосано моя куфар на летището в Рим и го оставих безстопанствен изведенъж избухнах в смях. Нека им. Така им се пада като не ме пуснаха за два сантиметра в повече.

Майка ми и сестра ми ме гледаха с недоумение.

— Какво става? - попита сестра ми. - Какво е толкова смешно? И защо си помъкнала тая грозна пазарска чанта?

А аз през сълзи от кикотене отговорих:

— Хайде да отиваме в хотела. Там ще ви разправам.

НАДБЯГВАНЕ С ГУЩЕР

Значи... страх ме е от дребни гадини повече, отколкото от голямо животно. Затова тая случка, дето ми се случи миналата година, още не мога да я забравя. Току що бях започнала работа като баданте (гледачка на стари хора), в едно семейство в Италия. Една вечер, както си шетах в кухнята, изведнъж ми се стори, че нещо зелено пробяга откъм коридора и се шмугна зад вратата. Събрах всичката си смелост и внимателно надникнах, за да установя, че това е... гущер.

Ужас...

— Марияяя, Мария, ела бързо. - развивах се към щерката на дядката, за когото се грижех. Тя, милата, сигурно си помисли, че нещо става с баща ѝ и веднага дотърча с разтревожен поглед.

— Виж. - посочих ѝ неканения гостенин, тъй като не знаех как се казва гущер на италиански. Тя само сви рамене с облекчение, че баща ѝ е добре.

— Махни го. - вика ми.

— Кой, аз? - ококорих се от ужас. - Мен ме е страх.

— Е, аз ли? И мен ме е страх - сопна ми се тя.

— Ще викна Давиде - казвам. (Това е по-големият брат, който живее на горния етаж).

— Никого няма да викаш. Да ни се смеят, че ни е страх от един гущер. Махай го.

Стояхме две-три минути с ръце на кръста, гледайки се право в очите и накрая отстъпих. Какво да правя. Нали съм там да прислужвам. Каквото ми наредят - това. Преглътнах страха си, който ми заседна някъде в стомаха като асансьор между етажите, въоръжих се със салфетка и с бавни, издебващи движения започнах да се приближавам към зеления гущер, който вече ми изглеждаше направо като динозавър. Той пък досега стоеше неподвижно и ни наблюдаваше как се разправяме с Мария, а когато тръгнах към него, изведнъж хукна нагоре към тавана, надолу под леглото, после пак се шмугна под вратата и избяга в коридора. Аз съответно след него. Ама в буквалния смисъл. Качвах се по столове и маси, слизах и залягах на пода под леглото, пак ставах и хуквах в коридора за ужас на всичките ми излишни килограми. По някое време се включи и Мария в гонитбата, а аз, толкова залисана в играта на криеница, не усетих как я настъпих. Е, тежичка съм си. Затова я разбирам за свирепия поглед, който ми отправи. Извиних ѝ се, че съм го направила без да искам, но не бях съвсем сигурна дали наистина не го исках. А гущерът отново беше спрял в един ъгъл и ни гледаше. Аз го забелязах с крайчеца на окото си и този път, още преди да се е усетил, само с един плонж, като Боби Михайлов на Световното в САЩ, го захлупих със салфетката. Ами сега? Какво да го

правя? Мария вече беше пред припадък от цялата истерия и с побеляло лице само ми каза:

— Отивай на терасата.

Обвих го нежно, нежно със салфетката, внимателно отидох до терасата и... го изхвърлих. На улицата. От втория етаж. А той си е доста на високо.

В този момент пристигна и Мария и двете се надвесихме да видим какво е станало. А нашият „динозавър“, вече с нормални гущерови размери, се разплъоскал на тротоара и не помръдва.

Да си призная, беше ми жал. Не исках да му се случва нещо лошо. Просто ме беше страх от него и не исках да го докосвам.

Мария ме изгледа сърдито, че съм го убила и веднага седна на компютъра да види какво е народното поверие за такива случаи.

— Ето, видя ли? Ако се убие гущер в къщата, цялото семейство го чака проклятие. Защо го направи?

Изобщо не сметнах за нужно да ѝ отговарям. Надвесихме се отново и двете през терасата и вперихме очакващи погледи в зеленото петно на улицата, сякаш можехме да го съживим със силата на мисълта си.

Мария по някое време не издържа и се прибра, а след малко започнах да дочувам и тихички похлипвания. Аз все още стоях, вперила поглед в моето „страшилище“ и... Абе ще си призная. Молах му се да се размърда.

Нямам представа колко време стоях така. Вероятно няколко минути, въпреки, че на мен ми се стори много дълго, обаче чудото стана. Гушечето, което вече ми изглеждаше мъничко и безпомощно, взе, че се размърда и докато се усетя какво става, побягна сякаш нищо не му се беше случило.

— Живо е, живо е - развиках се и Мария до-
търча веднага, но то вече беше избягало. А тя
моментално избърса сълзите си, защото наистина се беше разплакала и затананика някаква весела неаполитанска песен. Ей това най-много им харесвам на неаполитанците. Винаги намират за какво да пеят. И да няма за какво, пак ще пеят.

Аз най-сетне излязох от трансa, в който бях изпаднала и усетих как заседналият асансьор в стомаха ми изведнъж се раздвижи и постепенно се разнесе из цялото ми тяло. Не знаех какво чувствам. Искаше ми се да крещя от гордост, че успях да се преборя с един от страховете си, да пея от радост, че проклятието се отменя, да се метна през терасата и да настигна гушера, за да му се извиня и да му благодаря, че оживя... Вместо това седях на дивана в кухнята, слушах песента на Мария и се чудех: Какво, по дяволите правя тук?

ЗА АЛОНСО, ИЗАУРА И РАЗНИ ДРУГИ РАБОТИ

Алонсо Луков беше снажен, мургав българин, с мустачки като запетайки, които често засукуваше, козя брадичка и между тях - недогорял фас за авторитет. Майка му го беше кръстила така, защото като малка беше ходила в Испания при едни роднини да я ошлайфат в занаята, че като се зажени да платят повече за нея.

Като роди наследника, три дни играха кючеци, изядоха прасето и магарето, накрая подкараха уличните котки и кучета. Зер, майката работила в Испания, значи има много пари.

За името малко се поскараха с мъжа ѝ, защото бащата искаше синът му да се казва Луко Луков, като дядо си, но майката отсече:

— Няма пък. Алонсо ще се казва.

— Ма към Алонсо, ма. Кой е чувал таквоз име?

— Те, простите, може и да не са чували, ама аз съм ходила в Испания и знам, че има Алонсовци.

Бащата, да не го помислят за прост, се съгласи. И без това вече никой не кръщаваше децата си Иван или Стефан, всички се казваха Джон или Стивън.

И така, Алонсо Луков стана на 17 и го ожениха. Когато беше на 4 родителите му се сватосаха с най-сръчната фамилия в селото - Гъзибарови. Казваха се така, защото бяха майстори

в пребъркването на задни джобове. Дъщеря им вече беше станала на 13 и минаваше за стара мома. Бяха я кръстили Изаура, да подхожда на Алонсо.

Беше хубава, затова Алонсо я държеше вкъщи. Докато стане пълнолетна вече имаше три деца, че да не мисли за глупости, а Алонсо се грижеше за прехраната, но народът беше обеднял, трудно се намираше нещо за крадене и животът им не беше никак лесен.

Един ден Изаура си гледаше любимото женско предаване, когато чу да говорят, че утре е 8 март и всички жени ще празнуват, а мъжете ще си стоят вкъщи и ще гледат децата.

Много ѝ хареса тая идея. Веднага скочи и застърга тримесечната кал от прага на къщата, където Алонсо си изтриваше обувките, изми чиниите от последната седмица, обра паяжината, провиснала като дантелено перде на прозореца, окъпа чааветата и накрая се окъпа и тя... Малко преди да се върне Алонсо от поредното запустяло село с няколко бабички, от които нямаше вече какво да се краде, Изаура приготви лук с пръжки и зачака любимия.

Алонсо него ден докопа една дамаджана стара ракия от последната къща на съседното село и доволен и весел почна да отваря вратата на къщата. Това беше сложна работа, защото, за да се отвори вратата, трябваше леко да се повдигне, ама не много, че да не изскочи от

пантите и така със скрибуцане, което наподобяваше кючека, който свиреше някога баща му на цигулката си, да откrehне достатъчно вратата, за да провере снажното си тяло вътре.

Като видя чистия праг и измитите чинии, Алонсо реши, че е сбъркал къщата и лекичко почна да затваря вратата, както правеше по чуждите къщи. Тя пак заскрибуца цигулков кючек, ама този път наобратно. Тогава Алонсо разбра, че това е неговата къща и учудено влезе в стаята.

— Ко си са наконтила, ма? Чи и сапуна си хабила. Ти знайш ли, че и бабичките нямат пари за сапун, отде да ти взема нов сега?

— Алонсо, слънце мое, чакам те така, както нощта чака първите лъчи на изгрева. - занарежда Изаура любимите си реплики от сериалите.

— Ко ти става, ма? Да не ти е паднала тенджерата връз главата, чи ми говориш тъй?

— Любими мой, ела да видиш какво съм ти наготвила.

— Амчи тъй кажи - ухили се доволно Алонсо, като видя пръжките. - Ох на батя вкусотийките - ухили се доволно и се нахвърли лакомо на манджата.

Като се наяде, Алонс избърса мустака си със замах, изчопли една пръжка, заседнала на мястото на два счупени зъба и намигна на Изаура.

— Ела ся да видиш кво ща пряя. Снощи гледах един филм по тиливизора, щи покажа как го пряят немците.

Изаура издаде джуките си напред, както беше видяла в едно списание, довято от вятъра след силната буря преди месец, запърха с мигли и завъртя задник към леглото.

След половин час Алонсо доволно се протегна, плесна я за пореден път по задните части и попита:

— Кажи сега какво искаш, щот аз не съм глупав, знам, че всичко туй беше щот искаш нещо.

Изаура направи няколко чупки в кръста, погали го по увяхналото достойнство и замърка:

— Лъвчо, ти знайш ли, че утре е женски празник?

— Къв празник та прихвана, ма? Празник е га намеря богаташка къща и после цял месец ядем и пийм. Неска само една дамаджана съм домъкнал. Как ша празнуваме?

— Ми така казаха по тиливизора. Чи утре жените щели да празнуват, пък мъжете да гледат къщата и децата.

— Хм, щом са казали по тиливизора, начи е тъй. - засука мустак замислено Алонсо.

Изаура праметна крак върху неговия, космите им се оплетоха и тя лекичко изписка.

— Още ли искаш, ма? - Алонсо беше приел писъка за милувка. - Ай, заспивай, чи утре нали ша празнуваш?

— Слънце мое, светлина на моя живот. Ако знаеш как те обичам. - занарежда пак Изаура.

8 март се оказа дъждовен и мрачен ден, но това не попречи на Изаура да се събуди в прекрасно настроение. Алонсо с треперещи пръсти ѝ даде 50 лева и тя замина с братчедките в града да си купи тоалет. Издокара се по последна мода - от един китайски магазин си купи бял анцуг „Адидас“, бели чорапки, в тон с анцуга и розови, лачени обувки на висок ток. Помота се с братчедките из града, успя да измъкне към 30 лева от разни задни джобове и доволна се прибра да се приготви за празника.

Побутна вратата, която отново заскърца цигулковия ключек, спъна се на прага, защото беше обула новите обувки да ги разтъпче, залитна и падна по очи върху някакво кафяво пюре, миришещо на лук и пръжки. Изпсува наум, щото нали беше колтурна и не искаше да я мислят за простак, надигна се и огледа обстановката.

Алонсо беше преполовил дамаджаната и спеше на масата, прегърнал най-голямото дете, което му беше правило компания и лекичко похъркваше, правейки мехурчета в повръщаното на масата. Двете по-малки бяха будни и обикаляха къщата. По-голямото от двете имаше разстройство и понеже долнището му беше със скъсан ластик и се беше смъкнало, сега образуваше разни странни фигури по пода, подобни на кръговете, оставени от извънземни на земята. Най-малкото, което още пълзеше, изучаваше фигурите и от време на време ги

опитваше, защото беше гладно.

Изаура замалко да се разплаче при тая гледка, но се сети, че на Алонсо тия номера не му минават, затова само въздъхна театрално и се зае да почисти, че като се събуди милото, да не ѝ прави проблеми.

Надвечер нахрани децата с последните пръжки, сложи ги в леглата и предвидливо им даде да смучат по едно парцалче, напоено с ракия, че да не дразнят Алонсо. Той се беше събудил за кратко, почти беше привършил дамджаната и сега отново спеше, захлюпил глава на масата.

Изаура тихо облече белия анцуг, обу лачените обувки, напудри се и очерта големите си черни очи с въглен, така че заприличаха на черни дупки върху неестествено бялото ѝ лице, което силно контрастираше с мургавото ѝ деколте.

Когато пристигна в кръчмата на Джибрю Джибрев, вече почти всички жени от селото се бяха събрали там. Кръчмарят беше поканил и стриптизьори, но закле жените да не казват на мъжете си, че нямаше да ги пуснат втори път на кръчма. Като удариха по няколко неизвестни питиета, наливани от маркови бутилки уиски, по-смелите жени почнаха да се качват по масите и да въртят гюбеци, а другите се задоволяваха да късат салфетки и да ги хвърлят върху танцуващите.

Затрепка сърцето на Изаура, раменете ѝ сами почнаха да се кършат и след малко столът ѝ отесня и тя смело се качи на масата под аплодисментите на братчедките ѝ.

Ама си беше майсторка на кючека. Малко по малко другите танцьорки взеха да отпаднат и тя остана сама на масата тъкмо, когато дойдоха стриптизьорите. Бяха 4 мускулести, млади момчета, наобиколиха я и се започнаха такива луди танци, че и най-срамежливите булки се разкършиха, качиха се отново върху масите, а неизвестната течност от марковите бутилки се разливаше по анцузите и блузките с големи деколтета.

Някъде към 3 след полунощ Изаура успя да се добере до вкъщи. Главата ѝ тежеше, но беше щастлива - най-сетне малко бягство от мрачната къщурка и ревящите деца. Легна по диагонал на леглото, така, както си беше с анцуга и обувките, нямаше сили да ги събуе. Алонсо още спеше на масата и тя реши да го остави там. Сега не и беше до него.

Тъкмо сънуваше, че танцува с расовите мъжкари от кръчмата, само че тоя път беше облечена с къса поличка и в главата и забуча мощния рев на ранен бизон.

— Изаурооо, Изауро, ма, ставай да праиш кюфтета, чи съм гладен.

Изаура с мъка полуотвори едното си око и

погледна жисиема на шкафа до леглото. Беше 5 сутринта.

— Ко си са развикал, бе. Нали знайш, чи бях на женски празник.

— Къв празник, ма, неса е 9 март. Аре ставай, чи тия дни дадоха пенсиите, да вървя, докато не са ги изхарчили старите.

Изаура отвори и другото си око, стана, олюлявайки се и извади тигана. Празникът беше свършил.

144 ГОДИНИ ПО-КЪСНО

„...а вий... вий сте идиоти!“
Хр. Ботев

Много ми е гот
да съм идиот.
Тежко да пуфтя,
важно да мълча.
Страшно да поглеждам
изпод моите гъсти вежди,
щот светът е много крив,
а пък аз съм мега див.
Много ми е гот
да съм идиот.
И ракия често пия,
че да мога да надвия
комплексарското си его,
щото аз роден съм с него
и от малък се напушвам,
бия, който ме не слуша,
чупя, паля и беснея.
Но от всичко най умея
политиците да псувам,
без дори да съм гласувал.
Много ми е гот
да съм идиот.
Ай, хабибииии...

ЕЖЕДНЕВИЕ

Ставам. Дрямката ме гони.
Нямам време за това.
Гладя блузки, панталони.
Страшно ме боли глава.

Будя трети път децата,
тичайки напред-назад.
Те са още по леглата.
А пък мен ме мъчи глад.

Мразя всякакви диети,
за какво ли се навих?!
Но пък ето с плодовете
килограмче как свалих.

Май че вече закъснявам.
Малкият отново спи.
Крясвам. Най-накрая става
със въпрос за PSP.

С доста нерви по трасето
стигам някак до целта
и оставям там детето
на игра до вечерта.

В работата - нова драма.
Пощата прелива днес
от една досадна дама.
Пиша мейл след мейл с финес.

Кодът нещо ме нервира.
Бъгче. Звън на телефон.
Дъщерята не намира
новия си панталон.

Пробвам да се концентрирам.
Телефонът пак звъни.
Парти ще организирам.
Уговаряме цени.

И морето резервирам.
Пращам мейлове безчет.
После тичам да прибирам
малкия, че стана пет.

Пътем ще напазарувам.
Да измисля откъде.
Над менюто им мъдрувам -
никой нищо яде.

Вкъщи лудницата - страшна.
Бъркотия е навред.
И разхвърляно, и прашно...
Манджата - с приоритет.

След вечерята се почва
за компютъра борба.
Доста дълго се проточват
викове от това.

Става страшна олелия.
Трябва пак да слагам ред.
А ми иде да се скрия

148 и да спя три дни подред.

ГРАДСКИ ТРАНСПОРТ

Отново сутрин. Мокра и студена.
Коли като сардели наредени.
Тълпа огромна спирката събира.
За рейса всеки втренчено се взира.

И ето го заветното возило -
надежди и кошмар обединило.
Във него място вече сякаш няма,
пък качва още тридесет и двама.

А вътре - баби спорят за местата.
Съвети дават тези до вратата -
намачкани, ужасно закъснели,
седалка да докопат неуспели.

Един се мъчи всички да надвика -
да изясни и своята политика.
А друг се смее някак гръмогласно -
поне един луд има, то е ясно.

На следващата спирка нова драма -
за други хора място просто няма.
И тези вътре с тези пред вратата
започват с нова сила препирнята.

Шофьорът нервен (той си има график)
на глас ругае уличния трафик.
В неправилните ленти се завира
и рязко тръгва и внезапно спира.

А хората отчаяно се питат
защо така ги мачкат и залитат,
когато на билетчето цената
е стигнала съвсем до небесата.

ПУСТИ ОПУСТЯЛИ МОДИ

Пустите им диети, пустите им моди, да им се не види макар кой ги измисли, отде се пръкнаха, не знам. Бял ден да не види дано. Туй всичко женско мръдна, повреди са значи света значи да ти разправам. Ей на наша Личка ква е хубава червендалеста, жена та дрънка. То като са роди още беше едно таквоз топарлачесто бебе с розави бузки, ококорено, нищо не пропускаше. Викам му аз на мой Цоню кръстете я само на свата Любчо бре, той – Нее, мале, и тебе ще те уважим, няма начин. И на ти тебе - буквичката на свата – опашката на мене – Величка. Бабина хубавица тя. Като поотрасна, стана една точилка дръглива метър и деветдесет близо, слабооо, кльошаво на човек не мяза. Викам ѝ Личе баба, де щи търсим ергенин, па тя ми са хили насреща като зелка. Тръгна да учи по градищата, то средно то вишо ред по ред ги подкара. Довлече у къщи един дингилин по-дълъг от нея, хият са и двамата. Мой Цоню умник, усети се на де върви работата и ги подбра от вратата.....

— Хъката мъката, стана квот стана тате ще се женим. И на - взеха се набърже, натъркаля Личка един след друг два юнака, па замяза на чияк накрая. Качи 40 кила значи. Докат си беше в къщи хубаво, върти къщата, пере, готви

150

и опитва де, амчи то една манджа ако не я кусаш как е на сол, на пипер, то манджа ли е. Всичко опитваше Личка, и на децата пюренцата, дето бъркаше, и те трябва да се пробват, ми как...

Па и нищо не фърляше, къщовница голяма ти казвам, хапнал нейния у службата, не му са ядяло кебапчета няма да ги даде на кучето я. Омете си нейните, па хапне и неговата тройка ей тъй без хляб да не стават зян. Пък малките не си изяли кашите, отопи ги с един краещник и двете. Да вземат пример децата как трябва да са облизват паниците, па да пораснат и те кат майка си, да са живи и здрави. Докато отфръкнат момчетиите хубаво, в мир и любов си живееха младите, ама като тръгна Личка на работа, те тогава пощръкля. Не могли да я познаят приятелките, па и пусто един костюм не ѝ ставаше от ланшните, та хептен го втресе момичето. Чалдиса са по тез пусти диети, грозна работа ти казвам, от къде ѝ дойдоха на главата не знам. Все за здравословно хранене приказва, все за холестероли, липиди, три... неznam кво дет не мога го запомня да ти го кажа. Току мъкне портокалите с кофите у тях, то зърно някакво, то зеле, спанак, кисело мляко, орехи не може да ѝ смогне нейния да я зарежда. Като курдиса сутринта една голяма паница, дето майка ѝ правеше салата за пет човека в нея, натъпче я до горе с овес и ошаф някакъв мюзли ли мюсли ли е не знам как му викат, сипи

отгоре малко мляко и стой та ѝ гледай сеира. Пържа аз сутринта мекички, ядът момчетиите, ушите им пукат, тя не ще, тез мазноти не били здравословни. Па то санким тая ярма нейната, кат опука полвин кило за закуска от здраве няма са отърве, ама ай ся, моди. Пък откъм мина на онъз диета, Дюкян ли беше Дюшан ли, ще мъ извиняваш и нея я забрах, то едно чудо ли беши качи още 15 кила ти казвам, ходи нейния пазари от тъз мръвка, от онъз и все диетични, все био. Сума ти и пари изпотроши и няма файда и няма, качва Личка хубавее, розовее, ама ровичка я от вътре, па ѝ взе да ѝ натежава живото тегло вече. Току взе да ме подпитва, има ли файда от моите наколенки дет съм си ги курдисала на кълките.

Пък нервну ти казвам, па проклету, викам ѝ аз да ѝ забъркам един кекс, да дойде в къщи да пийнем по едно кафенце, да съ изприкажем като едно време, какво ѝ тежи, що тъй са лудна, ама не ония Дюкян не давал. Викам ѝ яла ма Личе, няма да му казваме, тя не та не, да не съм я въвеждала нарочно в изкушение.

То другата остъй, ми и хубавото семейството ще си развали момичето зарад тея пусти диети. То тез нейните дангалаци растат кът гъби, а храни ги с овес и спанак само. Баща им ѝ той, взе все по начесто да „хапва в службата“.

Друго си беше едно време, седнат си как си му е реда, па салатката, ракийката, сланинка за

мезе резне, па я поръси с червен пиперец, па второ па трето, па биричка, пресушат си двата литра, па второ бутилче отворят. Щастливи, доволни, легнат си засмяни, доволни, хубави времена ей. Минаха и заминаха. Изпосталя нейния от нерви и той, пропуши. Спря да пазари даже, щото Личка като някой фелтфебел все кусурите му диреше, що свинското имало мазно, що пилешкото било с кожа, що туй, що онуй...Влезе в коалиция със синовете той, даваше им по някой лев, да ходят на шкембе чорба и пици, тайно да си дояждат, но при едно условие – никакво пазаруване за в къщи. Майка им да се оправя сама. Сама да си търси био плявата и мръвки без мазно. Наша Личка пак му намери лесното, най-нова диета – сироп някакъв. Пиеш и не дебелееш, чиста работа. Само дет не разбрах, преди или след ядене трябва да са взема, какво ли ми трябваше да питам де. Вместо ядене било....Пък като ми каза колко пари дала за него дигнах кръвно да ти кажа. Викам ѝ, абе Личе, абе баба, с майка ти лятото петдесет бутилки сироп от бъзе направихме, не можа ли от него да пиеш. Припикават го мишките в мазата само, а ти си тръгнала грешни пари за боклуци да даваш. Разсърди ми се и на мене, обяви ме за неука. Тръшна ми вратата под носа даже, та са наложи и аз да вляза в мъжката коалиция. Носи ми нейният, я пържолки, я свински уши, готвя им кво да ги правя, пък и мекици пържа,

обичат ги децата, като взема пенсията и сладоледче им купувам, и тортичка даже.

Личка си пие сироп в къщи и си говори с канарчето. Ама и то притеснено ми се вижда тия дни. Чух, че като спре сироп, почвала зърнена диета някаква. Нищо чудно и на неговата храна да посегне, знае ли хайванчето....

СЛУЖЕБНА ГРЕШКА

Напоследък все си мисля – не, убедена съм, че най-подходящият за нашата съвременност жанр е фейлетонът. За него от литературната теория знам, че е най-трудният. Пък и образците, оставени от нашите класици, са наистина недостижими. Но понякога обстоятелствата те принуждават ей така, без да се замисляш много-много, да грабнеш перото и да излееш върху беззащитния бял лист онова, което те терзае в момента. Та така...

В последно време сме свидетели как всеки ден в нашата държава се случват какви ли не чудатости. А ето, че вчера и аз попаднах в следната абсурдна ситуация.

Когато влязох в Общината, за да получа потвърждението на личните си данни, служителката с хладен глас ми заяви:

— Госпожо, наложи се корекция на семейното Ви положение. Проверихме – Вие сте омъжена!

— Но как така? Тук има някаква грешка! Цели 15 години съм официално разведена – опитвах се да я разубедея.

Това, че съм свалила брачния хомот, се оказа изведнъж пълна илюзия. Защо бяха толкова усилия, нерви, съдебни заседания, свидетели?... Ами 15-те години на фактическа раздяла преди развода?...

— Ето, вижте тук – ме покани дамата.

Светецият монитор безмълвно опровергаваше моите твърдения с изписаното „омъжена“, а гласът ѝ отчетливо произнасяше имената на бившия ми съпруг. Точно същите! Поне да ме бяха „бракосъчетали“ с другиго! Щеше да бъде малко по-обнадеждаващо! А то – пак с него! Аман! И докога зловещата му сянка ще ме дебне, за да вгорчава дните ми?

Тръгнах разтревожена по моста над заснежената река. Какви ли не мисли ме връхлитаха една след друга... Първоначално се почувствах като лъжец, а сетне - като малоумна...

Не, трябва да е станала някаква грешка! Разведена, разведена, ама ако бях решила да се омъжа повторно, законът нямаше да ми позволи; ако през всичките тези 15 години случайно бях родила друго дете, то обезателно е щяло да бъде вписано на негово име; ако бях закупила нещо по-голямо, той щеше да стане мой съсобственик; ако пък бях починала – мой наследник. Ами при печалба от тотото?! Това – как да е!

Но едно ме обезпокои най-сериозно. Този фантом може да се появи, когато наистина напусна земния свят, и да посегне на последното ми убежище – гробното място на баба ми, което отдавна съм си откупила „за вечни времена“. Пази, Боже, ако пък го настанят и там при мене, за да ме притеснява и в последния ми път!

През нощта ме преследваха кошмари, а на

сутринта обезпокоена се запътих към Общината. Влизайки в съответната стая, деликатно поясних, че досега това не ми се е случвало и сигурно е допусната компютърна грешка.

— Момент, сега ще проверим в книгата – каза служителката – Кога е сключен гражданският брак?

— На 20 ноември 1977 г.

Добре помня тази дата. Докато чаках, се видях в булчинската си рокля, изправена не къде да е, а пред паметника на воеводата Тодор Кирков. Тогава беше прието младоженците да поднасят букет цветя в деня на сватбата. А от небето прелитаха първите снежинки. Било на берекет... То голям берекет излезе!

— Госпожо, ние нямаме никаква грешка. – ме стресна дамата отсреща. – Тук пише, че сте омъжена. Скоро сверяхахме сведенията.

— А вижте какво пише в моя документ – удостоверение за разтрогване на граждански брак. Нося самия оригинал и прилагам две копия от него.

— Трябва непременно да ми го оставите, за да го приложим към нашата страница.

— В никакъв случай! Не и след вчера – запъвах се аз като рак на бързей.

Тогава ядосаната служителка грабна тетрадката и хукна в тъмния коридор, а аз – след нея.

Двете се изправихме пред ресорната отговорничка. Тя също настоя за оригинала.

— Вие ме обезоръжавате напълно. С какво ще докажа истината, ако утре отново ми потрѣбва този документ?

— Ще Ви издадем нов – заяви тя – ние сме тук изцяло в услуга на гражданите!

— Да, срещу заплащане. Не е ли по-добре да се снабдите с него по служебен ред?

Грешката се оказа съвсем вярна! Цели три петилетки тук не са били уведомени за това от съда, макар че сградите им са на една крачка. Никой не бил виновен! Накрая проблемът беше решен...

Тогава с усмивка запитах служебното лице:

— Кога най-рано мога да встъпя в нов законен брак?

— Още днес след обяд! – беше отговорът.

Значи трябва да побързам... То си е за страх! Ами ако ми се наложи да чакам още 15 години, за да се оформят документите?!...

ДРЪЖ ВОЛАНА, ВСЕ ЕДНО ТЕНДЖЕРА- ТА ЗА ДРЪЖКИТЕ

Той си замина.

Всъщност в момента си заминаваше с един малък сак и сто тридесет и шест хиляди евро в банковата си сметка: наследство, паднало му се от далечен пра-чичо без деца. Но последното не беше важно.

Всъщност беше, но само защото предопределяше следващата стъпка в живота ни – раздяла, а може би развод. Право казваше чичо ми, че ако на един мъж му се паднат пари от небето, ще се помисли за Бог.

Бях разстроена, да. Но се опитвах да го разбера. Оженихме се твърде млади и не беше видял от живота нищо (както и аз между впрочем). Не го спрях и не му поисках нищо. Парите нямаха никаква стойност, когато си влюбен, защото любовта е феята на щедростта. Да, ужас! Все още го обичах.

Не крия, че този момент беше ужасно тежък за мен. Но го разбрах, не на раздяла, а малко след това. Празен апартамент, празно легло... празна душа. В такива празни дни още по-силно усещаш и празните си джобове. Е, имах някой лев, но скромно. Нищо общо с хиляди евра в банковата сметка.

Започнах да се чудя какво да правя с всичките тези празни неща.

И затова реших да ги пълня малко по-малко: гардероба, живота, душата си...

Първо си купих палто – дълго до глезените, черно, с мека кожена яка. Мисля, че ми стоеше добре. Мамка му, направо станах убиец.

Отидох на фризьор. Е, в кварталния фризьорски салон, но все пак фризьор. А там ключките вървят бързо. Всички вече знаеха, че съпругът ми ме е напуснал. Една възрастна дама съвсем любезно се потруди върху главата ми около два часа и ме превърна в модел на Лагерфелд.

После ми звъннаха местните разведени дами. Прекарахме две-три не особено празни вечери в гръцкия ресторант „Густоза“.

Естествено смених социалния си статус в мрежата на почти разведена, пардон сложно семейно положение. Направих си регистрация в сайт за запознанство.

Обаче празното си е празно.

И леглото, и къщата, и живота, и душата...

Затова трябваше да запълня празнотите още по-убедително. Но колко трудно се постига това, когато те съпътства празнотата на портмонето. Винаги съм знаела, че за любовта парите нямат никакво значение, но както се оказа сега, стигат ей тъй, поне страданието да утетиш. Затова реших да се изправа смело пред страховете си – дръннах един телефон на вече бившия и си изпросих хиляда кинта за

шофьорски курс. Беше щедър. Какво са хиляда кинта пред хилядите му евра.

Шофирането, за съжаление, бе моят най-голям кошмар от години. Не, не... не реално, а само насън. Реално дори не можех да се возя в автомобил, заради неустойчивия си вестибуларен апарат. Но след десетия пореден сън зад волана и няколко катастрофи в тези реалии, криво-ляво научих къде са педалите на газта и спирачките. Нямах, обаче, очи да погледна шофьорското място, защото като пътник ми ставаше зле, още щом влезех в купето. Затова, когато реших да шофирам, направо се бях прежалила. Но както казва Уилям Голдмън „нас ни помнят с нещо дребно, нещо неприсъщо, сторено, когато сме прекрачили само за миг обичайната орбита живота си“. То пък един живот!

Но аз прекрачих обичайната орбита на живота си и седнах зад волана.

И така се започна всичко, защото стриктно изпълнявах нещата, които инструкторката ми задаваше.

„Закопчай колана! Натисни амбриажа, освободи скоростния лост, завърти ключа! Пак завърти ключа... Дръж здраво волана! Дръж! Все едно държиш тенджерата за дръжките в кухнята“!

За мое щастие сякаш цял живот само това бях правила. Празно ли? Сякаш ми биха конска доза адреналин. Колата се движеше с 20 км

в час, но за мен все едно летеше. За пръв път държах живота си здраво в ръце и той се движеше напред. И ми беше хубаво. И не ми стана зле. И кой идиот бе решил, че ролята на крайпътните дърветата бе, да се катастрофира в тях?

Ами сега! С кого да споделя вълненията си, като моят любим съпруг си беше заминал! Срам не срам, обадох му се, похвалих се с необичайните преживявания, все едно, че всичко си беше наред. Е, да! Естествено не всичко беше наред. Но имах нужда да споделя!

Точно тогава отчаяно поисках да си купя кола. Но нямах пари. Нали бившия отнесе всички мангизи със себе си, а за любовта парите нямаха значение.

Звъннах му пак, така и така викам, искам кола и няма да те тормозя повече. Не нова, втора ръка. Тука съм си харесала един Форд за седем-осем хиляди евро... Знам, че за любовта парите нямат значение, но да шофираш е нещо изключително.

И той се съгласи. Ела, вика, да ти дам парите утре.

Леле! Друго си е като хванеш кормилото здраво с двете си ръце.

Взех парите, купих колата – лъскава, хубава, зелен металик.

Да, ама пак за него, за бившия мисля. За него, не за парите. Пари не ми трябват. И с кола и без кола животът ми пак си е празен. Животът без него не беше живот.

И тогава реших наистина да хвана волана си здраво с две ръце и да си го върна.

Но първо, трябваше да се разкрася малко, за да му направя впечатление. Огледах се в огледалото. Нямах бюст и дупето ми беше пораснало. Допитах се тук и там и узнах, че спешно са ми нужни липосукция и нови цици, тъй като на моите им викали яйца на очи. И пак му звъннах по телефона. Така и така, цената е такава и такава. Какво да правя – празно ми е, трябва с нещо да си запълня живота, а ти си влюбен и ме разбираш... Какво са парите пред щастието, което изпитваш в момента. Бъди щедър!

За моя изненада го убедих много лесно да инвестира в мен.

И да си кажа честно, взех да се чудя как съм живяла като скромна домакиня толкова години.

След месец ходене по клиники станах чисто ново гадже. Малко дупе, стегнат бюст. Трябваше някъде да покажа новите си придобивки. И докато се чудех къде да го сторя, забелязах, че още на улицата един хлапак на 25 веднага тръгна подире ми.

Обаче скука са това младите мъже! Няма теми за разговор с тях. Само секс.

И тогава ми хрумна да отида на една почивка я в Тунис, я на Малдивите. Младежът естествено беше беден и не можеше да финансира такива начинания. Пък нали знам какво е да си на 25. Обаче се сетих за някой, който беше прилично

интелигентен, прилично богат и на моя възраст. Бившият. Звъннах му, така и така, имам нужда от почивка, че нервите ми са опънати. Трябват ми още малко пари.

Наконтих се, този път май малко повече, като отидох за парите. А той ме огледа с интерес, нищо, че бях вече бивша. Усмиввах се свенливо, не исках да му развалям настоящия живот и да го карам да изневерява на любовта си.

А и на почивката отивах сама. Той замрънка нещо, но както и да е, получих пари за Малдивите.

– Взе да става някак интересно, не мислиш ли? – рекох му съвсем приятелски. – Я, преди да тръгна да се забавляваме малко. Ще си намерим някакво занимание. Може да идем на идем на дискотека, бар, казино? Какво ще кажеш?

Той се ухили доволно и двамата бум на игралната маса. Гледах го как залага с размах и печели, нищо че му вървеше в любовта. Удвои залога, после утрои.

Трябваше да празнуваме! Френско шампанско, черен хайвер, златни бижута. Излязохме на пазар да купим това-онова. И на пияна глава пак се върнахме в казиното. Е, рулетката е програмирана първо да даде, после да вземе всичко. За няколко часа проиграхме няколко бона, после още толкова. После... май всичко останало, вече не помня... Но какво са парите пред любовта?

Отказах се от почивката на Мадивите и му върнах парите. А той гордо ми отказа да ги вземе: „Тези са за тебе. Тръгвай“.

И аз си тръгнах... Обаче като стигнах празния апартамент, станах пак точно толкова нещастна, колкото бях и преди. И разбрах, че тези празнотите ми не могат да се запълнят по начина, по който бях започнала. Особено онази вляво...

И като почнаха насън пак кошмарите с шофирането. Наложих се да хвана здраво дръжките на волана. А на сутринта ми щукна, че доста добре въртя кормилото на живота си ту наляво, ту надясно.

Натъпках един малък сак с дрехи и хукнах да гоня Михаля. Тук-там, цъфнах пак на главата на бившия пак и викам:

„Искам си живота обратно! Каквото било-било, идвай си.“

„Да, ама банковата сметка е празна. Как ще живеем с теб без пукната пара?“

„Какво са парите пред любовта ни! Нима не сме живели на две минимални заплати цял живот? Нима не ми доказа, че пред любовта парите нямат значение. Колко евра потроши по мен? Хиляди? Значи ме обичаш...“ – викнах му аз.

А той се засмя:

„Ех, слънце! Така е!.. – после ме погледна закачливо. – Поне циците си да беше направила по-големи!...“

ГОЛЯМ КЪСМЕТ

Във дни на най-голяма трудност
и влачейки голям карък,
в душата ми настъпи смутност,
а мислите се движат в кръг.
И сшив в живота ми настъпи,
и всичко тръгна на верев.
Нещата евтини са скъпи
и пазарувам вече с рев.
Но Господ има на земята
и той на мене се е спрял.
Късмет в ръцете той ми мята
преди от глад да съм умрял.
Милион от Тото-то печеля
и няма по-щастлив от мен.
А утре-точно във неделя,
ще бъде празничният ден.
Подготвям гала-тържеството
във най-шикозен ресторант.
Курназ е в мене съществото,
а Тото-то ми е гарант.

.....
И цяла нощ се веселихме,
и радвах се на тоз живот,
че всичко тази нощ изпихме-
напих се, Боже, като скот.
И тръгнах вкъщи да си ходя,
но се събудих във легло.

Така пак беден ще си бродя
със незавидното тегло...

ВИЖДАШ ЛИ, БОЖЕ

Ти си високо. Царят го няма.
Долу е яма - яма голяма.
Все царедворци в китни палати,
с меки волани, с тлъсти заплати.

Цицат страната, пък и крадат я.
Още незряла, но пък берат я.
Млади мигрират - бягат навънка.
Всякоя крачка стига до спънка.

Хора умират, те не се стряскат.
В ъгли шушукат, в залите кряскаат.
Те от доволство сладко си мляскаат.
Много глупаци им ръкопляскаат.

Смачкани вече, куцат ни дните...
Виждаш ли, Боже, долу злините?!

И НЯМА КРАЙ

Живота не е никак лесен
и често е без светъл ден.
А вятърът ме брули бесен-
немилостив е той към мен.

Над мене облаци огромни
със цвят оловен, тъмносив.
А аз със силите си скромни
се чувствам вече полужив.

И като пламъци невидни,
горят ме грижите накуп.
Понасям думите обидни
на нов език - и тъп, и груб.

Топят се в мен и дълги нощи,
а утрото е с вкус горчив.
Денят пристига с късни пощи
и става кисел и стипчив.

Че дълъг стана този преход.
Мираж е вече всеки Рай.
И чувам аз далечен ехот:
и няма край, и няма край...

ЧАЛГА-УПРАВА

Неканени облаци - тъжни и сиви,
сгъстват пейзажа над моята Родина.
И в дните ни празни, невзрачни и диви,
забавят растежа ѝ всяка година.

Че всички реформи са само проформи
на голи идеи и слаби закони.
За толкоз години какво се оформи?
Бездарна управа и порно купони.

Ще дойде момента на истина свята,
когато ще лъснат игрите им тайни.
Тогаз ще научим, че песента пята
е писана чалга от родните майни.

ОПИТ ЗА ДУХОВЕН ПОРТРЕТ

По принцип съм градивен,
но често съм наивен.
Назад не се обръщам,
дължимото си връщам.
И крача с мъжка крачка,
но имам и спирачка.
За „пляс“ не давам буза
и имам своя муза.
С осанка съм напета,
с душа съм на поета.
С живота си флиртувам,
но с него не хитрувам.
Че неговите знаци
са жизнени юнаци.
Не ги ли забелязвам
аз бързо ще залязвам.
Душата ми смущават
и нищо не прощават.
Играта си е груба
в житейската коруба.
Избягвам аз протеста,
че знам и две, и двеста.
Минавам между капки,
не лапам едри хапки.
При удар се снишавам,
макар, че се лишавам
от някакво достойнство

пред мъжкото ни войнство.
Но чакам сгодна дата
за моята разплата.

Такъв ли - онакъв ли,
но егото ми фъфли,
че също съм подвластен
на иска си пристрастен.
И кръста ще си нося,
додето се износя.

ДЪЖДОВНО

Дъжд вали над жълтите павеа.
Мокри той площадните дървета.

Стича се водата във канала,
а не виждам още му финала.

Хлъзгав става, Боже, пак терена
и пред сградата на суверена.

Дето уж коват ни съдбините,
но със удари във слабините!

РЕКЕТ

(Петкови неволи)

1

Вчера с нашата съседка
бивша руса мажоретка,
с поетично име ВЕТКА,
(а освен това бездетка),
дето има мъж моряк,
дето вади супер крак...
Абе, сещате се вие –
с нея правих щуротии:
първо в тъмния килер,
после на широк миндер...
А пък то, да видиш чудо-
другото съседче лудо -
Николайчо – пич, та дрънка –
с една камера отвънка
ни издебнал от балкона,
как аз свалям панталона,
после следват кадри как
Веткиният готин крак
рамото ми украсява....
как все по-горещо става....
Та да карам по-накратко:
Николай ми рече: „Братко,
ей сега си сгазил лука,
с комшулука ни дотука,

ако на жена ми днес
не разкажеш, че нощес,
с теб сме яли и сме пили
в бара „Трите самовили“.
В случай, че откажеш, брате,
бързо филмчето ще пратя
на съпругата ти Летка...
Тя ще види твойта сметка!
Три пъти се препотих,
няколко бои смених,
най- накрай се съгласих.
Разказ цял изфабрикувах,
даже стилно го римувах,
как със Николайчо мили
яко двамата сме пили
и сме пели до зори.
„Щом не вярваш провери!“
Клех се три пъти дори
и прекръстих се пред Юлка
Николайчовата булка...
Ники рече ми: „Мерси,
мъжката ми чест спаси.
Филмчето ще го потулим,
ни видели, нито чули....“

2

Мислех си, че най- подир
в къщи ще настъпи мир.
Порно – епизода с Ветка
като тигър зад решетка

мирно ще стои заключен,
нищо няма да се случи.
Но не щеш ли отзарана,
ето иде запъхтяна
дребната брюнетка Юлка
Николайчовата булка.
Знак ми прави със ръка
тоест казва ми: „Ела,
пред вратата на мазето“.
Вади някаква касета
и започва тихо, бързо
думи страшни да навързва:
— Виж какво открих у нас -
порнофилм и а на бас,
че си главният герой...
И личи, че си от сой.
А пък главната актриса
Ветка е. Ти май се слиса!
Не се шашкай! Страшно няма!
Ще се разбереме двама,
че ако научи Летка,
как със тая мажоретка....
Ала ти не се страхувай
гроб съм – ако ми купуваш
всеки месец нещо малко
за 500 лева. Жалко
би било, ако не искаш...
и да вземеш да се стискаш
за такава дребна сума.
Ще си трая – честна дума!

Кръвното ми рипна бясно,
че ме хвана тя на тясно
пъшках, охках и умувах
шест пъти на ум я псувах,
но накрая със въздишка
дадох ѝ спестовна книжка.

3

Тъй се мина много време,
в къщи – дявол да го вземе -
не донасях ни стотинка,
обосях като калинка.
А съпругата ми Летка
дето мрънкаше за Ветка,
взе сега да ми опява:
— Петко, с тебе нещо става,
ти не си един и същи.
И пари не носиш в къщи.
Аз мълча и си кротувам,
на обиден се преструвам,
но със пламнала глава
монолог на ум редя:
— Всеки месец 5 стотака,
тази кучка, тази сврака,
дребната брюнетка Юлка,
Николайчовата булка
ми отмъква без да мигне,
че скандал да се не вдигне,
да не кажела на Летка
за историята с Ветка...

И си викам най- накрая:
— Я да взема да призная,
че ако все тъй върви
ще останем без пари...

4

След шестмесечно терзание
аз реших с негодувание
да си споделя със Летка
за „забежката“ със Ветка.
Ала как да процедирам,
че кавгата да стопирам?
Мислих, мислих и реших
със мастика се напих,
уж си легнах и заспах,
а таквиз слова редях:
„Помощ, ето иде Ветка,
хищна бивша мажоретка,
в тъмното, на табуретката
иска да ми види сметката.
Помощ, пак ме атакува,
панталона ми събува,
а аз слаб съм и безсилен
Боже....май съм изнасилен.“
Сутринта, щом се събудих,
откровено се учудих:
— Миличък, ти пак бълнува
и кошмари сто сънува -
ми редеше нежно Летка -
а пък тая кучка Ветка,

ще я тикна зад решетка,
ще я правя разногледка,
ще ѝ дам да разбере....
Тя мъжа ми ще краде....

Хепи енд, и край щастлив,
Божичко, останах жив!
Но ще драсна за поука
две-три редчета и тука:
„Умно някак си живеете,
разума си не пилейте
и правете своята сметка.“
Следва дата, подпис: ПЕТКО

ПОД РАЙСКОТО ПРЪСКАЛО

В нощта под Райското пръскало
са Тя и Той.
Случайността ги бе събрала
след дъжд – порой.

Момичето бе тънконого,
като сърна...
Ту дяволито, ту пък строго,
с лице – Луна.
Сърцето момково лудува...
Ех, буйна кръв!
Но трае то, а я жадува –
с ищах на лъв...
Говорят за любов, комети
под звезден прах...
Цитират мъдреци, поети.
И ронят смях...
Момиче чудно за размудка
открил бе той.
Редят една след друга хрумка.
Минути рой...
Разсъмна. Слънцето разтвори
след съсн очи...

Младокът с дèвката¹ говори
под сноп лъчи...
Ала Мефисто² няма мира,
шепти на Слай:
„Я питай, щом се дипломира,
за к'во мечтай ...”

Прехвъркна в утрото гугутка...
Слай чу сразен:
— Да бъда скъпа проститутка,
с никнейм Марлен...

¹ дèвката¹ – девицата

² Мефисто² (Mephisto) – демоничен герой от германския фолклор

НЕ СЕ ЗАДЯВАЙ С МЕН ...

От манастира... на сърцето
Душата ми върти Земята...
Ти нейде там редиш куплети,
подкарал звездната фрегата...

Далече – сам – росата пиеш
със поглед сутрин на закуска,
че знаеш – в нея аз се крия...
На здраве! И на екс по руски.

Затоплих ли те с дива тръпка
и разлюлях ли ти небето?!
Нектар съм аз от цветна пъпка,
горчива билка от полето...

Не се задявай с мен, всезнайко,
че имам нрава на коприва:
листенца ще броиш на лайка
с „дали-или“, догде съм жива.

КОПОЙ И ТРЕВОПАСНА

Любовта изваля като дъжд...
Радостта прекипя и се сбръчка.
Уж прегърна мечтания мъж,
а пък той я гори като съчка.

И крилцата ѝ с яд спепели –
робски иска да гледа сал¹ него.
И сега – тя едва... пърполи...
на Адам в избуялото его.

Еоли́тен тапир беше той...
Неусетно превърна я в крава.
И живурка тя с този копой...
Ревността му пасе до забрава...

¹ сал¹ – само (остаряло)

ЧЕ КОЙ БИ ИСКАЛ...

Завръщам се след скитане астрално
по сребърната
нишка на душата.

Излъгах пак старицата с косата,
изсмях ѝ се в очите
най-нахално.

Поръчах ѝ да се предегизира –
в сладурче някой Бог
да я превърне.
Че кой би искал фльорца да прегърне,
когато времето му
дойде да умира...

САТИРИЧНИ ПУКАНКИ

Сценария на Господ кой ли пише,
че взе на запъртъци да мирише?
Вони ми на Авгиеви обори,
които и Херакъл ще озорят.

* * *

Христовите наместници във храма
играят днес с Рогатия¹ на Дама.
И няма кой оттам да ги изгони –
че той жълтици в шепите им рони.

* * *

Детето в мен все още се усмихва
на всеки свой, от Бог отбрулен ден.
Добре, че за усмивки няма лихва,
измислена от някой нов кретен!

¹ Рогатия¹ – Дявола

АНЖИ, МАЯ И ДЕЧО КУЦИЯ ...

Родителите ѝ – Пиер и Марта, загинаха в автомобилна катастрофа скоро след нейното раждане и тя расна ту при баба Ан и дядо Пèро Македонеца във Франция, ту в България – при баба Гина и дядо Стоян.

Месец след кончината на Пиер и Марта бабите и дядовците на сирачето се събраха в България и след чаша-две френско и още толкова българско вино викнаха селския поп и го принудиха да смени името и фамилията на внучката им – от Биляна Пèрова – както бяха я записали родителите ѝ – със скалъпеното под влияние на алкохолните пари – Ангина Стòперова, което опечалените старци измътиха, сливайки имената на двете баби, от което цъфна Ангина. От имената на дядовците пък се ококори фамилията Стòперова. Попът дълго се противи да изпълни прищявката им, но те пъхнаха в джоба му тлъста пачка с пари, той се опули блажено и склони да удовлетвори щението им.

Когато се освестиха и видяха новото кръщелно на детето, те се опулиха и потърсиха попа да напише ново... Той обаче бе духнал яко дим незнайно къде и поразията, следствие от алкохолния запой на сватове, така си и остана...

Момиченцето не знаеше за кичозното си име в попския документ, защото когато пребиваваше при Ан и Пèро във Франция, те ѝ викаха Ани, а когато бе при баба Гина и дядо Стоян, те галено я наричаха Гинче. Едва когато се разболя от ангина и я лекуваха в българска болница, тя чу лекарите да я наричат Ангина, което я порази. Но като чу имената – Химия и Телефонка – на двете момичета, от стаята, в която бе настанена, гневът ѝ временно стихна...Обаче малката Ангина сериозно се замисли и откри как да промени името си. И щом оздравя, попита старците кой е избрал името и фамилията ѝ. Те оцъклиха сконфузено очи и – аха – да изтърсят, че това е дело на покойните Марта и Пиер, но òвреме се освестиха, че ще извършат още по-голям грях...

Французойката Ан бързо овладя ситуацията, като рече:

— Трябва да е грешка на този, който е писал кръщелното ти...

Лъжата ѝ прозвуча толкова убедително, че детето повярва на казаното. Пèро, Гина и Стоян се спогледаха сконфузено и потвърдиха с кимане думите на французойката.

— Споко! – рече малката Ангина, която вече бе на шест години – Решението е просто – трябва да изтриете последните две срички от собственото ми име и към Ан да прибавите жи вместо ги, защото харесвам буквата ж, с която започва думичката живот. Това е. Искам да се казвам Анжи!

Гостувайки на Ан и Перо в Париж, детето често бе виждало колко умело дядо ѝ отстранява малки неточности от чертежите си, затова се обърна първо към него:

— Надявам се още днес грешката в името ми да бъде отстранена, дядо Пèро.

Той кимна в знак на съгласие и въздъхна облекчено.

— А след това – продължи детето – вървете с дядо Стоян при поп Мирчо, с когото сте добри приятели...И му покажете как да поправи грешката на своя предшественик в църковните книги.

Указанията на малката бяха изпълнени на часа. Доволни, бабите и дядовците си отдъхнаха, поп Мирчо галеше скришом една стодоларова банкнота в джоба на расото си, а Анжи подскачаше на въже в двора и си тананикаше:

*Анжи, Анжи, Анжелина
смях цъфти в градина.*

По волята на Провидението тайната за кичозното име Ангина в старото кръщелно свидетелство на Анжи изгоря преди три години, когато Ан, Перо, Гина и Стоян загинаха в самолетна катастрофа на път за Божи Гроб.

И грижите за Анжи пое единствената ѝ роднина, Мая – сестра на покойната ѝ майка Марта. Двете заедно избраха престижен Западен университет за висшето образование на девойката, която записа и завърши Културология и Журналистика с отличен успех.

186 Ден след дипломирането си Анжи научи от

фамилния потариус, че притежава богато движимо и недвижимо наследство от покойните си баби и дядовци.

И тя заживя като в приказка. Стройна, с гъвкава талия, с нозе на самодива и потънали в изумрудени ириса зеници – Анжи предизвикваше бурни емоции в мъжките души. А устните ѝ – с цвят и аромат на горски ягоди – палеха страстите им, които се уталяваха едва след бурен секс на женените мъже с благоверните им съпруги. Самотните мъже пък бяха доволни и на сладни мокри сънища...

Тя не подозираше щенията им, поради което нямаше угризения за терзанията на мъжката част от човечеството, и животът ѝ цъфтеше като усмивка на дете.

Двадесет и пет години след щурия запой на покойните си баби и дядовци, Анжи се събуди в полунощ. Бе сънувала и четиримата да пият сутрешното си кафе в Рая. И не с кого да е, ами със Свети пророк Илия и Свети апостол Петър, пред които се изповядваха за някакъв „щур запой“ и за „голямото нещо“ на „Дечо Куция“.

Вече цяла седмица, откакто девойката и леля ѝ Мая бяха в България. В къщата, в която преди четвърт век бабите и дядовците ѝ, под влияние на френско и българско вино, с което давеха мъката си по загиналите родители на невръстната си внучка, бяха сменили името ѝ от Биляна Пèрова на Ангина Стоперова.

След сутрешния душ Анжи се отправи към верандата, където леля ѝ бе приготвила благоуханни мѐлби от плодове, шоколад и сладолед – декорирани със свежи подправки.

Двете се разцелуваха, след което, докато се наслаждаваше на божествената мѐлба, Анжи разказа на Мая непонятния си сън.

Мая трепна, въздъхна дълбоко, но вместо да се натъжи, тя се разкикоти...

„Боже! Да не се побърка, милата?!“ – уплаши се Анжи и прегърна леля си.

— Споко, миличка. Не зная нищо за ничий щур запой, но за куция Дечо съм в час. Тогава майка ти учеше във Франция, където се запознах с баща ти, светла им памет.

Леля и племенница се прекръстиха, след което Мая продължи:

— В съня ти странно са се преплели поверия на староверци и християни от нашия край, свързани с техните ритуали по време на суша...

— Чела съм за тях... И в двата случая става дума за ритуала „Гонене на Змей“, заключил облаците в гори Тилилейски...

— Само че староверците – дибидюс голи, с криваци в ръцете – гонеха нощем из селските дворове Змея, залюбил тяхна мома ...

Анжи огласи дефилето с кръшния си смях, който стресна славеите в близката гора и те се разлетяха в небесата. Едва когато престана да се кикоти, тя попита:

— А християните?

— И те вярват, че сушата е дело на Змей, но пратен от Свети пророк Илия заради хорските грехове... Затова начело с попа, понесли църковните хоругви, те обикалят нивите... с надежда Свети Илия да се смили и да прати дъжд...

— Това го знам, но ти защо се разкикоти? – рече Анжи.

— Защото си спомних за първата си любов... Синеок, чернокос, дългуч като мен, с весел нрав... И певец, ама певец и в кръвта... Подхвърлях понякога на нашите името му – Веселин – но те веднага порязвах мечтите ми:

— Не си губи акъла по него, дъще – викаха мама и тате – че у тях, в която и стая да влезеш, магарешки трън да завъртиш, нищо няма да качиш...Я, гледай Дечо – синчето на бирника... Баща му е тъпкан с пари! Е, куличко е момчето, ама това не пречи...По пари ще стъпваш и в рай ще живееш, докато си жива.

Дечо бе кротко, невзрачно ергенче. Някои моми го искаха за мъж, но моето сърце не трепваше, нито нозете ми се подкосяваха, щом го видех. А с Веселин беше друго – пеперуди пърхаха в сърцето ми, че и по-надолу, щом срещнех погледа му.

Мая въздъхна, замълча за миг и продължи:

— Беше сушаво лято и староверците рекоха, че Змей е залюбил наша мома и е заприщил дъждовните облаци... И решиха да го бастисат

с яки момци и мъже младоженци. Глашатаите ни предупредиха да не излизаме от домовете си, къщните врати да са отворени, а кучетата – вързани... В потайна дѐба гонцѝте – чисто голи – вѝоръжени с криваци – трябваше да обхождат къщите и да прогонят Змея...

— Аз обаче не разбрах защо се разкикоти. – прекъсна я Анжи. – И защо красива жена като теб не се е омъжила? – попита неочаквано племенницата ѝ.

— Щях да се омъжа, ако любопитството ми не беше голямо, когато станях момичка. Това, което ме възпря, се случи по сушаво време. Староверците рекоха, че Змей люби наша мома, която го не ще и от яд той изпарявал с огнен дѣх дѣждовните облаци...

— Да не си била ти момата, задиряна от Змея? – прекъсна я Анжи.

— Де да бях! Поне щях да имам причина да се крия зад пердето, за да го зърна.

— Наистина ли си надничала? – попита Анжи и отправи дяволит поглед към леля си – Хайде, разказвай, че нямам търпение да чуя какво си видяла...

— Преди малко ти говорих за мѣраците на мама и тате да ме женят за Дечо – сина на бирника. Не знам кой им бе пуснал тази муха в главите. Аз се криех в килера, ревах и молах всички светии да ме избавят от него. Още обичах Веселин...

— А как се отърва от Дечо?

— Ами нали за него започнах да ти разказвам... Родителите му напиреха да го женят за мен през есента. Нашите почти бяха склонили да ме дадат... Слава Богу, че староверските чеда хукнаха да гонят Змея, дето дебнел да краде наша мома.

— Че какво общо има това с теб? – учуди се Анжи.

— С това, че Дечо... се включил в група гончии, на които платил да се развихрят с него... дибидюс голи в нашия двор. – рече на пресекулки Мая.

— Е и? Нали бил невзрачен ерген? – разсмя се племенницата.

Лея ѝ се ухили до уши и зараказва:

— Нощта беше пълнолунна. Всичко навън се виждаше като на длан. Дворът ни се изпълни с голи гончии, които размахваха криваци, ръчкаха в купите сено и в хамбара. Бях се скрила зад тюлено перде. Не знаех кои са гончиите. За миг един от тях се обърна...Беше куцият Дечо – синът на бирника. Оная му работа – с размерите на дядовото магаре! „Боже! – рекох на глас – Този ще ме изкорми, ако му стана невеста!“

— И мен така ми се чини! – чух маминия глас зад мен...

Анжи избухна в неудържим смях, защото въображението ѝ се развихри, сканира и увеличи в огромни размери разказаното от Мая.

Слънцето в небето също се усмихна, защо-

то Луната, станала някога неволна свидетелка на Кольовите напъни да впечатли Мая, бе споделила видяното с Утринния бриз... Той пък – дума по дума – бе го разказал на Златокосия ѝ царствен обожател...

КРИТИКА НА ЖИВОТИНСКОТО ЦАРСТВО

За писателя Светльо Тъмничков огнената горещина в края на юли се оказа може би достатъчно основателна причина, за да публикува във Фейсбук остър протест срещу представители на фауната, даващи съвсем лош пример на двойниците си в човешкото общество.

— Чаровни дами! Преуспяващи господа! Докога ще търпим животните така да се подиграват с нас?! – питаше възмутен. И ги сочеше без пощада:

Бикът в зоологическата градина гледал прекалено бащински, с излишък от сексуална енергия – като як работодател, предлагащ бонуси при назначение на млади сервитьорки.

Кърлеж мечтаел да стане банкер – да раздава кредити на граждани и да им бъде в помощ, докато са живи...

Братовчед му пък – също кърлежче, искало да вземе дейно участие около лекуването на лаймска болест и марсилска треска.

Лъвът не искал повече да бъде цар на животните! Омръзнало му да царува над повече от седем милиона видове по цялата Земя! Поданиците му били примитивни и не му давали нищо, ако не си вземел сам.

Затова бил готов да трампи корона срещу

шапка-идиотка на обикновен гражданин, но финансово обезпечен...

Мута пловка гледала с невинни очички на депутат, дал обет за мълчание до края на мандата.

Двете гърбици на камила показвали какво може да стане при бягство от отговорност...

Някаква много мила и много приятна змия се увила на гривни около ръката на жертвата си и съскала ласкателства в лицето ѝ, преди да я цунка с кухите си отровни зъби...

Бялата мечка дремела като студент на лекции...

Някакъв папагал пък се надувал до разтреперване, като същински професор, четящ лекции по цялата страна...

Вълкът – оня същият, с дебелото вратле, дето уж не си мени нрава никога, вече искал да стане домашен любимец. Писнало му все той да е вълк, а другите – добри кучета!

Горила – обрасла в косми и с безочие зад черни очила, предлагала сигурност и събиране на дългове, при спазване на всички закончета...

От дърветата отгоре гълъби и друга птича сган в изопачен вид давали представа за наторяването от самолет.

Затова писателят Тъмничков накрая отново питаше:

„Докога, приятели и неприатели? Докога ще търпим? Обръщам се към всички вас, както следва:

Клиенти, пациенти, статистически единици, здравно осигурени или неосигурени!

Данъкоплатци, гласоподаватели, свидетели, зрители и телефонни абонати!

Облечени в тоги, униформени или нудисти! Касиери, сервитьори! Кредитополучатели! Наркомани! Водачи на МПС, колоездачи и пешеходци!

Питам ви за последен път: Докога ще търпим животните така мръсно да се подиграват с нас?!!

Ех, наистина, докога?"

ВРЪЩАНЕ В ДЕТСТВОТО

— Копче от джобче, едно бобче, малко лукче, обвивка от дъвка, стъклено топче, млечен зъб, перце от гълъб, детелинка с четири листа и то изсушена, кичур от първа косичка, плетена терличка, връзка от обувка, оловен войник, дървено конче, въже от люлка, парцалена кукла, парче от счупено огледало, слънчево зайче, едно зарче, камъче малко, цветно стъкълце, плющено мече, балонче, гумена топка, панделка, шнолка, гумичка, моливче, тебешир, джобно ножче, прашка, трамвайно билетче, празна кутийка, острилка, значка, пощенска марка, салфетка, етикет от бутилка, капачка от сокче, спица от колело, метална количка, пухче от пиле... - изреждах аз едно по едно нещата, пусках ги бавно в казана и се чудех дали не съм забравила нещо. Нямаше огън, нямаше вода, а само сложих една жилава пръчка и почнах да бъркам ту наляво, ту надясно в спомените си, като мърморех:

— Ех, детство, детство, кога се измъкна и отлетя, та дори не се сещаш за мен! Що не съм млада сега, но с този акъл, та да управлявам и приказките, и света, и живота си?

И изведнъж ни в клин ни в ръкав, ни в левия джоб, ни в десния, нито от едното ухо в

196

другото, нито от крак на крак, нито от вчера за днес или от днеска да утре, нито от дъното на душата ми, като духна един ми ти вятър и като взе, че ми обърна казана, разрови жаравата, разпиля ми пепелта и като ме повдигна, сякаш съм перце, та ме завъртя едно хубаво насам-натам, нагоре-надолу, надясно-наляво и ме понесе, понесе, па ме запрати после на едно дърво, високо, високо в небесата, чак страх ме хвана. Седя си аз на върха, клатушкам се като листенце, треперя и аха да падна, взех че погледнах надолу и като ми се зави света, не е за разправяне, ама нейсе! Еле, закрепих се малко като забита игла в ревер на риза и що да видя – та, то не е за пред хора, че като нищо луда ще ме изкарат... Гледам и не вярвам - уж съм горе, ама не съм, щото съм долу и тичам след една пеперуда, а тя ми се смее, че си нямам крилца. Ядосах се, взех от земята малко стъкълце и погледнах през него, протегнах ръка и аха да хвана шарената красавица, тя отлетя и не се видя. Брей! Ами сега, какво да правя?

Много-много не му мислих, ами яхнах пръчката, която измъкнах от плета на бабината ограда и хукнах да гоня козите по планините. Те бягат и аз по тях, ама нали са по-бързи, скриха се в една пещера. „Що да ги чакам!“ – рекох си и се вмъкнах и аз вътре. А там, като в сънищата беше – красиво, невероятно и всичко си има: висящи и стърчащи кристални неща с формата

на какво ли не и аз така се захласнах, че щях да се спъна в тях, а по пода едни съкровища – перли, монети, накити, вълшебни лампи, летящи килимчета, златни ябълки, шапки невидимки, чизми от котараци, кристални топки, омагьосани тикви, стъклени пантофки, опашки от русалки, дървени крака на пирати, сребърни саби, коронки на жаби и какво ли не още...

Гледам, цъкам с език, а от козите ни следа. По едно време що да видя - седя си аз и си бъркам спомените в казана, а оттам ми се хили едно шантаво и палаво детство и ми вика:

— Ей, ти, лудата, що стоиш още, ела и ме хвани за опашката, ако можеш!

— Как и с какво? – питам го и търкам сънено очи, а котаракът ми ближе ръката и мяука ли, мяука. Гладен е горкичкият, гладен е! И въобще не му пука, че аз още сънувам някакви приказки и се връщам толкова години назад, когато бях едно такова хубаво момиченце с дълга коса, сплетена на плитки, а очите ми едни бляскави, сякаш се сливат с небето и морето...

Въздъхнах дълбоко и съчиних тази приказка с надеждата да запазя детското в себе си до края на дните си...

ЗА ПЪРВИ ПЪТ

Искаше ѝ се да избяга, но не можеше да мръдне. Той я беше заклешил и беше проникнал в устата ѝ. Уж не беше груб, но я болеше много. Не можеше да диша. Слюнката ѝ се стичаше, но не смееше да преглътне. Размърда се и се опита да се извие, но той я спря. Знаеше, че няма смисъл. Беше в ръцете му. Спря да натиска само за миг и тихо ѝ каза:

— Спокойно, миличка! Още малко и свършвам... После ще го извадя и всичко ще е наред. Ти само не се дърпай! Още малко ми трябва... Потърпи! Зная как да го правя. Правил съм го много пъти с други. Сигурен съм, че не ти се е случвало, ама все някога трябва и така да стане... Само не се опитвай да хапеш и да ме дращиш...

После пак натисна и се запровира по-навътре и по-надълбоко. Тя имаше чувството, че ще влезе целият в гърлото ѝ. Задушаваше се... Обляха я горещи вълни, дори се изпоти... но издържа тласъците му. Наистина ли имаше опит? Дано не сгреша, като му се отдаде! Той спря и се отпусна. Устата ѝ се напълни с лепкавата течност. Бавно и внимателно го извади и ухилен рече:

— Готово! Изплакни си устата хубаво, за да нямаш неприятен вкус.

Тя го послуша, а той я изчака да изплюе всичко, което беше ѝ причинил. Беше доволен. Виждаше го по лицето му, а на нея ѝ се гадеше,

но чу пак гласа му:

— Няма нищо страшно, мила! Искаш ли сега да го видиш? Не се плаши, де! Той вече не е страшен, дори е безобиден и нищо повече няма да ти стори. Ето, погледни го само. Ще го вземеш ли в ръката си? Само за малко, а после ще го прибера...

Тя не издържа и погледна плахо към него, сякаш се страхуваше да не ѝ причини болка отново някъде. Очите ѝ се заковаха отгоре му и едва се усмихна. Не очакваше да е толкова малък и с такава форма. Невероятно! Протегна ръка и го стисна здраво. Искаше да остане завинаги в нея, но се уплаши от мислите си и разпери пръсти. Мъжът го прибра.

Тя се надигна бавно от стола, а главата ѝ все още беше леко замаяна. Беше малко нервна. Той я погледна с някакво скрито очакване, съжали я и рече:

— Ако искаш, изплакни още веднъж устата си.

— Ами, съжалявам!... За първи път ми беше...

Искаше да се махне по-бързо оттук и да не изпитва повече срам от държанието си. Останалите му думи я застигнаха на вратата и бяха някак си далечни и чужди:

— Два часа никаква храна и нищо топло...

Момичето излезе от зъболекарския кабинет и още не можеше да се отърси от болката, която ѝ беше причинил зъбът, преди докторът да го извади.

ЛЮБЕНИЦА СЪМ

Лято е. Слънцето се е оцъклило на небето, сякаш се готви тайно да запали всичко наоколо. Жега е, та не се трае, а аз съм се проснала уж на хладина, а като гледам – все припек. Също като диня съм на сергия под дърво, дето сянката му се мести по цял ден и моя милост с нея. То и там жежко, ама пусти килограми не се махат, нито апетита ми и сякаш от тях ми става още по-усилно в тая мараня. Точно така – дебеличка съм, закръглена и приличам на любеница и то по един друг начин – мой, дето само аз си го знам. Дрънча на кухо, щото така дрънчи кратуната ми, сиреч тиквата, тоест - главата ми, де, пък и в тая горещина какво да мисля? Само бръмбари и мухи там са се събрали и се чудят как на гоненица да играят, а аз – на коя кълка да се изтегна. И уж диета пазя – ям само плодове, таратор и сладолед, пия вода и се плискам на чешмата, ама пусти задни части и бирено коремче – не ме напускат. Лепнали са се за мен и вместо с фитнеса, дето по час го практикувам и със сушата, да се изпарят, те не мърдат... Като че ли презрявам, и ще се пръсна на парчета. От жегата ще е, от какво друго? В студеното време се обличам, прикривам това-онова, а сега – някак поразголена с потник, къси панталонки и сандали, ща, не ща - тлъстинките ми са на показ. Направо ме е срам, но ако се

навлека - ще тече пот от мен като из ведро, но пак няма да отслабна /пробвала съм/ и затова стискам зъби и само пуфтя като стар парен локомотив. Отчаяна съм до краен предел и ми иде чак гола да хукна и да търся някъде езеро, та дори и гьол, но ме спира мисълта някой да не ме вземе за охранено прасе и да ме заколи като едното нищо ей тъй – посред лятото. То и дините ги колят, ама нейсе! Та се чудя и се мая какво да сторя, та хем да ми е леко, хем да ми е хладничко, но нищо не ми идва на ума... И точно тогава, ни в клин, ни в ръкав, чувам думите, идващи като от оня свят, не на кого да е, а на моята половинка, дето ми се води по документи за... мъж:

— Споко, миличка! Аз и такава те харесвам... Сипи сега една мастичка и ела да те гушна, та да разхладиш душата ми!

Търкалям се послушно към него, като внимавам да не се натъртя някъде, та после да не се изправя съвсем и... се сещам изведнъж какво се иска от мене. По дяволите! Толкова ли съм изстинала вече? А и кога успяха да ме откъснат?...

Ей, това лято съвсем ще ме подлуди! Пуста жегата! Мира ми не дава...

МЕЖДУ РАЯ И АДА

Разперих веднъж ръце, отделих се леко от земята и аха да полетя нагоре към небесата, когато усетих, че някой ме дърпа за краката. Поглеждам - едно ангелче крилато:

— Ти къде така? - ми вика.

— Как къде? - отвръщам - Към Рая, в красотата...

— Чакай, чакай! - рече то - Не сме те канили! Пък и времето не ти е дошло. Я си стой още на земята! Всевишният не е решил дали си за там, в небесата.

— Добре, щом е тъй! - казах и стъпвам си отново на краката, ама под мене пясък и потъват ми и колената..."Аха! - рекох си - Ясни са нещата! Явно греховете ми са доста, та Лукавият ще ми чука сол долу на главата..." Потъвам си така и сви ми се, стегна ме душата, но някой ме побутва, щипе, пари ми нозете и краката. Поглеждам - едно дяволче рогато:

— Ти къде? - ми вика.

— Как къде? - отвръщам тихо - Към Ада, в тъмнината...

— Чакай, чакай! - рече то - Не сме те канили! Пък и времето не ти е дошло. Я си стой още на земята! Сатаната не е решил дали си за там, за пъкъла в казана, в огъня на грехотата.

— Добре - рекох - щом е тъй! И стъпвам си отново на краката. Ама що ще правя още на

земята? Па развихах се тогава:

— Слушай, Боже! Виж и ти, Лукави! Вие двамата се разберете, че както тръгнало е, ще ме разпнете тъдява. Или - дайте ми крила, или - сложете ми рога, че то така не бива!... Стяга ме душата... И гърлото ме свива... Ще се задуша! Нещо ме убива... Въздух не ми стига.... Омръзна ми живота и света... Място нямам... Лутам се и ритам срещу таз съдба и боря се с хиляди неща... Хайде стига вече!... Искам да умра!

А те мълчат... Дума не отронват....

И стряскам се тогава. Очи отварям... Я гледай ти! Та още спя! Навън е светло, слънце грее, а моичкият - така ме гушнал през врата и стиска, и души... Та чудя се сега какво ли има в неговите сънища?... Събуждам го с целувка:

— Хайде, мили, ставай! Работа ни чака! Събота е... Ще дойдат и децата...

А той ми казва:

— Ох, жено! Остави ме! Не съм се върнал още на земята...

ШЕФЪТ И МОЯТА МУЗА

Ядосах ѝ се много на музата си. Такъв номер да ми скрои! Не исках да я обиждам, но направо си търсеше белята и даже боя. Едно исках, а тя ми сервира друго. И сега? Как ще се появя в работата? Шефът въобще не беше мой тип. Дори не можех да го понасям, като почне да ме поучава и да ми обяснява нещата като на хлапе от детската градина... Когато пък се опитвах да изразя мнение, той ме гледаше изпод вежди и повишаваше тон:

— Ти да мълчиш!... Не съм те питал...

„Ех, музо, музо!“ – рекох си на ума – Където не те сеят, все там никнеш!“ После се замислих. Що ли се чувствах виновна? Голяма работа! Шефът сам реши, че е първоаприлска шега. Добре, нека така да си остане! Бях чувала, че е много принципен, потрих ръце и вечерта заспах спокойна...

Да, ама на другия ден, гледам нашият директор така се е изтупал, че чак ме досмеша. Никога не съм го виждала в костюм и с вратовръзка, а сега и обувките му чистак нови и се усмихва, и се върти... Олеле! Та той и косата си боядисал!... Ами сега? А музата, сякаш само това чакаше и започна пак:

— Шефе, рожден ден ли имате или ще ходите на гости?...

Той мълчеше, а музата го гледаше втренчено и продължи да се занася:

— Да не сте срещнали случайно голямата любов?... Седнете първо, седнете! Ще Ви направя кафе и ще си поговорим.

“Тая луда ли е?”- едва не изкрещях, ама сварих кафето и се заях в това как човекът се изчервява и чупи пръсти... А уж беше само една безобидна задявка! За музата обаче нещата стояха по друг начин. Намести се удобно в мен и започна да рецитира:

*Не ме моли, не питай,
когато с тебе сме сами!
С ръцете, със очите ще говорим
те ще ни изгарят, може би...
Но сладка болката е тая,
която страст у нас роди
и грях, не е грехът, когато -
от любов се съгреши...*

Шефът стоеше като гръмнат, аз също. Дори настръхнах първо, а после изтръпнах цялата. Вече загазих съвсем. Той ме гледаше изпитателно, готов да скочи отгоре ми като лъв върху плячката си... Музата тогава издърдори нещо, от което се хванах за главата:

*Що ми се репчиш така
като мост над река?*

*Или ме грабвай,
или се махай сега!*

Бях сигурна, че ще си намеря трудовата книжка на следващия ден на портала при портiera, когато мъжът срещу мен протегна ръка и...

Ами, тогава просто иззвъня будилникът и аз скочих като ужилена от леглото...

ДВА НОВОГОДИШНИ СКЕЧА

1. До елхата

Действащи лица:

— **Снежанка** - стройна хубавица с черна коса, бяло лице, големи черни очи, облечена в дълга бяла рокля и обута в бели пантофки, на главата си има сребърна коронка, а в ръцете си държи елегантна бяла торбичка с лъскави нишки от ламе.

— **Снегурачка** - руса красавица, тип блондинка. Косата ѝ е дълга до краката, сплетена на една плитка и завързана накрая с розова панделка. Облечена в бяла мини рокля, от която почти се виждат розовите ѝ гащички. На главата си има диадема - розова, също като ботушките ѝ. В ръцете си държи чантичка - естествено, че е розова.

Действието се развива до една огромна елха, намираща се някъде между пътя и гората. В далечината се чува шум от преминаващи коли.

Снежанка /ядосано/: Ти какво търсиш тук? И престани да играеш тоя казачок- дразниш ме!

Снегурачка /върти с ръка дългата си плитка и подскача от крак на крак/: Ами... Дойдох първа и си чакам стареца... А теб май седемте джуджета са те зарязали и затова си толкоз кисела?!

Снежанка: Чакала била... То един старец - изкуфял дъртак! И шейна няма като хората... Виж, моят е супер - лети с превозното си средство и ми носи скъпи подаръци... Колкото до джуджетата - имат си работа - ще почистват къщата за празниците и ще я украсяват.

Снегурачка /весело/: Тра-ла-ла! Имам си мечта! Ще получа аз кола, няма да се мъкна все пеша.

Снежанка /раздразнено/: Ще получиш, ама друг път! Не се ли виждаш какъв си шемет, пък и си като стар раздрънкан грамофон.

Снегурачка: О, красавицата тя!... Едва ли си по-млада от мен! Я да се махаш! Елхата е моя! Тук съм преди теб...

Снежанка: Неее! Аз бях първа, но ми беше студено и се поразходих малко.

Снегурачка: Няма свидетели! Махай се!

Двете започват първо да крещят една през друга и не се чува коя какво говори, а после се хващат за косите. Хвърчат панделки и диадеми. По белите рокли и на двете има следи от ярко червило. Изведнъж близо до тях забива спирачки един ТИР. Мъж на средна възраст подава глава през позореца на вратата му, хили се до уши и подсвирква.

Шофьорът: Коя от вас ще ме обслужи? Не се карайте, де! Нямам нищо против - може и двете...

Снежанка и Снегурачка спират да се дър-

пат една друга и хукват към камиона. Знаят си - всеки клиент е важен! Пък и сводниците им - едва ли ще ги държат дълго, без да им снесат полагащите им се проценти...

2. В гората под елхата

Действащи лица:

Дед Мароз - старец от миналото с бяла коса, дълга бяла брада и червен кожух до земята. Обувките му не се виждат и се предполага, че са червени, като калпака и душата му. Носи пълен чувал на гърба си със същия цвят.

Дядо Коледа - старец от настоящето с бяла брада, очила, червени ботуши и червен кожух по коленете. Има черен колан, но не от източните бойни изкуства, а обикновен от кожа, и с метална тока при това. Наблизо има шейна и той сваля от нея издут чувал.

Действието се развива в гората под огромна елха. От близките храсти надничат малки животинки и чакат с нетърпение старците да им оставят подаръци. Двамата се гледат изненадано.

Дядо Коледа: Ти си тук? Подранил си...

Дед Мароз: А ти си закъснял!

Дядо Коледа: Децата чакат подаръци. Трябва да ги зарадвам с нещо.

Дед Мароз: Ха-ха-ха! Те, твоите подаръци, все един такива - модерни: лаптопи, компютри, мобилни телефони, роботи, електронни игри,

говорещи и ходещи кукли... Зарибяваш само малките...

Дядо Коледа: А ти какво искаш? Да не съм като теб - с дървени кончета, пластмасови барабанчета, разни матрьошки, парцалени кукли... Смешник! Отдавна ти мина времето...

Дед Мароз: Може да е минало, но децата ме обичат още и ме чакат с нетърпение.

Дядо Коледа: Хо-хо-хо! Обича ли го... Чакали го... Голям шут си! Дори не се сещат кой си и как изглеждаш вече. Боклук такъв! Хо-хо-хо!

Дед Мароз: /ядосано/: Що не се погледнеш, бре? Измислен от нищото... Един нищо и никакъв западняк... Дори нямаш общо с нашите традиции и разбирания...

Дядо Коледа: Да, ама съм модерен и търсен!

Двамата започват първо да си крещят един през друг, от което нищо не се разбира, освен люти закани, а после се ритат и си скубят брадите. Наоколо хвърчи памук, но се смесва с натрупалия сняг. Изведнъж се чува звънене.

Дед Мароз /изважда от джоба на кожуха си мобилен телефон/: Кажй!... Не съм забравил... Деца са ми... Ще им купя... За Нова година ще дойда, както съм обещал... С костюма, разбира се... /затваря апарата и се обръща към Дядо Коледа/ Бившата... Всъщност - твоичката, настоящата...

Дядо Коледа/ отваря уста да му рече нещо, но отново се чува звън и този път е неговият

телефон/: Да, скъпа!... На работа съм още... Съвещание имахме... Разбира се, скъпа!... Идвам си!... Да, да! Ще купя пуйка... И подаръци!... С костюма съм...

Двамата забравят чувалите под елхата и тръгват с наведени глави в различни посоки. От близките храсти изскачат животинки - зайче, таралежче, лисиче, катеричка, вълче... Развързват чувалите и ги изсипват на земята. От тях изпадат стъклени бутилки от водка, бренди, уиски, вино, ракия, бира... Животните въздишат, но нямат друг избор и с тях украсяват зеленото дърво.

ПРИКАЗКА БЕЗ КРАЙ

Един човек остарял, разболял се и отишъл при доктора. Той взел лист хартия с някаква таблица от много редове и колони, погледнал го от главата до петите и го попитал:

— Как се казваш?

— Ами не помня вече... Как ли ми викаха, и аз не знам - отвърнал човекът.

Докторът записал в графа „име на пациента“ – БЕЗимен и продължил:

— Лична карта имаш ли?

— Нямам, изгубих я – отвърнал пациентът, а докторът записал в друга графа БЕЗличен и пак попитал:

— Къде живееш? Какво работиш?

— Е, па на село си живеем аз и бабичката, ама това живот ли е? Един по един камбаната изпрати другите на оня свят... Останахме ние двамата с жената, а с нас още кметът и попът. Пък то, що ли живеем? Всичко се затри. Къщите се срутиха, дворовете бурениясаха... Какво да работя и за кого? – рекъл човекът, а докторът на мястото „адрес на пациента“ написал в листа БЕЗживот, а за месторабота сложил едно БЕЗ-делие и отново задал въпрос:

— Какво ти има?

— Че какво ли ми няма? – отвърнал човекът – Всичко ме боли – и главата, и краката, и ръцете, и корема, и очите, и ушите...

— Аха! Значи страдаш от БЕЗвремие – рекъл докторът и отбелязал диагнозата.

— А, докторе, не е така! То време имаше, ама пари нямаше, пък и да имаше пари, не можех да ги различавам много - много, нито да ги спестя...

— Ясно! Допълнителни заболявания – БЕЗпаричие, БЕЗзнание и БЕЗразличие – прекъснал го лекарят и попълнил следващата графата от таблицата – Нещо друго?

— Няма друго, докторе, какво да има?

И хоп в графата „друго“ с почерка на доктора се появило БЕЗдруго.

— Какво ми има? Ще дадеш ли някакво направление или ти ще ме лекуваш? – попитал човекът, но докторът вече бил написал в следващата графа БЕЗнаправление, а после рекъл:

— Трябва да си платиш таксата за прегледа!

— Че с какво да я платя? Пиши там БЕЗОсигуровки и БЕЗтакси.

— Нямах ли наследство? Ще заложиш него, за да се лекуваш поне.

— Какво наследство? Баща ми остави само дългове, а децата се пръснаха по чужбина и те за единия хляб да изкарат... Пък къщата... тя вече не е моя – взеха ми я, че данъците не съм ѝ плащал, а тока и водата ги спряха скоро... Не ме питай, а кажи как да се лекувам?

В графата за предписани лекарства докторът написал БЕЗлечение и добавил:

— Лечението е БЕЗизход.

— А, докторе, не мой така! Изход има – пътя за гробищата го знам. Аз виждам ясно и ще си тръгна, но мога да ти кажа, че ти си по-болен и от мене.

— Как така?... Какви ги говориш? – стреснал се докторът, а човекът вече на вратата му отвърнал:

— Ами..., за мене може и да няма изход, но ти с това твоє БЕЗхаберие, БЕЗсърдечие, БЕЗОчие, БЕЗОтговорност, БЕЗразличие, БЕЗчувственост, БЕЗчовечност, БЕЗгрижие, БЕЗОбразие, БЕЗсрамие, БЕЗдушие, БЕЗзаконие, БЕЗбожност си... заникъде – ни за тоя свят, ни за оня, а БЕЗсмъртие – никой не дава.

Вратата се хлопнала зад гърба на пациента, а докторът останал с отворена уста.

МОЛБА

Оня ден се обади по телефона братовчедът Ангел от Англия и направо ме изненада и изуми. Седемдесетгодишен стана, а акълът му не дойде. Мислех, че като отиде да живее там при една от внучките си, ще се кротне, но не! Все ги мисли едни, та да се хванеш за главата. Сега имал молба човекът и то към мене.

— Защо аз? – питам го – Нали имаш в България две дъщери и зетьове като канари?

— Братчед, виж сега... Такова... То, ти ще свършиш работа – имаш и време, и по знаеш нещата... Нали си учил, ние не сме... На ония им нямам доверие... Та, молбата ми е такава, малко сложна и никаква, но първо искам да знам: ти ще ходиш ли скоро на село?

— Какво да правя на село? – отвърщам му – Сам знаеш, нямам си никого вече там, пък и къщата нали изгоря, двора го разграбиха, трънся, всичко опустя... Защо питаш?

— Абе, ако ходиш да потърсиш някой пчелар.

— Какъв пчелар, какъв мед те гони? В село има – няма десетина човека вече и те с единия крак в гроба, а ти какво търсиш... Казвай направо, Ангеле! В Англия не продават ли мед?

— Виж сега, не става въпрос за мед. Трябва ми пчелар. Потърси някъде там, попитай и ако намериш, помоли го да ти събере умрели пчели...

— Моля? – прекъснах го аз – Какви пчели?... Умрели ли? И защо ти са?

— Ще си правя лекарство за имунната система... Тук нещо мъглите и дъждовете не ми понасят...

— Ти чуваш ли се какво говориш? – питам го аз, а той ми разправя нещо отсреща, но не го разбирам – Откъде го измисли това?... И, ако пчелите не са умрели от старост или от студ, а от някоя болест и ти пренесат зараза?

— Глупости! Те да не са хора? – отвърна ми той, а аз се чудя на акъла и невежеството му, но той продължава – Ти изпълни молбата ми, пък другото не го мисли...

Не се стърпях и поисках да знам колко пчели му трябват и как да му ги изпратя, а той сериозно почна да ми обяснява:

— Значи – колкото един буркан от компот да са – Ще го напълниш, ще ги изсушиш после на слънце за по-бързо, ще ги смелиш, ще ги сложиш в кутийка и ще чакаш да ти се обади голямата дъщеря. Тя ще идва тук, та по нея ще пратиш праха...

— А при проверка на митницата няма ли англичаните да се чудят какво пренася - отрова, зараза или биологично оръжие? Да не си изпатим после?

Братовчедът се смее и ми дума да не се притеснявам – щял да се разбере с полицаите. Аз пък вече съм любопитен и искам тая пуста

рецепта, която не му дава мира от толкова далече.

— Внучката я намери в интернет – руско лекарство, изпитано. Всичко лекува, и рак дори... Имало освен умрели пчели в него, още пчелен клей, пчелно млечице, прашец и... водка.

— Аха! – обаждам се изведнъж и допълвам – Сега разбирам... Ти май заради водката повече, отколкото заради пчелите, а? Нямах ли си от оная, нашенската ракия?

Връзката изведнъж прекъсна. Дали на братовчеда му стана неудобно или случайно беше, така и не разбрах, но после цял ден се сещах за тия умрели пчели и се смях на глас... Накрая не издържах и си рекох, та да ме чуят всички:

— Добре, де! Ами, ако е прав и това чудо лекува всичко?...

Мамка му! Внушението е голяма работа, рекламата също! Дали да не събера от тия насекоми и за себе си? Та нали и аз остарявам!... Защо пък не? Ще взема да се обадя на другия братовчед – Данчо от Дания. Той е учил два класа повече от нас, та може и да ме светне повече за тия неща... Сега обаче имам една голяма молба. Някой да знае къде през зимата мога да намеря пчели? Ама нека да са мъртви, че ми е жал да стрелям по тях с каквото и да е. Пък, като взема рецептата, ще Ви я дам и на Вас...

РОК

Тътен разтърсва нашия блок -
чува се стържене с грохот жесток.
Неуморно съседът с дрелка пробива,
всяка клетка в ума ми убива...
Мой ред е довечера - ще слушаме рок!

СЪРДИТА

Сладолед за щерката ми Ана -
днес навършва пет.
Но сърдита май остана -
надявала се на таблет.

ПЪТЕКА

Пешеходец щом пресича,
трябва да е като лъв
и по пешеходната пътека тича
като в "Рамбо - първа кръв".

ДРАМА

За своята баба старец напет
набрал от полето ухаен букет,
понеже си имал навици дърти -
често подпийвал, а тя му се сърди.

Затова ѝ приготвил таз изненада,
понеже не готви и дядото страда.
Не иска да въртне дори и омлет
и го кара да дъвче филии с пастет.

Често тази му странна диета
го праща да броди по цветни полета.
Затова, господо, за да нямате драма,
носете цветя на своята дама!

У БАБА

Вчера бях у баба мъничко на гости.
Посрещна ме и пита: „Гладен си, нали?“.
Но тъй като сега са празничните пости,
бързичко отвърнах: „Ами не, мерси!“.

Тихо позасмя се, изкара стъкленица
компот и мармалад от големи каци,
пита и суджуци, картофена чорбица,
баница и сладки, меки козунаци...

Поводът специален - не можех да откажа
поканата любезна на тази домакиня
и чевръсто почнах филийките да мажа
с масълце и новото ѝ сладко от смокиня...

На котлона още супичка бълбука,
а във чекмеджето - сладкиша шоколаден.
Тук ще извлечем следната поука -
гостуваш ли на баба, трябва да си гладен!

ВИРТУАЛНА ЛЮБОВ

Пена живееше в голям град и имаше собствен бизнес. Държеше под наем тоалетните, които бяха в преддверието на луксозен ресторант.

Днес най-голямата проектантска фирма в града имаше резервация в ресторанта за годишното си парти. Пена отиде по-рано на работа, за да почисти обекта си, очакваше вечерта да е натоварена. Старателно изми и дезинфекцира тоалетните, умивалниците и постави ароматизатори. Ухаеше приятно на борчета, примесено с лимонова свежест и белина.

Шумната глъч и музиката от партито достигаха до Пена. Тя седна на стола, подпря глава на ръката си и даде воля на своето въображение. Унесено си представи, че е в ресторанта и танцува с шефа на компанията. Подчинените му бяха ги наобиколили, възторжено им ръкопляскаха. Неволно се усмихна, но изгони красивия миг и започна да се върти на стола нервно. Малко ѝ доскуча, защото все още никой не беше посетил тоалетната.

Най-сетне се появи един клиент, който бързаше да се облекчи. Но Пена грубо го спря, показва табелата "Цена – 1 лв." и с рязък тон каза:

— Ало, за къде сте се забързали? Трябва да платите!

— Моля ви, спешно е! После ще ви донеса парите – умоляващо гледаше към нея мъжът, търсейки разбиране.

— Всички така казват, а после когато се облекчат, забравят да платят. Не може! Когато си платите, тогава ще ви пусна в тоалетната! – с груб глас, нетърпящ възражение отвърна Пена.

Мъжът примирено се върна в ресторанта и след малко ѝ донесе 5 лева, хвърли ги в чинийката, която служеше за монетник. Нетърпеливо още пред нея започна да разкопчава копчелъка на панталона си, личеше, че повече не може да се стиска. Скоро се заформира голяма опашка пред тоалетните, влизаха, излизаха. Пена беше много доволна, защото желаещите да посетят нужника, се връщаха отново и отново. Всеки хвърляше по 2, 5 или 10 лева и бързаха да влязат да се облекчат и след това не си вземаха рестото. Пена си помисли: „Богаташи, тия пари за нищо ги нямат, а аз се чудя как да платя наема и сметките.“ Скоро се разбра каква е причината за това масово посещение на тоалетната. В ресторанта бяха сервирали развален хайвер. Партито завърши с огромен скандал. Управителят на ресторанта притеснено изпращаше клиентите на входа и се извиняваше на всеки поотделно за причиненото неудобство.

Но Пена доволно потриваше ръце, тази вечер имаше добър оборот. Почисти отново зацапаните тоалетни чинии и се прибра вкъщи. Отново се потопа в до болка позната атмосфера в дома. Скука!

С рутинен жест включи лаптопа и влезе във фейсбук, за да прегледа известията. Беше си сложила профилна снимка на красива артистка и така успя да се сдобие с доста последователи. Реши да сподели радостта си с виртуалните приятели и написа статус: „Тази вечер съм щастлива, бизнесът ми процъфтява.“ Събра много харесвания и поздравления. След малко получи покана за приятелство от мъж – Марчо Магарешков. Профилната му снимка беше на строен и красив мъж, по статусите разбра, че е умен и с чувство за хумор и тя реши да приеме приятелството. След малко той ѝ написа съобщение: „Здравей, сладурано, как си?“ Пена рядко получаваше комплименти, не умува много и отговори: „Здравей!“ Тъй като съдбата си има свои промисли за всеки, намигна закачливо на Пена, вкарвайки я във филм, в който тя се почувства специална. И така се започна, пишеха си всеки ден дълги съобщения и накрая си определиха среща.

Пена облече новата рокля, която купи специално за срещата. Стоеше ѝ чудесно, доволна тя се наслаждаваше на образа си в огледалото. Под

224

бюста роклята ѝ беше силно набрана и подчертаваше женствеността ѝ, а надолу се разкрояваше и прикриваше големия ѝ корем. Тя беше възпълна жена с приятно заоблено лице, пищна гърдна обиколка, добре оформен ханш и дебели глезени. Имаше черна дълга и тънка коса, леко мазна в корените, която небрежно падаше до раменете ѝ. Пърхот като снежинки се сипеше по новата ѝ тъмносиня рокля. Но Пена сияеше от щастие. Оставаше само да се гримира. Подчерта бадемовите си очи със син грим, който нанесе плътно чак до веждите. С черна очна линия подчерта клепачите отгоре и отдолу, като удебели чертата и я удължи. С кръгови движения на четката постави обилан слой руж върху бузите си. Сложи яркорозово червило, придавайки сочност на устните си и се напръска с парфюм. Вече беше готова, хиляди перури пърхаха в стомах ѝ. Нервно поглеждаше към телефона, очакваше новият ѝ приятел Марчо да се обади. След малко той звънна:

— Здравей! Ще те чакам пред ресторанта, който е до вас, след 10 мин. Щенося букет рози, така ще ме познаеш.

— Добре! Нямам търпение да се видим!

Пена взе дамската чанта и не просто излезе, а излетя от стаята. Смесени чувства бушуваха в главата ѝ. Марчо може би е нейният мечтан приказан принц... Притесняваше се дали той ще я хареса, защото така и не посмя

да му покаже своя снимка. Страхуваше се да не я отблъсне и да ѝ се присмее, в чата го чувстваше, че вибрира на нейната честота, но знаели се... За пръв път срещна, макар и виртуално, мъж, с когото мислеха еднакво и се вълнуваха от едни и същи неща. Силно се привърза към него и с трепет очакваше мига, в който ще седне на компютъра и ще прочете поредното му дълго съобщение. Той я беше уверил, че не се интересува как изглежда тя. Пишеше ѝ: „Аз се влюбих в твоята прекрасна душа, в красивия ти изказ и в начина, по който възприемаш света. Не съм срещал друга жена като теб!“ И Пена сияеше, потъвайки все повече в магията на мечтите. Сега тя се притесняваше, защото мислите и цитатите, които публикуваше, не бяха нейни, а усилено ги търсеше из мрежата. Дано не се разочарова от грубоватия, просташки изказ и едрата ѝ фигура. Щеше да бъде много внимателна какво говори, даже научи наизуст някои от мъдрите фрази и цитати. Вълнуваше се как ли изглежда Марчо, все още не беше видяла негова снимка. Двамата решиха, че така ще е по-забавно, а когато се видят ще се преоткрият отново. Тя скри какъв бизнес има по-точно, разказваше му забавни истории за клиентите и създаде у него впечатление, че ресторантът е неин. Той ѝ написа, че извозва пратки и наскоро беше разширил бизнеса си. Докато разсъждаваше върху тези

неща, Пена стигна до ресторанта. Там само един мъж държеше букет с цветя.

Той изглеждаше, меко казано, странно. Хилав и прегърбен, с кафяво шаячено палто, силно замърсено и омазнено по ръкавите и джобове. На ревера, който бе обточен с шарена шевица, беше закарфичена бяла роза. Марчо беше почти плешив, имаше само няколко косъма на темето, които бяха сресани на път и старателно загладени. Лицето му бе набраздено от дълбоки бръчки, а от носа и ушите стърчаха тънки и извити косми. Той я оглеждаше изпитателно и очите му се заковаха върху пищната ѝ гръд. Сковано я хвана за ръката, грубо ѝ подаде букета от увяхнали рози и с дрезгав глас каза:

— Пена Пехливанова, здрасти! Радвам се да те видя! Прекрасно изглеждаш натруфена така. Ей, какво мъжко момиче си ти, ма, Пенооо! – силно я удари по гърба, за да я поздрави.

Пена от изненада изтърва букета и остана с отворена уста, не знаеше какво да каже. Фразите, които беше репетирала, изхвърчаха от главата ѝ. В своите фантазии очакваше Марчо да изглежда по-добре, а той имаше вид и говореше като каруцар. Но беше единственият мъж, който ѝ се възхищаваше по този романтичен начин. Този човечец с толкова странен вид и обноски ѝ хареса и тя се хвърли в обятията му с пърхаща от щастие душа. Но в следващия мо-

мент носът ѝ долови неприятната миризма на конюшня и тя се отдръпна рязко от него.

— Ето, така ухае моят бизнес! – смеейки се ѝ, каза Марчо. – Преди да дойда тук, нахраних животните. Сега имам две хубави магарета, по-голяма каруца и мога да превозвам повече смет. Ще те гледам като моите добичета, нищо няма да ти липсва.

Пена леко се подвоуми, но не искаше да изпусне своя шанс и пак силно го прегърна, като се опитваше да сдържа дъха си заради неприятните миризми, които се носеха около нейния любим. Сърцето ѝ лудо прескачаше в галоп. Най-сетне беше намерила своята половинка, мъж, който я приемаше такава, каквата е, нямаше за нищо на света да го изпусне. Щастлива усмивка изгря върху пълничкото ѝ лице.

КОЛЕДЕН КУПОН

Митко и Ваня приготвиха обилна коледна гощавка от няколко вкусни ястия. Тихата музика и разноцветните светлини от лампичките, които проблясваха на елхата, създаваха романтична обстановка. След като се нахраниха, приятелката на Митко се извини, че има неотложна работа и побърза да си тръгне. В това време неговият телефон звънна.

— Ало, Митак, аз съм Олег! В бар „Дисгейм“ съм, тук става голям купон, ела да се видим!

Митко се зарадва на поканата. Облече се набързо и след десет минути вече беше там. Купонът беше в разгара си. Дядо Коледа сновеше между масите, размахваше звънец в такт с музиката. Върху бара танцуваше Снежанка, секси мадама с дълга руса коса и венец от бели цветя. Миглите ѝ бяха силно подвити, а сочните ѝ устни бяха подчертани с яркочервено червило. Дългата ѝ бяла рокля с цепка очертаваше стегнатото ѝ тяло и гърди. Мъжете възбудено я зяпаха, надпреварваха се да пъхат пари в жартиера, който беше на бедрото ѝ. Дядо Коледа сновеше наоколо, като прегръщаше и потупваше приятелски по рамото един от тях. Това беше Митко, той се вбеси, набързо удари няколко уискита и се напи. Започна да опипва танцуващата Снежанка, а тя се наведе и го целуна.

На сутринта Митко се събуди с главоболие, спомни си снощния купон в бара. Отдавна не беше се напивал така до безпаметност. Неволно се усмихна, защото видя на масата руса перука, венец от бели цветя и изкуствени мигли: „Значи ми е провървяло снощи. Сигурно тя е в банята. Дали наистина е блондинка?“ – помисли си той. На лист, прегънат на две, пишеше: „За теб, скъпи!“. Разтвори го, а оттам изпаднаха двадесет лева. Вътре беше нарисувано сърце с послание: „Снощи беше невероятен, благодаря ти за прекрасната вечер! Ти си мъж мечта! Оставих ти двадесет лева да се почерпиш.“ Митко се зарадва: „О, тя е останала доволна! Въпреки че бях толкова пьян, явно не съм се изложил!“ – с доволна усмивка продължи да чете писмото, но в следващия момент изтръпна и някаква ледена ръка сграбчи сърцето му. С голяма ярост взе да къса перуката и венеца, пак взе писмото, надяваше се, че не е прочел правилно: „С много обич: Красимир p.s. Скоро ще ти се обадя, жребецо!“ Светът се срути върху Митко! Самочувствието, което имаше като мъж се стопи. В замъгленото му съзнание един въпрос не му даваше мира: „Как ще продължа?“

В този момент някой звънна на входната врата. Митко се стресна. Изненада се, когато видя на прага приятелката си Ваня. Тя беше ядосана и от вратата му се развика:

— Край! Късам с теб! Какво правеше снощи в бара с оня педал Олег? Видя ли кой е дядо Коледа? А, позна ли го?

— Чакай, Олег не е педал! Какъв е проблемът? Нямам ли право да излизам и да се забавлявам с приятелите си? Да, имаше Дядо Коледа, може би той беше единственият педал там, защото все се въртеше около мен и ми се натискаше. Всъщност... ти откъде знаеш?

— Това е гей – бар, Олег е обратен, Снежанка също! В бара имаше само една жена и тя беше преоблечена като Дядо Коледа, глупак такъв, това бях аз! Там работя, за да изкарам някой друг лев допълнително, не ти казах, защото нямаше да ми позволиш! Видях как те помъкна „Снежанка“! Повече не искам да имам нищо общо с теб! – ядосана, Ваня тръшна вратата.

ДАГЕЙСКИ ЗЕТ

Роден съм, отрасъл съм и по-голямата част от живота ми е минала в Североизточна България, което, предполагам, го потвърждава и произношението ми. В свои води, сред себеподобни, то не се забелязва, но когато се промени обстановката, започва да бие на уши. По време на следването ми в столицата, сред колеги от къде ли не, попаднах на необичайна говорна шарения. Това си имаше и забавната страна – някой каже нещо както е прието в техния край и пада голям смях. Така се случи, че докато бях студент, станах и плевенски зет, при това попски. Имах частична представа за особеностите на речта в родното място на съпругата ми, но най-вече, че поставят ударенията по различен начин. Затова, когато направих дебютното си посещение в дома на родителите ѝ, няколко пъти изпадах в деликатни ситуации.

Тъстовете ми живееха на село и отглеждаха най-различни домашни животни, основно за трапезата, а сред тях се открояваше прасето. Още преди да сключим брак, за коледните празници получавахме колет с прясно свинско. Та, попаднал вече на мястото, където се отглеждат мръвките, реших да им окажа внимание. Отчупих приличен комат и нареших в него две

232

пълнени чушки. Като разбра закъде са приготвленията, тъстът каза: - Тошо, варай!

Ха сега, де! Шах! Тази дума „варай“ не я бях чувал дотогава и нямах абсолютно никаква представа какво може да означава. Не ми беше удобно обаче да попитам и тръгнах към кочината, като разсъждавах мимоходом. Щом видях залостената с железен болт врата, реших че човекът вероятно е казал „отваряй“, но не съм го чул добре. Шопарът се беше излегнал и по телесната му маса личеше, че живее в охолство. Заговорих му приятелски, а той ме уважи, изправи се, надигна зурла и ме поздрави с очаквателно грухтене. Пуснах през една пролука сандвича и докато той се занимаваше с него, отворих вратата и си тръгнах. Нека да се разходи животното, да му заякне мускулатурата.

Надвечер откъм градината се дочу гълчава, а малко по-късно тъстът надникна в стаята ни:

— Тошо, ти ли пусна прасето?

— Да бе, нали каза: „Отваряй!“

Накрая се изясни кой какво е казал и кой какво е разбрал, само дето прасето беше овършало градината и беше нагризало няколко тикви. Но вече знаех, че „варай“ означава „остави“, „недей“.

Веднъж с тъста цепехме дърва на двора, когато по пътя се зададоха магаре и седнал на гърба му мъж. Щом ни видяха, те спряха и се загледаха в нас. - Здравей, попе! – поздрави ездачът.

— Здравейте и двамата – отвърна тъстът.

— Това зет ти ли е, да го è*a?

Е, помислих си – излезе ми късметът. Знаех, че този паразитен израз, който най-често звучи като „да гèа“, тук е много популярен и затова на местните им викат дагейци, но за първи път ми се случи да бъде адресиран към мене. Който не е запознат, би го приел като проява на нездрав интерес, а в нашия край такава реплика ще означава покана за скандал. Но в случая това беше нещо като препинателен знак, по-конкретно въпросителен, без който мисълта нямаше да има завършен вид. Веднъж във влака някакъв пътник коментираше, че ако си в Плевен и не знаеш как да стигнеш до театъра, дори най-тривиалното питане ще свърши работа. Съвсем различно е обаче ако кажеш: „Извинете, къде е театърът ви да го è*a“? Просто си уцелил ключа към сърцето на запитания. Поласкан, че говориш езика му, ще ти се зарадва, ще ти обясни надълго и нашироко, даже може и да те заведе дотам. Не съм пробвал тази рецепта и не я препоръчвам. Освен това оня пътник не поясни ако жена иска да запита, как трябва да формулира въпроса си.

В отговор на човека с магарето, тъстът каза само: „Той е“ и всичко приключи. Между другото, никога не чух от него неприлична дума. Като свещенослужител заобикаляше отлъчените от църквата непристойни слова, пък и няма как да е

иначе, след като неговият началник вижда и чува всичко отгоре. Тъкмо в храма, за който отговаряше дядо поп, за пръв път разтворих Библията и по време на визитите ми там имах възможност да се запозная с някои от текстовете ѝ. Докато завърша инженерство в Лесотехническия институт и следдипломна специализация по журналистика в Софийския университет, съм прехвърлил купища учебници. През годините съм се справял с дебели книги, като например „Война и мир“, но не ми стигна воля да прочета докрай обемистото Свещено писание. Едно от нещата, които запомних от него, е фразата: „Адам позна Ева и тя зачена“. „Позна“ – какъв евфемизъм на мястото на популярната, но възприемана като скандална дума за предхождащия зачатие акт! В тази връзка, когато по-късно са ме питали за едн-коя си дама дали я познавам, най-често съм отговарял: „Не и в библейския смисъл на думата“.

Няма спор, че в характеристиките на говора е закодирана информация за средата, в която е живял човекът. Достатъчни са една-две фрази, за да се ориентира опитното ухо от кой край на България е събеседникът. Било то ударение, било словосъчетание или случайно изпусната странна дума – все издайнически елементи на наследените устни традиции, нещо като индикатори за географски произход.

Преди доста години група колеги се случихме по пладне в Сливен. Решихме да хапнем

нещо в една закусвалня и там, на черната дъска с менюто, прочетох „Супа валчета“. Не бях чувал за такава супа и попитах готвачката от какво е приготвена. „От вълчета бе, другарю, дето се ваят ей така“ – и тя ми показа с длани как точно се оформят валчетата, от което разбрах, че става въпрос за супа топчета. В Родопите на светулката казват блестунка – свършено точно, направо си залепва на мястото. В кюстендилско на свакото викат тетинчо, а на вуйната учинай ка. Тамошните пък, като дойдат в нашия край се впечатляват, когато чуят „доматито узря“, „дръшай ми шапката“, „п्राжени кюфтета“. Странно би им прозвучал и диалогът между възрастни жени:

— Ко прайш?

— Ко да прая

— Ами ко шъ прайш.

Хем проявяват вежливост една към друга, хем нищо не си казват – също като министри на външни работи.

Може би най-своеобразен обаче е северозападният говор, с широка употреба на изрази, заимствани от физиологията. Да речем, когато другаде в България някой кихне, му казват „Наздраве“, а в този регион – „Леко а съ не осѐреш!“ Вместо някакви общи пожелания, предупреждение за реален риск и същевременно загриженост за доброто име на кихащия, – т.е. две в едно. Като тест доколко някой

се справя с този диалект може да се използва фразата: „Дживгàр кюца барабѝнци на дирек“. Обикновено се отгатва само последната дума, а цялото изречение означава „врабец кълве мравки на стълб“. Иди, че се сетѝ! Особено за екзотичното слово барабинци! Преведено на това наречие, началото на онази популярна басня вероятно ще бъде „Бабо барабинке, где така?“, а мравчената киселина ще стане барабинчена киселина. Друго имаме-нямаме, ама на диалекти сме богати, да геа!

РИМУВАНИ ПРОЗРЕНИЯ

КАТО НЕДООБРАН БОСТАН

Земя като една човешка длан...

Георги Джагаров

Земя като един недообран бостан...
Посред бял ден и в нощи теменужни,
не спират – грабят соло или дружно
крадци, пазачи... Шарлатан до шарлатан.

IQ НА ОВЦА

Понеже няма как човек да си избира
сред вариантите от разни органи, лица,
понякога у някого се комбинират
снага като на Херкулес със IQ на овца.

СНЕЖНИЯТ ПАМПЕРС

Северния полюс на Земята
„ледената шапка“ щом наричат,
то на южния на белотата
„снежен памперс“ най ще му прилича.

УСМИВКА НА ДЖОКОНДА

Усмивка има като на Джоконда,
но нравът ѝ – същинска анаконда.

ЯДЕЦ!

Решиш след работа, за да не те гълчат,
направо вкъщи да си идеш кротко.

Но, ядец! Непременно ще ти мине път
ако не котка, то стотачка водка.

ТВОРЕНИЕ НА ДЯВОЛА

„Ще те накарам да се дръгнеш чак до кръв
и да си биеш като откачен шамари!“ – отправи
към човека монолог такъв злорадо дяволът и
сътвори комара.

НА ГОСТИ С КОЛЕДЕН ПУЯК...

Ако беше жив Бранислав Нушич, като нищо бих му написал писмо с гореща молба да опише с неговото неповторимо чувство за хумор тази история. Да, но не е. Затова и не съм го направил - не може просто ей така да изпратиш писмо, на чийто плик са написани само имената на подаателя и това на получателя, от чийто адрес няма и помен.

Предполагам, че сега Нушич си пие препеченица със своите герои някъде „горе“ и се мръщи на моите дилетантски графомански напъни. Но вината си е негова – успя да стане прочут писател и комедиограф, консул, директор на Сараевския театър, накрая и академик, но побърза да замине при Свети Петър още в началото на 1938 година, ненавършил даже и 74 години, вместо да поживее още толкова.

Освен това, като възпитан човек, какъвто съм понякога, прецених, че няма да е редно да го деранжирам с едно мое персонално посещение в сегашното му местопребиваване, пък и... „известни“ допълнителни съображения ме принудиха да се откажа от подобно еднопосочно пътуване. Затова за негов, основно за Ваш ужас, накрая порових в паметта си и не само дословно възстанових въпросната история, но даже

240

намерих достатъчно дързост и да я опиша. То дързост не ми липсва, но така се казва...

Вече започва да ми се струва, че чувам бурните Ви аплодисменти, но... „нямаше нужда“. Може и друг път да съм ви обяснявал и то съвсем аргументирано, колко скромен и най-вече свенлив човек съм аз, но все пак да го повторя, защото, както казват немци „Sicher ist sicher“ (Сигурното си е сигурно).

Сега пък да не си помислите, че споменах немците, за да се похваля, че знам немски език. Божее... Ами, че аз, ако взема да изброявам колко езици знам, къде ще му излезе краят. Ама правя ли го? Нее! А защо не? Отговорът ще намерите няколко реда по-нагоре.

Освен това съм и много сериозен човек, с несравнимо чувство за отговорност. Ето и сега. Не е голям мурафет само да обещаеш нещо, а и да го изпълниш, в случая, разкажеш нещо, което и веднага ще започна:

Всъщност споменатата история ще си се разкаже сама, но за всеки случай, аз ще бъда един от главните герои в нея.

И така: СТАРТ!

В средата на декември 1997 година се обади моят приятел Александър Вукобратович (Ацо) от Белград и ми съобщи много приятна новина – на сина му Бранислав се родил син, така че той вече не бил просто Ацо, а „деда Аца“,

отгоре на всичко внукът бил кръстен на него - Александър. Радостта му беше толкова голяма, че почти изкомандва двамата с жена ми да тръгваме веднага за Белград, за да отпразнуваме раждането на „мали Ацо“, да посрещнем заедно Нова година, а след това и „Божич“ (Коледа, която в Сърбия продължава да е на шести януари). Приехме с удоволствие. И защо не – хем щяхме да отпразнуваме празниците с близки приятели и то гарантирано забавно, хем щях да си прибера колата от сервиза във Велика Плана – на около 60 км. от Белград.

Жена ми веднага се разтича да купува различни подаръци и, слава Богу, този път успя да сколаса навреме, остана да решим въпроса как ще отидем до Белград. Най-разумно беше да пътуваме със самолет, но точно тогава пряката връзка София – Белград бе прекъсната, а освен това, този, който не е пътувал с жена ми, няма никаква представа какво значи това.

За да пътуваме удобно и в същото време да можем да вземем всичко, което тя приготви за пътуването, плюс подаръците, трябваше да тръгнем най-малко с микробус. Надявам се да не прочете този пасаж, но това си е голата истина. Ако тръгнем с „Фаворита“, трябва да му монтирам огромен багажник на покрива, което значеше, че вятърът неминуемо щеше да ни отнесе в „неизвестна посока“, както е модерно да се пише сега. Освен това, както вече споме-

нах, на връщане трябваше да си прибера служебната кола.

Накрая решихме да пътуваме с влак, нещо, което не бе ми се случвало от десетки години. От пътническото бюро на „Гурко“ купих два билета със запазени места първа класа и... въпросът бе приключен.

Когато денят Х дойде, поръчахме такси по телефона и то с необходимия резерв от време, с уговорката да бъде комби. Да, но таксито не идваше. Жена ми се обади още няколко пъти, но тези разговори не ни осигуриха никакво такси, а времето, което никога и с никого не се съобразява, стана критично малко. Накрая се обадох на комшията Данаил, който с готовност се съгласи да ни закара до гарата. Той също имаше „Фаворит“, но за наше щастие комби, а имаше и допълнителен багажник на покрива.

На гарата, претоварени с огромни сакове и пакети, „полетяхме“ към перона на девети коловоз, на който щеше да ни „чака“ влака. Естествено, ескалаторите не работеха, а до тръгването на влака оставаха минути. Както и да е, успяхме да стигнем до въпросния перон, но... ни следва от влак. Такъв се кипреше на съседния коловоз, но не и на нашия.

— Ами сега? Какво ще правим? Влакът сигурно вече е заминал. - паникьоса се жена ми

— Така изглежда - отговорих спокойно и започнах да се оглеждам за някой железничар

и го попитам, но и такъв нямаше - на перона стърчахме само ние двамата. Накрая, но на съседния перон видях железничар, който даваше знак на пътниците да се качват във влака.

— Хей, железничаря! - провикнах се аз, при което той се обърна и ме погледна учуден. - Къде е влакът за Белград?

— Ето го, а вие какво правите там? Влакът ще тръгне всеки момент.

Не можела да тича жена ми ли? Глупости! Независимо от безбройните пликове, чанти и сакове, като мълния се спусна по стълбището към тунела и се изкачи по следващите, водещи към съседния перон само за секунди. Вече застанали при влака, задъхана попита:

— Ами къде е нашият вагон?

— Ето го. - отговорих аз, отворих първата врата и започнах да хвърлям сакове, пакети, бали и т.н. през все още отворената пред мен врата, накрая и нея.

Е, жена си не я „хвърлих“, просто много активно ѝ помогнах да се качи. Локомотивът вече свиреше – знак че ще тръгва. Скочих и аз, и още щом стъпих на предстълбищната площадка на вагона, автоматичната врата се затвори, влакът потрепна и потегли.

— Ох, щеше да ми се пръсне сърцето от притеснение - проплака жена ми.

— Доколкото разбирам от медицина, още не се е пръснало, в противен случай нямаше да

чувам гласа ти. Но сега да не се мотаем, а да си потърсим вагона.

— Нали каза, че това е вагонът ни?

— Ако не го бях казал, щяхме най-много да видим опашката на влака. Важното е, че сме в него, ако разбира се този влак не е за Враца например.

— Как за Враца? Нали железничарят...

— Железничарите, мила, са най-големите музаверджии. Ако влакът за Белград наистина вече е заминал, той като нищо е могъл да се пошегува с нас. Ти да видя някъде табела „София – Белград?“ - бях сигурен, че в бързането не е видяла надписа на излизане от стълбището.

— Не съм, но това не ти дава право да говориш така за железничарите. Ако става въпрос за музаверджии, аз познавам един и то от тези, които са удостоени с прозвището „Заслужил музаверджия на Република България“. Няма да казвам името му, но той в момента седи от дясната ми страна. – вече беше свикнала с моя, понякога доста странен хумор, но от друга страна в момента си позволи доста некоректно да заимства израз, който навярно аз съм измислил, но както и редица други неща, не съм патентовал. Естествено не забрави да попита: - Ти по-добре ми кажи защо въобще не се притесни, че можеше да изпуснем влака?

— Добре. Ще го направя само защото понякога ми казваш, че ме обичаш колкото оттук до

всички звезди и обратно, въпреки че не те съветвам да използваш повече този израз, защото... - но тя ме прекъсна с поредните въпроси:

— И защо да не го използвам? Ами ако това е вярно?

— Ако е вярно, още по-лошо, защото съгласно непознати на теб науки, това е равно на нула.

— О, моля те, не започвай с твоите теории. Не можеш ли най-после да се научиш да мислиш и говориш като нормален земен човек?

— Добре, добре. Няма да ти обяснявам, че ако качиш нещо, което тежи 50 кг. на Черни връх и се върнеш с него в отправната точка, извършената от теб работа, колкото и да ти е чудно и неприятно, наистина е равна на нула.

Но на въпроса. Защото можехме да вземем две от свободните таксите, които видях пред гарата, и те без проблем щяха да ни закарат до гара Драгоман, преди да пристигне влака, а и престоят му на гарата е значителен, тъй като там се извършват граничните и митнически проверки.

— А защо две таксите?

— Заради багажа. В едното щеше да пътуваш ти с половината багаж, а аз в другото с останалия багаж. А сега ти ми кажи, защо все още стърчим тук, вместо да си намерим вагона?

— Прав си, но не знаем къде да го търсим. Въпросът е: „Напред или назад?”

— Е, това вече е изключително изчерпателен въпрос и, ако зависеше от мен, като нищо бих те предложил за Нобелова награда. Дори съм сигурен, че и самият Шекспир в момента се обръща в гроба си засрамен, че не се е сетил да използва твоя брилянтен вариант на неговия въпрос: „To be, or not to be” („Да бъдеш или да не бъдеш?”), който в сравнение с „Напред или назад?” си е доста тривиален.” - просто исках да я разведрия от сполетялото я притеснение, след което сериозно казах: „Ти ще седиш тук, а аз ще отида да търся вагона.”, но веднага реших отново да се пошегувам:

— В никакъв случай не подценявам възможностите на българските цигани, но чак да отмъкнат цял вагон и то точно нашия, не ми се вярва. А и да са го направили, ние не сме в него, така че рискът да ни претопят в пещите на „Стомана - Перник е нулев.

Жена ми се разсмя – стресът ѝ вече беше попреминал, но не закъсня да пусне язвителна забележка:

— Сега остава да ми изнесеш и поредната лекция по „Теория на риска”, която... след като си следвал, учил и специализирал хиляда неща, и нея много задълбочено си изучавал в Германия. Това дори и децата го знаят от твоите непрекъснати хвалби, а на мен вече ми е дошло до гуша, независимо че в основната си част отговарят на истината. Така че, моля, първо да

престанеш с това и, второ, да ми спестиш поученията си. А сега тръгвай!

— Слушам! Само че би ли била така добра, както понякога можеш да бъдеш, наистина да ми кажеш от коя половина да започна? - отговорих с чаровна усмивка, поне така исках да изглежда и отдадох чест по военному, защото бях с шапка – просто ги разбирам тези неща.

— Започни откъдето искаш, само не ми обяснявай какви варианти съществуват и кой от тях на каква вероятност може да разчита.

— Добре, но все пак отнякъде трябва да се тръгне. Дай ми някаква монета.

— Монета - да, но ако се надяваш да ти дам немска банкнота, на която е изписана сериозна цифра, е все едно да си мислиш, че течението на Дунав ще те отнесе до Регенсбург.

— Браво! Знаеш ли, вече съм сигурен, че този влак е вълшебен. Откак се качихме на него, независимо от безспорната ти интелигентност, ти стана и нещо като инкубатор на шедьоври. Потвърди го и с последното си изречение и аз съм готов, независимо от цената, веднага да откупя авторското ти право и да го ползвам. Всъщност защо ме хвърли точно в Истър?

— Това пък откъде изскочи? - попита озадачена жена ми.

— Така древните гърци са наричали Дунав. Сега да кажеш нещо за „Всезнайкото“?

— На този въпрос пък въобще няма да ре-

агирам. Голяма работа, че го знаеш, след като толкова години се занимаваш с превози по Дунав. Ами че аз щях да потъна вдън земя от срам, ако не го знаеше. - отговори през смях жена ми, порови в чантата си и учудващо бързо намери портмонето си, от което извади монета от двайсет стотинки и ми я подаде.

За разлика от някои други, ни за миг не си помислих, че нарочно не ми е дала монета с по-голяма стойност.

Съгласно правилата, сложих монетата на върха на палеца си и със завъртане я изхвърлих нагоре, след което я улових с дясната си ръка и я положих на опакото на лявата. Жена ми наблюдаваше този ритуал, без да спре да се смее, а аз поясних:

— Ако е тура, тръгвам назад, а при ези напред.

Падна се ези. Тръгнах в посоката, определена от съдбата, но не открих вагона, който търсех. Е, съгласно ненавижданите от жена ми теории, включително и „Теория на вероятностите“, той би могъл да бъде и пред локомотива, но нямаше как да проверя тази вероятност и се върнах към другата и далеч по-сигурна възможност – да го потърся сред вагоните, намиращи се зад мястото, където оставих Рада – така се казва жена ми.

Тук вече ще бъда откровен, без какъвто и да е резерв. Освен тя самата, но на мен много ми харесва и името ѝ. Така решила да я кръс-

ти Надето - майка ѝ. И не само решила, а го и направила, без дори да се посъветва с баща ѝ. Сербез жена беше Надето, мир на праха ѝ. Тя беше изключително хубава, умна, храбра, независима, упорита, сърдечна, всеотдайна, работлива жена. Мога да прибавя още хиляда и три положителни качества, включително и това, че безрезервно ме обичаше и, без да вярва ни грам в Господа, тайно му палеше свещи, задето дъщеря ѝ е била осенена от неудържимо желание да свърже живота си с мен.

За сметка на това покойният баща на Рада нерядко натяквал на жена си, че била кръстила дъщеря им с най-обикновено помашко име. Но дотук с подробности, свързани с жена ми. И без моя помощ бихте могли да се досетите какво ще се получи, ако седне и прочете или научи какви съм ги надробил, затова за по-здравословно се връщам на въпроса относно вагона. А за римата получи – научи хич и не се чудете! Ако не бях, както вече е доказано, толкова скромнен и сrameжлив, като нищо щях да ви „изнеса цял рецитал от мои стихове, но... „такваз ми е Съдбата“.

Какво стана с вагона ли? Как какво? Това да не е прочутият детектив Поаро от романите на Агата Кристи, който сигурно поне половин, а защо не и цял ден щеше да се мотае с откриването му. Намерих го само за няколко минути, включващи и времето за връщане до Рада. И забележете, не само вагона, но и купето, дори

вече знаех точно къде се намират и местата, изписани в билетите ни.

Ако беше някой друг на мое място, щеше да разправя за този си подвиг под път и над път, но аз не съм такъв човек – сигурен съм, че след време ще се разказват легенди за моята пословична скромност. За съжаление, независимо че често наблягам на скромността си, граничеща със свенливостта на селска мома от миналото, все още много хора не могат да я разберат, а за останалите имам подозрението, че се преструват.

Отново помъкнахме цялата багажотерия и се устремихме към заветното място. Вагонът бе почти празен - имаше само пет-шест души. Влязохме в „нашето“ купе, сложихме багажа по полици, седалки и пода, свалихме зимните си палта, настанихме се удобно на двете места до прозореца и започнахме да съзерцаваме разкриващия се пред нас завидно скучен пейзаж. За съжаление, това очарование не продължи дълго.

Оказа се, че отоплението не работи и скоро започнахме да зинзикаме. Отново облякохме палтата си, дори Рада започна да съжалява, че не сме взели и вълнено одеяло. Невероятен за нея пропуск – и досега не мога да проумея, как е могло да се случи подобно нещо и то точно с нея. Изненадата от едно внезапно слънчево затъмнение си е едно нищо в сравнение с тази, предизвикана от този пропуск.

По едно време пристигна кондукторът,

провери билетите ни и, преди да го попитаме, обясни, че имало някакъв проблем с отоплението на последните вагони, който щял да бъде отстранен в Драгоман. Препоръча ни да се преместим в някой от предните вагони, където било топло, а и имало достатъчно празни купета, нещо, което и сам бях забелязал. Освен че съм скромен, но съм и много наблюдателен, пък и помня каквото видя.

— Да, но нали това е вагонът за Белград? Да не стане така, че да ни върнете обратно в София? - попита Рада, която винаги се старае да изясни нещата докрай и обикновено успява.

— Е, какво ви пречи в Драгоман да се преместите пак в този вагон - „любезен“ до краен предел отговори кондукторът и, вместо учтиво да изчака да му изкажем нашите благодарности, напусна купето.

Вече нямаше и грам съмнение, че екскурзиите във влак са били неподозирана до момента наша страст и не можехме да проумеем как досега не сме го разбрали. Без да разменим и дума помъкнахме багажа в посока на локомотива, проверявайки пътъм кога най-после ще се появи на бял свят някое затоплено купе, независимо от неговата класа.

Господ, в който аз никога не съм вярвал, а и няма защо, реши да ни докаже, че наистина го има, и ето... купето се яви. Направихме познатата разстановка, но вече не зинзикахме.

Животът ни просто се разкраси. Само дето не запяхме „Черен влак се композира“. Не за друго, а защото влакът не беше от Бургас за София, а от София за Белград.

Освен това, Рада извади от някаква чанта термос с кафе и чудесни сандвичи. Прелест! Очарованието ми стигна такива екстремни величини, че даже посегнах да извадя пакета с цигари, но „онзи“ безкомпромисен вътрешен глас, веднага ми напомни за наложения от мен самия „железен“ принцип, съгласно който е изключено да паля цигара преди дванайсет часа. Така де, като си „Железен“, и принципите ти трябва да са железни.

След кафето и сандвичите светът ни се стори още по-приветлив и приятен. „Ох този бял свят!“ - заглавие на един прекрасен разказ с чудесни послания, написан от известния наш писател и мой приятел (пак рима!) Кольо Георгиев.

Пристигнахме на гара Драгоман и, за да не стане отново някоя издънка, Рада отвори прозореца и попита първия явил се пред погледа ѝ железничар дали вагонът, в който се бяхме настанили ще продължи до Белград.

— Не, вагонът за Белград е четири-пет вагона назад, а този ще го върнем за София. - отговори той и безропотно последва съвета на бръснещия студен вятър да влезе в сградата.

Отново... и т.н., докато пак се настанихме на познатите места. Абе, друго е да имаш до себе

си такава безупречна и оправна жена като моята Рада. Със закопчано до врата кожено палто и нахлупена до очите шапка, тя отвори прозореца и попита суетящите се около вагона железничари:

— Момчета, какво става с отоплението на този вагон?

— Един от вентилите беше заял. Оправихме го и вече всичко е наред. - отговори най-възрастният от тях, явно поласкан, че и той бе включен в категорията на „момчетата“.

„Да, ама не“, както казва известният с тази фраза Бочаров. Може да е известен и с нещо друго, но просто съм пропуснал да го запомня или разбера.

Почувствахме лек тласък и през отворения още прозорец видяхме как, макар и плавно, но дѣ финитивно, както обича да казва пък моят приятел Ацо, влакът се отдалечава от нашия вагон и то в посока на сръбската граница. Няколкото пътника от вагона с недоумение и най-вече с тревога, гледаха през прозорците на коридора отдалечаващия се влак.

— Сега пък какво става? Днес като че ли всичко е тръгнало.. с вече не знам „какво“ си напред. - отбеляза Рада, бързо затвори прозореца, през който леденият вятър искаше обезателно да си поговори с нас, загърна се още по-плътено с палтото и влезе в купето.

Навън вятърът зави още по-силно и някак

тъжно, явно от мъка заради провалената среща.

Е, аз веднага намерих далече по-изискан израз относно нейното „какво“, но това не бива да учудва никого, защото съм член на висшето ръководство на АИИС, сиреч „Академия за Изискана и Изящна Словесност“, на която ректор е не някой друг, а моят кумец - академик, професор, доцент и какво ли още не, включително и българският Дерсу Узала – прочут руски ловец.

За съжаление, жена ми в това отношение все още е пълен дилетант и, вероятно за да прикрие своята некомпетентност, строго ми е забранила в нейно присъствие да използвам, даже и в такива извънредно важни моменти, най-подходящите, т.е. изискани, обясняващи с една, най-много с три думи всичко. Навярно някоя подобна дума е имало предвид и магарето Йори в безсмъртната книга на Александър Милн „Мечо Пух“, когато е казало: „Това Значи Много. То Обяснява Всичко. Не ми е Чудно.“ и т.н.

Мина доста време, а при нас не се весна никой. Перонът също опустя. Чувствахме се, както художествено се изрази жена ми, като корабкрушенци на самотен остров. Тя ги владее тези неща, дори понякога, макар и благородно, ѝ завиждам, за разлика от нея, която вместо да изпадне в еуфория, когато чуе някои мои „изящни изрази“, патент на гореспоменатата АИИС, ме поглежда със смразяващ поглед. Въпреки това аз великодушно ѝ прощавам. Така е, още като

дете съм чел, че възвишената любов е готова на какви ли не жертви. Абе, ученото си е учено.

Продължихме да си говорим, по-скоро с удоволствие да се шегуваме с влаковите си подвизи. Най-важното за мен в момента беше, че в гласа на жена ми вече нямаше и помен от предишните тревоги - беше започнала да приема нещата от веселата им страна.

Очаквахме граничните контроли. Ако ставаше въпрос за шосейната граница, щеше да е съвсем друго. Поради непрекъснатите ми преминавания през българските гранични пунктове познавах повечето гранични полицаи и митничари дори и хора от фитосанитарния контрол. Да не говорим за Калотина и сръбските на Градина. Но сега не пътувахме с кола, а с трен и за най-голям мой резил бях убеден, че едва ли ще видя познато лице.

Най-после във вагона се качиха граничен полицай и митничар. Граничарят веднага удари печат в паспорта на Рада, а моя започна да го прелиства – предполагам, че е търсел празно място. След това положи печат и в него, любезно ни пожела приятно пътуване и си замина. След него пристигна митничарят и аз му подадох митническите ни декларации. Той огледа купето и учуден попита:

— Къде са останалите хора?

— Няма други. Тук сме само ние двамата. - отговори жена ми.

— Вие българи ли сте?

— Разбира се. Искате ли да видите паспортите ни? - отговори тя.

— Не, просто си помислих, че се изселвате.

— Не Ви разбирам.

— Ами, понесли сте толкова багаж, че подобно предположение не е лишено от логика. Какво носите?

Бях сигурен, че ако тя започне да изброява всичко поименно, смяната на митничаря нямаше да стигне да изслуша безкрайния списък и понеже по рождение съм състрадателен човек, без да се мотая, го съжалих и с няколко думи му казах къде и защо отиваме. Той се разсмя откровено, подпечатвайки митническите ни декларации. Явно боравеше добре с такава сложна материя като хумора, защото на търговане попита:

— Бихте ли ми дали някакъв телефонен номер?

— С удоволствие, но не разбирам защо Ви е. - изпревари ме Рада - тя понякога има този навик, макар и не винаги когато трябва.

— Защото когато ми се роди внуче, с истинско удоволствие ще ви поканя да отпразнуваме събитието.

— Гарантирано ще дойдем, но да се разберем още сега - разходите по пикапа, който ще наемем за докарване на подаръците за бебето, ще бъдат за твоя сметка."

— Приемам. След като уточнихме всичко, не ми остава друго, освен да ви пожелаая приятен път и весело посрещане на празниците.

И тримата се разсмяхме, както се казва, от сърце. Ние също му пожелахме успешен ден – не идеше да кажем „приятен“ в този студ и, вече развеселен, митничарят напусна купето.

— Какво приятно момче. Ти представяш ли си какво би се получило, ако бе поискал да извадим всичко? - попита Рада.

— Не напълно, но, според скромните ми и то оптимистични сметки, може да се допусне, че докато стигнем до Белград, все пак някак щяхме да успеем да го приберем обратно.

— По този случай ще те почерпя с още едно кафе и еклер. - развеселена каза жена ми и затършува в чантата с провизиите.

Противно на очакванията ми, в композицията нямаше вагон-ресторант. Още се срамувам от наличието на този информационен вакуум и в същото време се гордея с предвидливостта на жена ми. Спомням си как веднъж един мъж, явно много умен, ми каза:

— Ех, вие просто нямате жена. - но точно преди да му отвинтя главата добави: "Това не е жена, а богиня!!!" Колко е бил прав и колко съм бил крив аз, че едва не го затрих.

След петнайсетина минути усетихме лек тласък, последван след няколко минути от локомотивна свирка. Отново на път. Скоро и тем-

пературата в купето започна да се качва. „Ах, този бял свят.“

На Градина влакът спря за сръбските контроли. Много ми се искаше разговорите ни с граничния полицаи, а след това и с митничаря, да ги напиша точно както се проведоха, но колкото и да не е характерно за мен, започнах да се двоумя. Защо ли? Защото те се водеха на сръбски, поне на мен ми се струваше, че е така. От друга страна, пак според мен, преводът му на български просто щеше да ги доосакати.

Всъщност притеснението ми идваше оттам, че тези, които знаят добре сръбски, вместо да не обръщат внимание на някои грешки, които навярно няма да са изключения (поради неактивното му използване през последните години вече застрашително бях започнал да забравям този език), навярно ще се вторачат точно в тях, а тези, които не го знаят, е възможно да не разберат правилно някои думи, а може би и самия смисъл на това, което съм искал да кажа.

Освен това, за да звучи както трябва, е необходимо на доста от думите да се поставя ударението на точното място, което ги прави далече по-забавни, но това пък си има своите неудобства при писането. А вариантът да се напише един диалог, воден на чужд език, и след това в скоби да се превежда на български, веднага изхвърлих от главата си. Отделни думи и изречения - да, но цял диалог? Истинска досада. В крайна сметка реших поне да

опитам като транскрибирах доколкото можах думите на български.

В купето влезе млад, добре скроен мъж в хубава униформа, накратко казано хубавеляк – вече бях започнал да мисля на сръбски и любезно каза:

— Добар дан. Пасошка контрола.

Подадох му паспортите, той отвори първо този на жена ми, веднага му сложи печат и ми го върна. Отвори моя паспорт и започна бавно да го прелиства до последната страница. След това ме погледна, усмихна се и каза:

— Шта е ово? То не е пасош, а колекция. Све страници са пун пунцати - печат до печата. Не видим где могу ставити мой печат. Види се, да ви непрастанно путиете.

— Право. Судба, треба путовати.

— Да видите света или службено?

— Оба.

— Извините, ща радите?

— Йесам инженер.

— А каква е садашна дестинация?

— Београд.

— Хвала. - усмихна се отново, подпечата паспорта ми, добави: „Сречан пут“ и излезе.

След това пристигнаха двама митничари, но само по-възрастният от тях влезе при нас, а другият продължи към останалите купета

— Добар дан. Царинарска контрола.

Отвори набързо подадените му от мен паспорти и връщайки ги, попита:

— Йел(йе ли) имате нешта обявити?

Предварително бях помолил Рада да не се обажда и отговорих спокойно и кратко:

— Ништа.

— И все то що видим я, за вас е ништа?

— Все шта видите са обични ствари.

Отговорът ми, освен че го изненада, но и доста го развесели.

— Обични, но ваш притлаг (багаж) йе огоман.

— Само као обим, а другчие в ним нема ништа необично.

— Добро, шта има у овим ташне? - попита той, сочейки един от големите сакове.

— Приватни ствари мойега жена. Знате какви са жени, треба узети со собом все шта имат.

— Важи. А в овим?

— То са мои лични ствари – одело (дрехи), кошули, машини (врътовръзки) и тако далее.

— А у овой денк? - продължи да пита митничарят, сочейки голямата бала, в която жена ми беше сложила подаръците за бебето, включително красиво юрганче с възглавничка и какво ли още не.

— А, то е поклон (подарък).

— Поклон?

— Да. Овай йе поклон за беба.

Митничарят направо се сащиса, после неочаквано се засмя.

— Йао, боже! Ово беба вероватно е некий гигант.

— Нийе. Беба ѝе на недела дана, тежи пет кила, а висина му е мало више полметра, но зато е прва унука моег друга Александар из Београда и ѝе кршен нему. Зато и поклон е тако велик.

Този път митничарят се засмя на глас.

— Я исто сам добил уника преко месеца, али нико не се е догадио поднести сличан поклон.

— Я мислим да ѝе излаз от та ситуација само едан.

— И какав е он?

— Треба заменити другове.

— Хвала лепо. Я чу обавезнимати у виду ваш савет. - каза митничарят и продължи: За остали ташни нечу питати, али мене е интересно шта има у овим. - и посочи точно сака, оставен на пода на купето, в който жена ми бе сложила дванайсеткилограмова пуйка – вече съм забравил произхода ѝ.

Така де, щяхме да празнуваме не само Нова година, но и Коледа, а какво празненство ще бъде без пуйка с кисео купус (кисело зеле). Ами ако Ацо е забравил или пък не е успял да осигури пуйка? Пълен провал. То провала можеше да настъпи още сега, но...

На излизане от купето ни българският митничар спомена, че напоследък при сърбите е строго забранен вносът на хранителни проду-

кти, особено месни. Но рискът не беше кой знае колко голям. Най-много да не ни разрешат да внесем пуйката и евентуално да ни глобят. „Баш ме брига“, както би казал Ацо, ако беше на мое място. Затова гледах откъм веселата страна. А и мои добри приятели митничари още преди..., но да не казвам годините, за да не вземете да се отплеснете в пресмятането на възрастта ми. Та те са ми казали някои основни правила за поведение при митническа проверка, разбира се, когато не те самите ме проверяват.

Тук ще Ви кажа само някои от тях: първо, никога пръв не заговаряй митничар, когото не познаваш; второ, ако той те попита нещо, не гледай встрани като изтърван, не мълчи като кютюк или не мрънкай като ученик, който не си знае урока, а веднага отговаряй спокойно и кратко, та даже отговорът ти да не съвпада напълно със съдържанието на багажа или джобовете ти; трето, дръж се спокойно и достойно, а не сервилно, не се заяждай без нужда при евентуално завързал се вече диалог, можеш и да се пошегуваш, но в никакакъв случай просташки и четвърто, винаги си имай едно наум, когато имаш работа с минтичар.

— Чурка (пуйка). - отговорих кратко и ясно.

— Чурка! Не могу бити уверен да има таква велика чурка. Ви нешта...

Беше ясно какво искаше да каже, но явно заради Рада се въздържа. За да не се почувства неудобно, реших да го кажа аз:

— Не, не заебавам. Хочете везати опклада?(Искате ли да се обзаложим)?

Погледна ме учуден, може би да е било и благодарност за изисканото ми първо изречение, но отклони предложението ми:

— Не може, я сам службено лице. Осим тога е забранен увоз производи животиских порекла.

— Чурка не е животиње као да речем магарец, коза, овца и тако далее. Чурка е птица, деликатна живина. Осим тога у ташне нема никаких производа, зашто е чурка комплетна.

— И она као летеча тврдава (летица крепост) ње слетела право у ташну?

— Њийе. Она никад њийе могла летити, зашто тежи дванаест кила. Мой тата ње чувал ову чурку специално за Божић као поклон за Аца, с ким са врло добри другове.

— Йош едан поклон? И чурка тежи дванаест кила? Ви се шегачите са мнош. - на което спокойно, но и сериозно отговориш:

— Молим преметити да се ја никад не шалитим (мајтапиј) со службеним лицама, тем манее с царинарама.

— Извините. Ја сам хтел само речити, да птица не може бити дванаест кила као сте рекли, кое у ствари си ње прави абсурд.

Отвориш ципа на сака, за да види, че в него наистина има само пуйка, всъщност огромен пук, сложен в дебел најлонов плик и казах:

— Изволите! Убедичете се сам. Само треба

подичи ташну.

— Хочу - каза митничарят и вдигна чантата, поддържа я и отново я остави на пода. - Майчице, мила. Не дванаест, она ѝе не манне петнаест кила. - разсмая се той, дръпна ципа на сака и каза:

— Готово. Все ѝе у реду. Желим вам срещан пут. - но, преди още да се обърне, попитах:

— Йел могу питати нешта?

— Разуме се.

— Йел има близу некой фриишоп. Треба купити цигарети, виски, чоколада.

— Има, али за вас битиче комплицовано открити фришопа.

В това време се яви другият митничар – младо симпатично момче.

— А, ево го и Милан. Милане, мора отърчити до фришопу, купити некои ствари за моег приятеля Ристо - явно беше прочел името ми от паспорта.

— Нема проблема. Идем одма. Само треба изяснити шта вам треба.

— Два стека црни и два бели „Давидоф“, четири флаши виски „Джони Уокър“, шест велики чоколада „Милка“ и две празне торби.

Дадох му пари и Милан изчезна начаса. Попитах митничаря:

— Извините, како се зовете?

— Я се зовем Драган, а ви двоица као сам видео у пасоши сте Рада и Ристо.

Продължихме да си говорим до идването

на колегата му. Когато Милан ми подаде покупки, взех двата празни плика и във всеки от тях сложих по стек черен „Давидоф“ (любимите цигари на сръбските митничари и граничари), бутилка уиски, шоколад и им ги подадох. Драган побърза да каже:

— Не е било потребно.

— Контрола свърши. За то молим примати то само као мали поклон за Божиц.

— Онда нечу се препирати. Хвала лепо и желим вас сречан пут и все лепше.

Двамата се ръкуваха с нас и си тръгнаха. След няколко минути влакът потегли.

— Е, добро дошла у Србии - казах на Рада.

— Хвала лепо. Но според мен това приветствие би подхождало много повече за пуяка. - отговори весело тя и имаше право.

Пристигнахме в Ниш, но на гарата отново откачиха локомотива, който с два-три вагона отпраши напред, демек към Белград.

— За къде, по дяволите, изчезна локомотивът с тези вагони?

— Вероятно за Белград, поне тръгна в тази посока.

— Стига вече с тези простотии. Всички потвърдиха, че това е вагонът за Белград.

— Така е, но аз вече не вярвам на никого и няма да се учудя, ако цъфнем в Скопие.

— Престани най-после. Абе, ти да не започваш да изкуфяваш? Защо ще минаваме през

Скопие, да не би някой да е откраднал директната линия за Белград. - реагира веднага тя, но личеше, че не е разтревожена кой знае колко.

— В Сърбия, за разлика от България, не крадат релси, но не разбирам защо се притесняваш? И без това не си ходила в Скопие. Освен това съм сигурен, че има самолетна връзка Скопие – Белград, така че вземаме първия аероплан и хайде накрая в Белград. Пари имаме достатъчно, защото нося и сумата за доплащане ремонта на колата, билетите ще купя с кредитна карта. Къде ти е проблемът?

— Аз съм тръгнала за Белград. Умряла съм за твоето Скопие. Но да приемем, че това, което казваш, е вярно. Ти, като знаеш всичко, не можеш ли да пресметнеш какви пари ще трябва да платим за свръхбагаж?

— Виж за това не се бях сетил, но все някак ще се оправим. Освен това... - но не можах да довърша, защото вагонът се затресе, явно, прикачаха локомотив, но от другата страна. След това свирки, команди и влакът потегли, но наистина в обратна посока.

— Пълен напред към Скопие! Я най-добре извади бутилка уиски, нещо за ядене, а с него и винце. - едва ли не радостно извиках аз.

— Ако не престанеш, няма да получиш нито капка, нито троха.

— Искаш ли да се договорим? - попитах смирено като ангелче – бях почти сигурен, въ-

преки твърдата ми убеденост в тяхното несъществуване, че най-добрите ангелчета изглеждат точно така.

— За какво?

— Ти ще забравиш тази сатанинска закана, а аз ще мобилизирам свръхестествените си сили и ще оправя положението. Ако трябва и влака ще накарам да тръгне назад, пак ще стигнем Белград с него - отговорих шеговито, надявайки се, че тя ще се смили и ще извади мечтаните от мен в момента неща.

— И за колко време ще извършиш чудото?

— За същото време, през което ти ще подредиш трапезата.

— А как ще ми го докажеш?

— Чрез кондуктора, така че не приказвай, а действай. - казах първото нещо, което ми дойде наум и продължих: - Не мога да ти обясня точно защо, но сега съм изпаднал в пълно откровение, поради което мога да ти открия една тайна, която досега не съм споделял с теб.

— Може би искаше да кажеш „една от многото“? Давай!

— Винаги, щом стъпя на сръбска земя, ме обзема вълчи глад.

— Това ли било? Значи ще огладнееш, чак когато пристигнем в Белград, защото в момента все още се возиш и то в български вагон, и ще стъпиш на сръбска земя, едва когато слезеш на перона. В случая правилното е вляза, а

не стъпя. Ясна ли съм, Всезнайко? Затова да не си посмям да пропишеш някога.

В интерес на истината, това ѝ разсъждение силно ме учуди, най-вече с това, че беше логично. Но не съм аз този, който ще се шашардиса, затова със „строг“ глас заявих:

— Освен че ме заплашват, някой в това купе започва и да ме обижда. Щом е така, ще отида да видя дали пък най-после не са прикачили вагон - ресторант. Ще цапна две-три пържоли с бутилка сухо червено вино, а ти си стой тук до пуяка.

Рада не се въздържа и се разсмя, но след това „много сериозно“ каза:

— Аха, заплахите вече започнаха. Само че ти, любезни ми господине, ако знаеш аз пък какви пържоли ще сложа на тази масичка, да не говоря за уискито, санданското „Мерло“ и т.н., меракът ти да търсиш вагон - ресторант, какъвто може и да няма, ще отлети като дим - и наистина започна да вади разни вкусотии.

Ами сега? Но не попаднах, както навярно сте си помислили, в „небрано лозе“, защото веднага пред мен „застана“ табелата: „Изход от неприятно положение“.

— Е, макар съвсем незаслужено да съм заплашван и обиждан през последните минути, кавалерското ми чувство никога няма да ме напусне. При мен то просто е неизкоренимо, така че колкото и да ми се иска, не мога да оставя

една жена в трудна ситуация. Казвам ти го, за да знаеш истинската причина за оставането ми в купето – друга просто няма.

— Не ми остава нищо друго, освен да експлодирам от гордост, че съм се омъжила за такъв невероятен кавалер.

— Много често казваш, че обичам да споря и налагам мнението си, но ето ти най-пряското доказателство колко грешиш. Току що каза нещо, по което въобще няма да споря, защото то е толкова неоспоримо, че дори и Господ, доколкото го има, би останал безмълвен.

— Стига си философствал, а идвай да помагаш! - не успя да удържи смеха си Рада, което за мен значеше много.

Сам се учудих, че аз, който никак не обичам императивните форми, когато са предназначени за мен, вместо да се връцна с достойнство и напусна купето, се втурнах да ѝ помагам. Щом на масата се появиха покривка, чинийки, прибори, чаши, салфетки и т.н., да не изброявам всичко, за да не подминем Белград, в купето влезе кондукторът. Дадох му билетите, той ги провери и ми ги върна. Попитах го:

— Ъе ли воз у закашнение?

— Не, кречем по реду возъне (*Движим се по разписание*) - отговори кондукторът.

През това време Рада вече беше сипала уиски в една пластмасова чашка, отчупи парче шоколад и му ги подаде, казвайки:

— Извольте! Баш ми е било драго да чуем, да е с возом все у реду.

Предполагам, че кондукторът е отговорил:

— О, хвала, господжо - и е излязъл.

Съвсем логично мога да бъда попитан да не би през това време да съм се изпарил, заспал или нещо от този род, та не съм ни видял, ни чул нещо, а само съм предполагал. Не, нито се бях изпарил нито заспал, просто така бях зяпнал от учудване, че в момента зрението и слухът ми блокираха.

Че говори перфектно руски и английски, естествено, знам, но за първи път чувах жена си да проговори сръбски. Когато Ацо сам или с Мира са идвали при нас, или ние при тях, тя говореше с Мира на английски, а с Ацо на български, който като малък, по време на Втората световна война, е учил в България. Е, от време на време Рада е казвала по някоя сръбска дума като „хва-ла“, „живели“ „добро“, но цяло изречение и то правилно, отгоре на това казано на място!!!

След време това престана да ми прави впечатление. Хайде, в Германия е била много пъти и вече не ѝ беше трудно да се оправя, още повече, че в магазините все имаше някой, който знаеше нужните за един клиент двайсетина английски думи. Но после, докато синът ни още следваше в Ахен, ходехме поне веднъж на година да го видим, а след това правехме дълги обиколки из различни европейски държави. Още с преминаването на съответната граница, тя превключва-

ше радиото в колата на местна станция. Аз обикновено не слушах какво се говори, но нерядко тя ме саксисваше с въпрос от рода на:

— Чу ли какво казаха по радиото? - и, получила отрицателният ми отговор, започваше да ми разказва чутото, преведено правилно. Смело влизаше сама в магазини, музеи, катедрали и се оправяше без проблем, при това рядко се срещаха хора, които да говорят английски, да не говорим за Испания и Италия. Е, срещаха сме и такива, но те обикновено бяха чуждестранни туристи. И досега не мога да си обясня този факт, но това не ми пречи тайно да се гордея с нея.

Кондукторът вече беше напуснал купето, когато тя попита:

— Something to say?

— Nothing.

— Нормално, похвалите са резервирани единствено за теб. - каза тя с очарователна усмивка.

— А ти да кажеш нещо за моята прогноза, която се сбъдна точно? - сетих се точно навреме какво бях издрънкал преди минути.

— Нищо. В тебе може би наистина има нещо паранормално, но аз искрено се моля не само да не се развива, а окончателно да изчезне. - отговори тя, но този път гласът ѝ не беше закачлив.

— Има, макар че според мен то още е в някаква първична форма. Честно казано, и аз самият се моля да изчезне напълно. - отговорих също сериозно.

— Да оставим тази неприятна тема и да пийнем за това, че вече всичко е наред с пътуването и скоро ще пристигнем в Белград.

— Съгласен, въпреки че...

— Да не си посмям да го кажеш! Оттук натаък само весело! Живели(Наздраве!)- каза тя и вдигна чашката си.

— Точно така. Само весело и с хубаво чувство за хумор! Живели! - отговорих аз и двамата се заехме с къде по-интересни неща. Чак когато прибра всичко от масичката, поисках разрешение от Рада, тя ми го даде и аз запалих първата цигара за деня.

За наше изумление, на един по-остър завои, гледайки през прозореца, видяхме, че влакът е станал необикновено дълъг. Нашият вагон беше един от последните. От кондуктора разбрахме, че в Ниш към влака са прикачени цели дванайсет вагона, че той продължава да се движи точно по разписание и скоро ще пристигнем в Белград. Много приятна информация, за която, ако беше дошъл малко по-рано, щеше да получи чаша вино и сандвич с пържола, но закъсня.

По едно време по уредбата съобщиха, че след десет минути влакът ще пристигне на гара Београд...? След „Београд“ имаше още някаква дума, но аз така и не успях да чуя, или по-скоро не съм обърнал внимание.

Влакът започна да спира, движейки се покрай един много дълъг перон, който правеше завой, зад който изчезна началото на влака. Обаче сградите покрай перона нито бяха представителни, нито големи – изглеждаха като складове. Нямаше съмнение, че това не е перонът, на който трябва да слезем. Да, но влакът наистина спря и от него се изсипваха безброй пътници, мъкнейки огромни сакове, торби, чували и изчезваха като хлебарки.

— Какво става тук? Това никак не прилича на гара на престолен град, но пък влакът просто опустя. Какво да правим? – попита Рада.

— И аз това си мисля. Ако ти кажа, че наистина не знам какво да правим, този път трябва да ми повярваш. Съобщиха, че влакът пристига в Белград, но имаше и още някакво име. Че това не е централната гара е ясно. Минавал съм оттук преди близо трийсет години, но доколкото си спомням, сградата беше много представителна, но от друга страна тази човешка маса!

— Може поради някакво преустройство централната им гара да е затворена. Така беше навремето и в София.

— Възможно е, но Ацо щеше да ме предупреди, а и не го виждам.

Докато ние говорехме, от огромната тълпа народ, изсипал се от влака вече почти нямаше следа, а след минута на перона не остана никой, а и Ацо не се появяваше. Нямаше кого да

попитаме, в коридора на вагона ни също нямаше никого.

Сега пък се появи нов въпрос: „Да слезем, или да не слезем?“, така че прочутият шекспиров въпрос трябваше да се задоволи с бронзовия медал. Вероятността, че трябва да слезем тук беше много малка, но все пак я имаше, а влакът всеки момента можеше да потегли във вече „неизвестна“, поне за нас, посока. Естествено, по понятни причини се въздържах да споделя тези си разсъждения с Рада.

Накрая реших все пак да слезем. Понесохме грамадата багаж и влязохме в сградата. Казах на Рада да почака при багажа, а аз излязох от другата ѝ страна на „разузнаване“. Оказа се, че тази гара е една от районните гари на Белград, нещо като Подуене навремето, но на около десетина километра от централната гара, ако не и повече. Време за губене нямаше. Трябваше да се действа бързо, нещо, което и направих, след което се върнах при жена си, която още отдалече започна:

— Ето го твоето „въпреки че...“ - което изтърси на нишката гара. Сега Ако ни чака на централната гара, а ние стърчим в джендема. Като толкова се хвалиш как в критични ситуации никога не си губел самообладание, как мозъкът ти работел като светкавица и моментално си намирал правилното решение, ха сега да те видя как ще ни измъкнеш от това тъпо положение.

— Не секирай се, срце мое! Решението не само е намерено, но и изпълнението му вече е задействиано.

— Вярно? Какво е то, или искаш само да ме успокоиш?

— Това ще видиш след малко. Сега да грабваме багажа и бегом! - нещо, което почти успяхме да сторим.

Излязохме от сградата на „Белградската гара“ и се озовахме на неугледна квартална улица, а пред вратите на един претъпкан с хора раздрънкан автобус се блъскаха последните пътници, слезли от влака.

„Боже мой, къде сме попаднали? Ужас! Къде ти е решението?“

„Ето го.“, отговорих спокойно.

В това време при нас дойде един младеж и ме попита:

„Иесте готови?“

„Иесмо.“

Двамата с него взехме големите сакове и „денка“ и се отправихме към колата му, следвани от Рада, носеща по-леките неща.. Не беше такси, но човекът просто си изкарвал някакви пари на черно. Добре, че колата му беше комби. Натъпкахме всичко в багажника и купето, след това и ние някак си се побрахме в нея.

Шофьорът запали двигателя и се обърна към мен:

— Каква мора бити дестинация?

— Централна железничка станица Београд.

Той ме погледна сащисан, но се въздържа да попита защо не сме продължили с влака, само каза:.

— Двайсет немачки марки.

— Тридесет марки, но трябва долазити до станицу пре воза.

— Нема проблема. Али треба возити брзо и ако има полицейска казна, то е за ваш рачун.

— Важи.

— Осим тога, ако стане реч, мора потврдити, да йесмо познати, защо я нисам такси.

— Разумео сам, а сад брзо ка станицу.

Не знам дали младежът е бил автомобилен състезател, но караше като на рали и то майсторски. Докато пътувахме, му казах, че по погрешка сме слезли, а на централната гара ни чака наш приятел и го попитах защо влакът се опразни на смотаната гара. Тогава той обясни, че хората с многото багаж, които сме видели, всъщност са спекуланти, които нарочно слизат на предната гара, защото на централната гара им правели строги тараша и им конфискували стоката.

Повечето от тях били шиптари (албанци) от Косово. Тъкмо се ядосвал, че вече е закъснял, когато съм се явил аз. Дори чистосърдечно си призна, че си е помислил, че и ние сме от тях, виждайки какво сме помъкнали, при което Рада избухна в бурен смях.

Благодарение на бързото каране успяхме

да пристигнем на Централна гара преди влака. Момчето ми помогна да пренесем багажа в залата, платих му и се разделихме с искрени пожелания. И защо не – и двамата бяхме доволни.

— Ще изчакаме да се зададе влака и тогава ще отида на перона да се покефя, как Ако ни търси, а ти ще ни чакаш тук - казах на отново грейналата като слънчице Рада.

— Е, сега без притеснение мога ти призная, че винаги съм била убедена, че в сложни ситуации не само че не се паникьосваш, но и бързо намираш ефикасно решение. Ако често ти правя забележки, то е единствено да престанеш да искаш от другите това, което ти самият можеш. В повечето случаи това действа дразнещо, даже и когато си напълно прав. Според мен няма да е излишно от време навреме да препрочиташ „Мечо Пух“, от която могат да се научат толкова Полезни Неща. В такива случаи не е лошо да си припомняш и някои думи на „Философа“ Йори като например „Не Всички Могат... Някои не Могат!“

— Абсолютно си права. Не мисли, че не го разбирам. Старая се, но не винаги се получава, особено когато някои фукльовци искат да ми обясняват буквите от азбуката. И за „Мечо Пух“ си права и то съвсем. Помниш ли какво казва Йори, когато Пух го пита: „Някои не могат Какво?“

— Игривост! Песни и танци! Фаталност! - френска дума, която значи Съдба. Аз не се оп-

лаквам, но Това е то. - веднага изрецитира тя.

— Благодаря ти за лекцията „Тя Обяснява Всичко“. Но е време да тръгвам, защото влакът вече се задава.

Отдалече видях как Ацо върви покрай спирацията влак и оглежда вагоните – явно търсеше такъв, на който има надпис „София“. Настигнах го и още преди да спре влакът попитах:

— Извините господине, вероятно тражите нешта ще сте загубили.

Той се обърна, зяпна от учудване и след неизменната преградка „влезе“ в характерния за него тон.

— Ах, майката. Я са щурам као луд, а он где га не сееш тамо ниче. Осим тога се смеши као шашав и опет заебава. Где ти е Рада?

— Рада стои до притлага (багажа) и се чудом чуди де га Аца. А видим да он гледа лепи девойки и баш га брига да ми седимо овде близу час. Срам те било!

Едва, когато седнахме на масата и започнахме истинския моабет, им разказахме за нашето пътуване, при което се смяхме до припадък, но все пак намирахме сили да си надигаме чашите и си замезваме.

С това и ще завърша тази история, защото ако продължа, написаното дотук ще бъде нищожно мъниче в сравнение с разказа, описващ времето, което прекарахме в Белград.

ЕПИГРАМИ

АДМИНИСТРАТИВЕН БАСТИОН

Ще бранят щата раздут
и през Новата година,
окопани в редут до редут,
шеф, „калинка“, роднина.

ГЕРГЬОВДЕН

За поредна година –
куриоз след куриоз.
Войската – в чужбина,
агнешкото – внос...

НАВРЪХ ПЪРВИ ЮНИ

С патос от ТВ екрана шикозна дама
презентираше Оперативна програма
„Социум и егоцентризъм – детето“.
Плениха ме гримът и... деколтето.

КЪМ ЛЮБИМОТО ВНУЧЕ

Правилото от детството мое
запомни и приеми го за твое:
По политическата катерушка
изкачва се тоз, който слуша.

ПОЛИТИЧЕСКА МИМИКРИЯ

Бях „Наш“.
Сега съм „Ваш“.

БУДИТЕЛЯТ

За него няма „Оперативна програма“,
нито субсидийка и финансова квота.
Понесъл кръста на народната драма,
смазан се тътри към своята Голгота.

ФИАСКО.bg

Напъна се Будителят да пробуди
Човека в звяра, но последва крах.
Страсти скотски завихриха се като луди
и духовността направиха на пух и прах!

РЕЗОНАНСИ

Кънти протестът на недоволните,
залива всяка улица и площад.
Пука им на охолните –
ще си купят електорат.

ПРОТЕСТЕРИ.bg

Non stop в социалните мрежи
някой на някого току се ежи.
Господа, поне в работно време
поспрете, дявол да ви вземе!

НА БОЛНИЧНИЯ ПОРТАЛ

Че животът е тъй кратък
от опит личен го разбрах.
С дефектен пръстов отпечатък
директно в моргата се озовах...

САМОдоволни ↔ НедоВОЛНИ

Властта ни
засмяна
е за смяна.

ПОЛИТПЕС

Това куче знае
кого да хапе,
кого да не лае...

ПАРТПОГОВОРКА

Ако много надигаш главата,
ще ти затворят устата.

ПОЛИТОТКРОВЕНИЕ

Вчера – лековерен.
Днес – леко верен.

ВНЕЗАПЕН ОБРАТ

Прав, додето истината бранех смело,
на стола ми се цвъкна мекотело.

БАЩИН ЗАВЕТ

Навъртай се край кацата с мед!

КЪМ ПЪРВОРОДНИЯ СИН

Не размахвай пръст
като знак на закана!
Напльончи го, върти го „на кръст“,
долавяй на вятъра всяка промяна!

ПОЛИТМОМЧЕЦЕ.bg

Баба Европа държи му ръчичка,
за ръчичка води го и Чичко Сам.
А зачервените му ушички
подръпва строгият Дядо Иван.

КРЪСТОПЪТНИ ИСТИНИ

България позната е
като Кръстопът на интереси.
България богата е
на политици-метреси.

ХРИСТОМАТИЕН ПРИМЕР

Жестоко и яко набиха ми канчето –
ламтеше да е препълнено и мазно.
Не дръзва да дрънчи вече то
с фасон смачкан, че и празно.

ГЕННО ИНЖЕНЕРСТВО

Отвред ни дебнат опасни храни
и ГеМеО-та, и мутанти нахални.
Мишки без опашки имаме дори
към компютрите си персонални.

ТЪРПЕНИЕ ДО ВРЕМЕ

Време е за епитафия
на родната ни мафия.

ВРЕМЕНА БЕЗБОЖНИ

Праведните – бедни.
Грешните – заможни.

ИКОНОМИКА НА ПРЕХОДА

Печелившата карта – хазарта.

ПОУМНЯЛ

Прегърнах юнашки идеите нови.

Прогледнах – наивник в окови.

КРИВИ ОГЛЕДАЛА

В твоето пъчи се
политик преуспял.

В моето гърчи се
клошар оскотял...

SMS ДО ЛЮБИМИЯ СТАРЕЦ

Не искам, Дядо Коледа,
пак „втора ръка“ дънки!
Разбери, мечтая по леда
да полетя с нови кънки!

ЕДНОМУ ЗАВИСТНИКУ

Настойчиво питаш ме как
Коледни подаръци си уреждам.
Отговарям ти, господинчо драг:
Сурвакам прав, не се навеждам

СПОДЕЛЕНО ОТ СНЕЖАНКА

Зарязах Дядо Коледа с чувала,
също Снегурочка и Дед Мороз.
Защото истината съм разбрала:
Един е Санта Клаус – моят Бос!

ВИЗИТНИК

Гражданска отговорност – вижте цените.
За политическата – индулгенции на вините.

КЪНЧО ПОЛИДУРОВ

ЗАСТРАХОВАТЕЛЕН БРОКЕР

БЕЗИСТЕНА – пл. „АТАНАС БУРОВ“

Щом зафъфлиш с болезнена гримаса
след изваден зъб (по здравна каса)
незабавно потърси мен, а не логопед:

д-р АВГУСТИН БЕЛОЗЪБОВ

ДЕНТАЛЕН ЕСТЕТ

Денонощно бюро: **РАЙСКИ СЕЛЕНИЯ.**
За здравноосигурени – бонуси, намаления.

ЗДРАВЕЦ ЗДРАВКОВ
СПЕЦИАЛИСТ „ТЪЖНИ ОБРЕДИ“
офис 3 – пл. „НАРОДНИ ПОБЕДИ“

ГОТВАЧЪТ НА ОХЛЮВИ

Оставах без всякаква храна. Преброих само няколко консерви зелен фасул и два-три компота, които не исках да погледна от много дълго време. Но това не влизаше в противоречие с вътрешното ми инстинктивно и упорито, като магарешки инат, желание да довърши новата си книга.

Изведнъж се свършиха и олиото, захарта, кафето и солта, дори и тубичката с паста за зъби се мъдреше празна. Пари за хляб въобще не съзирах - с последните платих електричеството. То бива криза, бива – ама това да не виждаш никакъв изход за оцеляване навярно бе същинският край.

Налагаше се да измисля нещо експресно. Трябваше да измисля, но не можех да мисля. Съзнанието ми блокираше, всякаква комуникация между невроните бе преустановена, дори спрях да пиша. Нищо не ми идваше на ума. Явно от бедната храна невроните отказваха и преносът на информация бе блокирал до след някои от следващите пълноценни храненияя.

Засмях се на оня виц за евреина, дето се молил Бог да направи така, че да му осигури един милион – и това го правил години наред. Чак на десетата се чул глас от висините: "Добре де, иди пусни поне един фиш!". Затова ре-

286

ших да не чакам, а да пообиколя познатите в градчето, уж ей тъй само на приказка, ама да разбере дали няма да излезе някакво – макар и малко обектче, та белким изкарам някой лев и да закърпя положението. Защото сметките се натрупваха главоломно и неумолимо.

И ето, чу се глас. Гласът бе на попадийката, комуникативна възрастна женица, живееща един квартал по-нататък.

— Искам да ми налепиш дуvara с камък. Затова, ако почваш – почвай още утре!

— Съгласен – усмихнат стиснах ръката ѝ.

Закусих с филия стар хляб, полята с олио и поръсена с малко чубрица и кимионче.

В девет и половина вече бърках лепилото и докато го чаках да втаса, започнах да подреждам около себе си плочестите камъни – трябваше да подбера подходящите, за да се получи някакво пано, да има симетрия и идея в целия завършен ансамбъл от цветове и фигури.

Положих първия ред и нататък работата ми наспори. До към обяд се ядваше, но по пладне слънцето така загоря, че в главата ми взеха да се раждат неподозирани мисли, мозъкът ми започна да ври и да напирва в черепната кутия. Замислих се, бършейки потта от челото си, колко несправедливо е устроен света и колко неравномерно са разпределени богатствата между хората. Взех много да философствам – рекох си – я по-добре да измисля нещо за ядене, инак ще взема да при-

падам тук пред дуvara на хората.

Първата ми работа, след като се прибрах, бе да се огледам по двора. Разгеле, тези моите приятели, охлювите, отново бяха нападнали листята на фасула и гризяха ли гризяха. Цяла пролет, докъм лятото, се бяха доста поугоили и размножили.

Залепих се за компютъра. Рових с часове в сайтовете за събиране и приготвяне на ястия от охлюви. Отделно разгледах и белтъчните им и хранителни стойности. Това е решението! – потрих доволно длани. На сутринта първата ми работа ще бъде да обиколя градината и всичките нашественици - хоп в тенекията. Копирах си няколко от най-пикантните рецепти – приготвяни от италиански, френски и испански гастрономи, в отделна папка, та да са ми под ръка.

Речено – сторено. На развиделяване обиколех тревите и напълних почти педя от тенекията. Покрих я според инструкцията със ситна мрежа, за да не се стресират свободно пасящите домашни животинки и заминах на обекта, този път с две препечени филийки – така за вкус и разнообразие. Преживях целият ден само на вода, като си мислех дали няма да им навъртя много водомера на домакините.

Вечерта, още щом влязох в двора, първо надзърнах в тенекията. Послушните животинки се бяха покачили по стените на тенекията и високо по мрежата, а дъното беше настлано с

отпадък. Явно се бяха очистили, както пишеше в рецептите. Готови бяха да се гмурнат в дълбоката вода.

Прехвърлих ги в чиста голяма кофа и застапах над тях с ведрото с вряла вода. Настръхнах от неописуем страх и ужас. Не можех да го направя. Три пъти се връщах и присвивайки очи, тръгвах да се разхождам и да потропвам нервно из двора. Но глад търпи ли се? Хиляди испанци и италианци го правят, та аз ли не мога, хайде де! Изсипах водата и побягнах, като извиках. Върнах се след двайсетина минути. Охлювите спокойно си плуваха. Успокоих се, оплакнах ги подобаващо и ги бухнах в тенджерата. След три часа врене с много треви и подправки ги измий отново на няколко пъти. С едно метално шишче извадих месестите части и ги запържих в изцедените последни капки олио до готовност. Е, преценявах по външен вид – не че съм ги опитвал. Изпитвах непрекъснати подтици за връщане. Добавих ориза, бульона и подправките и когато ястието придоби завършен вид, го дръпнах встрани. Реших на следващия ден да си направя банкет, поне психически вече щях да съм подготвен.

Да, ама не! – както бе казал един друг пишеш човек.

Вечерта на следващия ден дълго гледах апетитното ястие, десетина пъти се пресягах с вилцата и още толкова пъти бягах навън, го-

тов да обърна празните си черва наопаки. След час излизане и нервно тъпкане по двора, връщане и заемане на бойно положение – напред с вилицата – и отново отказ, с погнуса грабнах блюдото и го изсипах в контейнера.

Седнах отново пред компа и си избрах нова рецепта – фасул със свинско филе и много подправки: месото се слага в тенджерата с вода, отпенва се след като поври, прибавя се киснатият двадесет и четири часа във вода фасул, добавят се подправките и се остава да къкри. След като ястието е готово – изхвърляте фасула, слагате месото в едно красиво блюдо и започвате да се храните.

Ето това щях да направя, само да издържа още няколко дни и да оживея..., пък книгата можеше да почака и по-добри времена...

СМОК - МИШКАР

Най-яркия спомен, който съм запазил от моето първо училище, е за неговия директор – бай Дончо Бързашки. Той беше нисък, червендалест мъж, към петдесетте, с гъсти и все още черни мустаци. Нямаше педагогическо образование, май едва бе успял да завърши и средно; идеше направо от суровата школа на живота – металургичния завод в окръжния град, откъдето го бяха изпратили с важното поръчение на поеме кормилото на един от символите на модерното образование – голямото училище, намиращо се в самия център на града ни. Уж назначен само временно, остана на своя пост чак до пенсия. Имаше амбицията да бъде добър ръководител и, както обичаше да казва, бе винаги „желателен“, но не всякога „възможен“, и колкото и да се „страдаеше“, все не можеше да „възпее“. Тази му амбиция нерядко го поставяше в неловки, дори комични ситуации, и той често ставаше обект на раздумки от местните зевзеци, които разнасяха из града какви ли не истории за него.

Ето една от тях:

... Слънчев и тих майски следобед. Навън чуруликаха птички, нейде бучеше валяк и ухаеше на липа. В коридорите на старото училище се бе възцарила прекрасна, успокояваща, пълна

тишина... Внезапно зад вратата с месингова табела „директор“ забуча някакъв набиращ сила вихър, вратата с трясък се отвори и отвътре като ураган излетя Дончо Бързашки. Той вихрено се понесе по стълбите, удари зловещо рамо на бюста в ъгъла и скрита две от таблата с нагледна агитация, които се стовариха с ужасен гръм върху мозаечния под. Това не му направи впечатление, видът му бе изключително съсредоточен, сякаш светът около него не съществуваше. След миг закова пред стаята на прислужниците, и нахлу вътре.

До прозореца, на малък стол с висока облегалка, седеше ниска пълна женица, облечена в прилична шарена рокля, запасана със синя престилка. Поставила малки очила с протрити рамки върху сипаничавия си нос, тя усърдно плетеше някакъв ръкав. Като видя директора, Зюмбюла от притеснение изпусна плетката и застина от ужас. Никога не го бе виждала такъв рошав и лют!

Шефът ѝ сърдито огледа стаята и ревна:

— Къде са другите?

— На магазина пуснали захар, бащице...

— А-ха, захар, за-ахар! Само търсите къде да ходите и как да си клатите краката! Пък работата ви... Захар давали! Ами работата?

Циганката вдигна рамене, сякаш искаше да каже: „Бери си сам грижата!“

— Като си останала самичка, слушай тогава: ако някой звъни на телефона, ще кажеш, че ме

няма. Отвори си добре ушите! Няма ме! Моя телефон съм го изключил никой да не ме безпокои! Имам страшно сериозна работа! И ме няма! Разбра ли? Няма ме!

И излетя навън, като хлопна силно вратата.

„Оле, оле, олеле!“ – изпадна с ужас циганката и тихо се завайка. Тя още никога не бе говорила по телефон. Доскоро даже и не знаеше какво е онова черно лъскаво нещо, дето стои на малката масичка в ъгъла, камо ли пък да говори с него!

И ако сега наистина някой се обади, какво ще му каже? Божке, кой го е измислил този пусти телефон! Защо не отиде и тя за захар! Заради проклетия чорап остана, че искаше да го завърши до довечера. А можеше сега да си стои спокойно с другите жени в магазина, без да трепери тук сама и безпомощна... Ох, дано никой не се обади!

От този момент нататък с плетенето беше свършено. Зюмбюла за нищо на света не можеше да се съсредоточи в бодовите. Премести столчето по близко до малката масичка с телефонния апарат, седна и съсредоточено загледа проклетото нещо. Сякаш искаше да го омагьоса, да отнеме гласа му, да го накара да замлъкне завинаги! А сърцето ѝ, здраво заседнало в петите, щеше да се пръсне всеки момент.

Напук на нейните страхове, телефонът изведнъж зазвъня, силно, отривисто, и в миг от-

несе всички мисли от главата на бедната прислужница. Тя подскочи от страх, хвърли ръкава на една страна, засуети се и, в своето желание да се добере по-бързо до малката масичка, прекатури стола и се строполи на пода, като блъсна главата си в бюрото. Зави от болка, завайка се. Когато вдигна слушалката, бе минала повече от половин минута.

...След като напусна с гръм и трясък стаята на прислужниците, директорът Бързашки се отправи към учителската стая. Настроението му все повече отиваше на кино и откровено го обземаше паника. Защо на него трябваше да се случи това? С какво е предизвикал съдбата? През цялата си дълга директорска кариера нямаше провинения, нямаше пропуски в работата си. Стараеше се да си извоюва и по някоя малка наградка в края на годината, ей тъй, да го знаят с добро хората. Не беше ламтял да бъде пръв. Освен в банкетите, разбира се. Там нямаше равен на себе си. И затова всички началници го обичаха. С какво беше сгрешил сега, та го наказваха по такъв начин?... Пращаха му инспектор! И то дори не от окръга, ами чак от София се беше изтърсил той! ... Сам си бил избрал неговото училище... Защото имал успехи в учебната и възпитателната работа! Ами колко други училища имат също такива успехи? Че и по-големи! Да не е само той в този град? Не, не е това, сигурно някой зложелател е подшушнал

– да го пратим при Бързашки, стига си е живял живота, да види и той сега какво е да те проверява инспектор! Завистници много, боже!

Добре поне, че неговият приятел от отдела го предупреди!... А всъщност нямаше никакво, ама никакво време!

В учителската стая Бързашки завари неколцина учители, които подреждаха книжата си след часовете, готвеха се за следващия урок или просто бяха останали да си побъбрят в приятния майски следобед. Посърналият вид на директора озадачи всички и в миг настана гробна тишина. Без да каже и дума, Бързашки се отправи с едри крачки към вградения шкаф до прозореца и измъкна главната книга. Хвърли я на застланата с поизлинял на места червен плюш голяма заседателна маса и трескаво запрелиства страниците.

— Какво става, другарю директор? – плахо наруши мълчанието математичката Кълвачева, която минаваше за приближена на Бързашки.

— Какво, какво!... Пращат ни инспектор! – мрачно обяви директорът и продължи да рови из книгата.

Инспектор! Страшната дума потресе дори иначе мълчаливия учител по химия Вригазов, който нервно зашушука с нисичката възрастна литераторка Граматикова.

А директорът Бързашки трескаво прелистваше огромните, тук-там слепили се от жегата, страници на главната книга. Знаеше къде ще се

зарови най-напред инспекторът. Ще каже: „Я ми дай ти, другарю директор, главната книга, да видя дали всеки учител е разнесъл темата на урока си и се е подписал срещу нея!“. Защото това беше най-важното условие за отчитане труда на преподавателя – правилно оформената и подписана главна урочна книга! А едва ли някой уважаващ себе си инспектор ще тръгне да проверява дали на еди-кой си дата учителят еди-кой си е преподавал в пети „а“ или шести „б“ клас точно този урок, чието заглавие се мъдри в съответната графа на главната книга! Важното е всичко да бъде описано, подписано, прономеровано и подпечатано в този божи тефтер! И тогава смятай, че работата ти е опечена!

С нетърпящ възражение тон директорът нареди на присъстващите да останат в учителската стая, за да могат да „оправят“ своите часове в книгата, ако се наложи. Разгръщайки, той с облекчение установяваше, че хората съвестно са свършили работата си. Докато не започнаха часовете по зоология в шести клас, където с ужас забеляза, че колегата Добри Славов не е отразил нито една тема още от началото на срока! Навсякъде от страниците на проклетата книга срещу името на посочения учител зееха празни полета и злорадо му се хилеха!

— Къде е тоя Добри Славов? – изрева директора и окончателно смрази малцината учители.

— Ами ... той е в отпуск - обади се Кълвачева. – Днес и утре. Взе си два дни неплатени...

— Ще му дам аз на него един отпуск! – окончателно се вбеси изнервеният до краен предел човек. – Веднага някой да го търси по телефона!

— Ама той ще ходи на Балкана – обади се пак Кълвачева. – Сигурно е заминал вече... Пък там май че няма телефон...

„Боже! - мислеше си директорът. – Все на мене ли тия неприятности! Ами сега?“

Нямаше никакво време за губене, защото инспекторът можеше да пристигне всеки момент. Трябваше да се жертва за общото благо. По-точно – за благо на неговото училище. А още по-точно – за неговото собствено оцеляване. И директорът взе решение. Щеше да оправи нещата сам.

Грабна дебелия тефтер под мишница и го замъкна в своя кабинет. Заключи вратата, разгърна книгата и загледа графите с урочните теми на биолога Славов. Мозъкът му трескаво заработи. Зоология за шести клас! Какво се учеше в шести клас? Щом е зоология, значи са животни. Много ти знае инспектора за какви животни е преподавал Добри Славов! Те тия софиянци са все едни надуты граждани, дето не са виждали в живота си селски двор и мислят, че пилетата живеят единствено във фризера на кварталния магазин!...

И директорът Бързашки се пренесе в дворовете, поляните и горите на своето китно род-

но село Горно Изворище, сгушено живописно в полите на Балкана, където от най-ранно детство бе отрасъл сред пернати и четирикраки, бе ловил риба и ходил на лов, бе събирал бръмбари и търсил яйца на костенурки... Припомни си дъхавите морави с рояци игриви скакалци, сенчестите дъбрави, изпълнени с пойни птици, голите сиви скали над речните вирове, където пълзяха змии и се припичаха лениви гущери. Мисълта му обхвана цялото великолепие на родната природа, в която пърхаха, пълзяха, тичаха и скачаха представителите на всевъзможни животински видове. Обзе го лудостта на твореца и перото му започна да препуска по гладката жълтеникава хартия...

...Само преди час човекът, който, без да знае, причини толкова неприятности на кроткия директор, слезе от експреса на кокетната, потънала в зеленина, ж.п. гаричка и пое нагоре по главната улица към центъра. Въздухът прашеше от свежест, ухаеше на рози и липов цвят. Инспекторът беше в превъзходно настроение. Градът му се видя спретнат, хората – усмихнати и доброжелателно настроени. Имаше чувство, че е дошъл тук не на инспекция, а на почивка. Надяваше се да приключи нещата и да се прибере още на другия ден при хубавата си съпруга в София. Работеше като инспектор в министерството на народната просвета от няколко години, беше още млад и изпълнен с мечти за добра кариера и следващото се от нея благополучие.

В отдела го посрещнаха повече от радушно, началникът се въртеше на пръсти наоколо и се мъчеше да предугади всяко негово още неизречено желание. Когато взе резултатите на няколкото училища, които можеше да инспектира, изведнъж му се прищя да демонстрира нетрадиционен подход пред тези свити изплашени хорица и заяви, че няма да ходи във всички, а ще избере само едно единствено от тях. Посещението в избраното училище ще бъде като представителна извадка и ще покаже истинското състояние на нещата. Нещо като „руска рулетка“, мислеше си инспекторът, но не го каза на глас, защото сметна, че в тази глуха провинция хората едва ли са чували за такава игра.

Подходът му определено не хареса на началник отдела, но на кой му пукаше за това!

— Струва ми се, че в училище „Христо Ботев“ има какво да се види! – рече инспекторът и събеседникът му тутакси се съгласи.

— Другарят Бързашки е много авторитетен ръководител!

След като се запозна обстойно и с други изключително положителни черти на достойният във всяко отношение директор, инспекторът реши, че няма нужда да протака нещата и може да посети училището още сега, а на другия ден да довърши проверката си. Още повече, че обектът се намираше съвсем близо – от другата страна на площада.

Знаеше, че новината за появата му се е разпространила мълниеносно, но реши за всеки случай да се застрахова и провери дали директорът е в училището. Поиска телефон и набра номера, после вдигна слушалката и зачака. Цяла минута оттам се разнасяше безобразно писукане, после се чу леко щракане. Инспекторът пое дъх и извика:

— Училище „Христо Ботев“?

— Няма гу-у! – обади се насреща слаб уплашен женски глас.

Инспекторът се почуди, свали слушалката от ухото си, огледа я. Глупост някаква!

— Ало, кой е насреща?

— Няма гу –у! - изрече отново същият слаб глас.

Инспекторът взе да се ядосва – явно му въртяха някакъв номер!

— Ти ще ми кажеш ли коя си?

— Няма гу-у!

— Да не си някоя от чистачките?

— Няма гу-у!

Явно беше някоя от чистачките, докопала кой знае как служебния телефон на училището!

— Слушай, како, остави слушалката и иди да извикаш директора!

— Няма гу-у!

— Кой, директора ли?

— Няма гу-у!

— Излязъл ли е?

— Няма гу-у!

— Извикай някой друг човек тогава – учител, прислужник, няма ли други хора в това училище?

— Няма гу-у!

— Друго не знаеш ли, ма? – изкрещя, вбесен инспекторът, и като тегли една цветиста псувня на родното образование и неговия технически персонал, тресна слушалката обратно.

Хубавото му настроение бе отишло по дяволите.

Решението се яви спонтанно и след минути той вече крачеше през площада към масивната сива сграда на училището.

С досада прие поздравите на директора, огледа намръщено преподавателите в учителската стая, и заяви твърдото си намерение първо да види главната книга. Директорът го настани в своя кабинет и правеше всичко възможно да създаде максимални удобства на важния си гост. Инспекторът отказа кафето, прие да пие една студена червена лимонада и заяви, че днес и утре ще извърши цялостна инспекция на това училище. От изреченото с категоричен тон намерение повя ледения мъртвешки дъх на средновековната инквизиция. Щеше да ги научи той тия... тия...

Постепенно буреносните облаци взеха да се отдръпват от лицето на младия човек, угълчетата на устните му се заизвиваха в леко подобие

на усмивка, погледът му светна, и накрая той избухна целия. Смееше се с цяло гърло. Направо се тресеше от смях. Очите му се наляха със сълзи, а коремът му се сгърчи и го накара да се присвие.

Беше започнал да разглежда главната книга от третия срок. Сочеше с пръст и се смееше. Отначало директорът Бързашки се смути, не знаеше как да реагира. Дали инспекторът му се подиграваше или беше нещо мръднал – кой знае човекът на какъв зор е бил досега! Но онзи се заливаше от смях, и постепенно директорът се осмели – позасмя се плахо, после леко се изхили, докато накрая, увлечен от госта си, започна да се тресе и той. Не знаеше за какво се смее, но пък нещо изведнъж се отпусна в него, и нервността му преля в оглушителен пречистващ смях.

— Абе, Бързашки, къде е този твой учител Добри Славов, бе? – попита инспекторът, когато успя да си поеме дъх. – Искam да се запозная с него. Много са му интересни уроците!

— Ами ... той е в отпуск тия дни, другарю инспектор!

— Викай ми Станчев – рече инспекторът. - Я ми кажи, какви са тия врели-некипели? Вие във вашето училище някаква друга зоология ли учите, бе? – и разгърна страниците на книгата, като взе да му показва онези места, които Бързашки много добре помнеше, защото сам беше писал

там каквото му падне. Наистина, може и да не са били по програмата, но му се стори, че ги беше докарал добре.

— Виж, виж сега! – настоя инспекторът и сам взе да чете. – Дванайсети април – „смук-мишкар“ – Добри Славов, петнайсети април – „диво прасе“ – Добри Славов, след два дни – „водна змия“ – Добри Славов, после – „бръмбар-рогач“ – Добри Славов. И после – „заек –подземник“ – Добри Славов, - „листна въшка“ – Добри Славов, „овчарско куче“ – Добри Славов. „Колорадски бръмбар“ – Добри Славов! „Полски щурец“ – Добри Славов!! И тъй нататък, и тъй нататък.

— Ами, ние тука си ги имаме всички тия животни, другарю... Станчев! – рече малко докачливо директорът. – Всичко е точно. Няма грешка!

— Как да няма, бе Бързашки! Вие може да си ги имате и на двора, и на полето, и в гората, ама в програмата ги няма, в про-гра-ма-та, разбираш ли? Ох, ох, ще ме умориш от смях! Смук-мишкар! Ха-ха-ха! Водна змия! Полски щурец! Кой учи в шести клас цял урок за полски щурец,бе? Олеле, майко! Какво да те правя сега!

И така – от дума на дума - ту единият, ту другият отпускате по малко душата си, докато накрай бай Дончо не можа да се сдържи и разказа всичко на инспектора. Как беше съчинил уроците на колегата си Добри Славов и колко зор беше видял, да измисли десетки различни животни, за които знаеше, че наистина същест-

вуват в света около тях и за които бе сигурен, че трябва да се изучават по зоология.

...След като се запозна със съдържанието на главната книга, инспекторът реши, че няма повече работа в училището на директора Бързашки. И всичко щеше да си остане там, ако някой не беше споменал за случката с уроците на биолога Славов на традиционната съботна сбирка в Клуба на културните дейци.

И оттогава се започна. Историята бързо-бързо се разнесе из града, а местните зевзеци, сякаш изведнъж забравили истинското име на учителя, започнаха да го наричат единствено и само „Смок-мишкар - Добри Славов“. Така си и остана, чак до излизането на човека в пенсия...

ВЕЩИЦИ НА ПРОМОЦИЯ

Професионален клуб „Новият Салем“ обединяваше вещици от всички генерации с различни степени на умения и различен квалификационен клас. Официалните сбирки на членовете се провеждаха в пещера сред непристъпните чукари на висока планина, но имаше и няколко филиала за новите градски кокони, чиито метанови метли не можеха да се издигат толкова нагоре. В последните стотина години приспособиха едно мазе в бивш турски чифлик, който сега се оказа почти в центъра на столицата и се бе превърнал в привлекателно място за срещи и разтуха след изморителните месеци работа. Над входа се мъдреше огромна табела с изписани яркочервени букви на черен фон: „Без входна такса – за демони, дяволи и магьосници до VII разред“, а отдолу „Абсолютно забранено за вампири, върколаци, зомбита и всякаква друга подобна отврат!“

През последните двадесет години нещата рязко тръгнаха надолу, професията беше в упадък и отговорните фактори се чудеха какво да предприемат, за да съживят позабравената вече слава на вещиците. След няколко ярки издънки решиха да свикат общо събрание, на което поканиха представители на всички съсловия, гилдии, професионални сдружения, както и работещите индивидуално. Заради по-голямо удобство и с цел постигане на максимална представителност определиха за място

на сбирката столичния клуб. Проявен бе изключителен интерес и часове преди началото на събранието подземните гаражи отвън се изпълниха с различни по вид и клас средства за придвижване – от окъсани старовремски метли с дълги проядени от дървояди дръжки, до най-модерните мощни, четири, пет и шест цилиндрови машини с автоматично превключване на скоростите и твърд синтетичен косъм. Имаше и такива, които бяха усвоили техниката да се придвижват безплътно през времето и пространството, те притежаваха най-високата квалификационна степен и се отнасяха с известно пренебрежение, стигащо до надменност, към по-обикновените и простички свои „хвърчащи“ колежки.

Събранието откри най-старата вещица – Дуда от Сливен, професионалистка с изключително голям авторитет сред гилдията, за която се говореше, че познавала самия Влад Дракула и дори стотина години му била любовница.

— Нещата се развиват все по-зле и по-зле, сестри мои! – започна тя. – В тая страна вече никой не се страхува от нас. Дори и не ни забелязват! Навъдиха се всякакви магове, екстрасенси, телепати, медиуми, които се блъскат под път и над път във „фейсбук“-а и са на път да ни вземат хляба. Интернет непрекъснато бълва рецепти за вещерлък, а хората станаха прагматични безбожници, престанаха да вярват в злите сили – всеки разбира от всичко и може сам

306

да си го прави! Не дават пукнат лев за страшни номера - в компютъра и по телевизията са виждали вече почти всичко!... Бавно, но сигурно нашата древна професия погива по тия ширини, мили мои, и затова сме се събрали тук, да кажем своите мнения и да решим как можем да се борим срещу това!

Започна оживена дискусия, всички участнички бяха единодушни, че повече така не може да продължава.

— Ние в провинцията сме изключително зле – обади се Гинка, млада вещица от Исперих. – Хората нямат пари и хич не им пука за нас. На мен лично няколко пъти се опитват да ми откраднат метлата – мислят я за подобрен модел „моп“, едвам успях да си я върна. Пък и не ги е страх – такъв бой щеше да ми хвърли един, че още треперя, като си спомня!

— По морето е най -лошо - обади се една дърта вещица от Провадия. – Всяка година обикалям по няколко месеца от Дуранкулак до Обзор. Няма уважение никъде! Не стига това, ами по разни сергии продават едни грозни уродливи наши подобия, дето ги навиват с механизъм да подскачат и се кискат. Показах се веднъж на едно семейство, а детето като ревна: „Искам вещицата, искам я!“ – взе ме за играчка, представи си! Едвам успях да разсея прах и да изчезна!

И в Родопите, и в шопските села, и в Берковско – навсякъде картината бе една и съща. Всеобщо униние налегна събранието и като че ли

изход отникъде не се виждаше...

Тогава стана Любимка от Калофер и рече:

— Ами като не може другояче бе, колежки, да действаме като тях. Да обявим вещици на промоция! Да намалим цените, да включим услуги „две в едно“, да предложим нови продукти!

Събранието се оживи, започнаха да се чуват гласове: „Ние работим от векове, приспособявали сме се към какво ли не, сега ли ще се предадем?“, „Да им разкажем играта!“, „Да им разсеем праха!“ и заваляха най-разнообразни, още по ентусиазирани по своя характер предложения, някои стигащи дори до крайност.

Накрая единодушно гласуваха резолюция, в която се казваше, че трябва да се помести подходяща реклама в традиционните Интернет-сайтове „вещици.com“, „СМетлиЛетим.net“, „съвсемизбръмчали.bg“ и някои други, по-рядко използвани, но също толкова ефективни. Окончателната редакция на рекламата доби следния вид:

„Мислите да се жените, но все още се съмнявате дали не правите грешна стъпка? Опитайте промоцията ни „Живей с вещица“ – една чудесна възможност да ви се изправят косите, вкусвайки от всички евентуални екстри във Вашия бъдещ брак! Само сега – неограничен лимит от време на една и съща цена! Нещо повече – за да бъде удоволствието от изживяването Ви пълно, получавате безплатно и тъща!

Искате да наплашите до смърт някого или

направо да го умъртвите, но не знаете как - възползвайте се от нашия най-нов промоционален продукт „Вещица навсякъде“ – лесно и удобно премахване на проблема ви чрез настаняване за продължителен период в психиатрично заведение или предизвикване на лесна и безболезнена смърт. Допълнително получавате и безплатни съвети по отровителство, удавяне, блъскане отвисоко, целенасочено действие на електрически ток, и всякакви други методи, според личните си предпочитания!

Увличате се от пътешествия в далечни и непознати страни, но нямате пари - полетете с нас! Възползвайте се от промоцията ни „Вълшебната метла“ – бързо и удобно придвижване до най-отдалечените кътчета на Земята, при това в компанията на уникалните ни стюардеси! От днес – полети на половин цена, в добавка с хорър-филми и музика от най-добрите образци на вещерската класика! При колективни заявки – безплатно хор от вещици на живо!

И въобще - липсва ви тръпката в живота, искате на направите нещо лудо, от което да ви хвъркне адреналина – сега е моментът да се възползвате от услугите на „Новият Салем“! „НОВИЯТ САЛЕМ“ – най-добрата организация на вещици в света! Ние непрестанно мислим за Вас, ние сме Вашият изход от стопанска и духовна криза, ние сме живата история на света, общуването с нас е незабравимо и оставя следи за цял живот, а дори и след това! „НОВИЯТ САЛЕМ“

– професионален клуб на вещиците! – ние знаем какво искате и сме готови да удовлетворим всяко Ваше желание. „НОВИЯТ САЛЕМ“ – вековна традиция с модерно съдържание! Потърсете ни! Няма да съжалявате!”

После, както след всяка заслужаваща уважение реклама, се изреждаха сайтовете, на които заинтригуваният клиент можеше да потърси вещиците, и се споменаваха някои процентови намаления, от които на същия този клиент трябваше да му се завие свят.

Гласуваха единодушно решението и после всички се разлетяха, доволни от свършената работа.

Резултатите не закъсняха. След няколкодневно затишие заявките заваляха. Хората отначало плахо, но после все по-сигурно и със завидна масовост се записваха за новите продукти, а операторките на програмата едва смогваха да регистрират всички. Организаторките потриваха от радост дългите си мършави пръсти с разноцветни закривени нокти и не спираха да се учудват. Толкова много хора искаха да живеят с вещица преди да сключат брак, някои дори се престашаваха да поискат и пробна тъща! А колко много пък бяха тия, дето имаха зъб на свои роднини, приятели, колеги или изобщо познати, и напиреха да получат съвети по всякакви форми на умъртвяване – в някои случаи с изобретателността си хората дори надминаваха вещиците и традиционните представители на злото се учудваха как им идеше на ума

310

на иначе наглед елементарните човешки съзнания да измислят толкова рафинирани и гадни номера! Искяха да летят без пари по целия свят, някои ексцентрици дори питаха не може ли да навестят и Космоса, а неколцина представители с очевидно мрачно подсъзнание се интересуваха как стои въпроса със слизането в Ада и бяха безкрайно огорчени, когато получаваха отказ за тази екзотична дестинация. В следващите месеци „Новият Салем“ се оживи, приходи валяха под път и над път, и по сбръчканите беззъби усти на вещиците започна да се явяват наченки на усмивка. Барът работеше почти без прекъсване, взеха да се появяват и стари приятели от мъжки пол, завъртя се секс...

За празника на Все светии управителния съвет организира голямо увеселение, събраха се представители на древната професия от целите Балкани, имаше и гости от далеч – те се чудеа на ставащото и с малко завист коментираха помежду си как не са се сетили по-рано също да приложат новия метод в своите региони, а после се отдаваха на лудия купон. Празненствата продължаваха дни и нощи, всички танцуваха, пееха и се веселяха. На челно място, в самия център, поставиха пиедестал, на него качиха Любимка от Калофер, закичиха я с най-внушителната мъртвешка китка от крила на прилеп, котешки опашки, увехнали тръни и силно отровно биле, нарекоха я „спасителката

на рода“– нали тя беше дала идеята да впрегнат своите сили и умения в новото начинание! – танцуваха около нея, въртяха се във вихъра на безумния си кикот и се чувстваха освободени, преродени, така както не се бяха чувствали от двеста години поне!

Бизнесът обаче има свои правила, и не се съобразява с ниции намерения – неведоми са пътищата негови! – и скоро новосъздаденото сдружение на вещиците изпита тая истина на гърба си. Не бе минала година и взеха да ваят оплаквания от различни краища на страната. В офиса на „Новият Салем“ долитаха вещици с измъчен вид и смачкан дух, някои бяха направо в окаяно състояние и всички бързаха да изплачат мъката си пред Управителния съвет.

— Идвам да споделя какво се случи с мен – почна да разказва стара разчорлена вещица, с две различни на цвят очи и костеливи пръсти, отрупани с мъртвешки морави петна. – Пращат ми от обявата адрес на млад пич и аз се явявам в цялото си великолепие. Гледам го – безобиден един такъв, смотан. Посреща ме в някакъв будоар, целия в текстилни тапети, с меки приглушени светлини – като студио, в което снимат филми. Аз, вика, живея страшно скучно. Опитвал съм всякакви развлечения, и сега търся нещо по-вълнуващо. Досега не съм виждал истинска вещица. Искам, вика, да се снимам с теб. Обяснявам му, че нас филмова лента не ни лови, и че на снимка излизаме като неясно пет-

312

но, но той пак настоява и иска да види какво мога да правя. Добре, казвам, и почвам да му показвам някои от средно добрите си номера. Оня не се впечатлява особено, обаче явно се кефи и вади някаква бутилка – да пием, вика, за нашата среща, и налива. Пием едно, две, няколко – гледам, тоя хем почва да се напива, хем ме намамва навътре в будоара, в една малка стаичка без прозорци, цялата заето от голямо легло, и заключва вратата. Питам го какво е решил, а той ми казва, моля ти се!: „Не бях виждал досега истинска вещица, не бях пил с вещица, и не съм го правил с вещица – дай да те опъна няколко пъти, че да ми е пълен кефа!“ И посяга да ме награби! Викам му: „Абе момче, ти акъл имаш ли, как така ще ме опъваш, аз да не съм ти някакво момиче на повикване!“, а той ми казва: „Че нали промоцията ви е „две в едно“ – няма само да се снимам с тебе я! Ти – вика – наистина не си като ония на повикване: с тебе е по-вълнуващо, пък нали си вещица, какво ще ти стане толкова!“ Аз не отстъпвам: „Как така ще ме резилиш, бе момче, аз съм на шестстотин години!“, а тоя продължава, „няма проблем, казва, мене каквато суша ме е налегнала напоследък, хич не подбирам – и на много дърто налитам!“

Старата вещица замълча за момент, явно под впечатление от преживяното.

— И после какво стана? – нетърпеливо по-

двикна една от присъстващите.

— Какво да стане? Не му се дадох... Успях да си припомня думите на древно заклинание и духнах през ключалката – добре че беше извадил ключа... Да си призная, от четиристотин години за пръв път изпитвам такъв ужас...

Друга разказа следната история:

— Мен пък ме викат при някакъв новобогаташ - щял да прави детско градинско парти и искал да предложи по-оригинални атракции, дето другите не са ги виждали. „Моите деца, вика, и техните приятелчета са вече толкова преситени от разни електронни играчки, че не биха се впечатлили и от холографския образ на дявола.“ И ми обяснява по-нататък: „Искам, вика, да им направиш едно хубаво шоу с изчезвания, димове, магии и всичките му там щуротии, дето пише, че ги умеете вие, вещиците, - да ги шашнеш едно хубаво тия калпазани, да видят, че има и други неща освен таблетите и смартфоните – че да мога аз после хубавичко да си ги строявам, вместо те на мен да се качват на главата“. Дадено! Човекът ми се вижда сериозен, обещава добро заплащане. И аз се хващам за работа. Вечерта виждам около себе си едно вавилонско стълпотворение от поне стотина детища – и всеки прави каквото си е наумил, а наоколо кръжат келнери, аниматори и всякакви друга пасмина и се опитват напразно да ги озаптят. „Чакайте, гълъбчета – викам си аз, ей сега ще видите каква ви какво може!“

И почвам! Правя им пълна програма. Ония отначало взеха да зяпат, за малко като че ли поутихнаха, някои даже ревнаха, но бързо се укротиха. И взеха да се изнасят на малки групички – едни се измъкнат, а на тяхно място се появят други. Това взе да ми прави впечатление, но се оказа късно. Изведнъж усетих как ми се подкосяват краката и взех да губя присъствие на духа. Опитвам да изчезна – не се получава. Тогава един по-големичък взе да се хили и ми показва някаква инсталация, която бяха монтирали под една от масите. „Виждаш ли – вика ми на мен – тая джаджа, с тоя преобразувател ще ти изсмучим всичките магии, ако не правиш, каквото ние искаме. Айде сега малко да ни повозиш, защото искаме да полетим наоколо!“ И като се накатериха по мен, по мантията ми, по раменете ми! А оня шишко ми се смее в лицето и вика: „Нали правите промоция – две в едно! Тръгвай, че няма време. Направи едно кръгче над поляната, за да видят скапаните ни родители, че не могат да ни командват и ще правим каквото си искаме!“ И аз полетях, съзнанието ми се противи, а тялото ми не изпълнява. Сякаш наистина ме бяха омагьосали тия хлапета!... За два часа обиколих безброй пъти поляната, като превозих всичките сто и няколко деца. Родителите им отдолу махат с ръце, крещат от ужас, а хлапеката се забавляват неистово, и само ме пришпорват, все едно че съм крилата кобила! Останах без капчица сила, и накрая се строполих на земята

ни жива, ни мъртва, а оня, дето ме беше пазарил, се нахвърли като бесен на мен, обсипа ме с ругатни и закани, и накрая заяви, че нищо няма да ми плати. Едва успях да изчезна – добре, че ония бяха изключили дяволската си машина!

...Освен в чисто емоционален, оказа се че нещата съвсем не вървят и в икономически план. Приходите взеха рязко да намаляват, поддържането на сайтовете гълташе все по-големи и по-големи средства и в един чудесен ден „Новият Салем“ се изправи на ръба на финансов банкрут. Наложих се отново да свикат общото събрание, то пак се проведе в модерната дупка, ала този път градусът на настроението клонеше около абсолютната нула. Най-унила от всички бе Любимка, вещицата-новатор от Калофер.

— Каква я мислехме, пък тя каква стана! – вайкаше се тя. - Защо винаги всяко ново и интересно нещо трябва да се проваля! Откакто се помня, все тъй става - пък така ми се искаше да говорят за мен с добро през следващите хиляда години!

— Я не си слагай мъка на душата - взе думата една от най-старите вещици. - Историята винаги се повтаря. Аз самата съм видяла и препатила достатъчно. Може би е време отново да се покрием за един или няколко века, за да премине бурята, и хората отново да започнат да ценят своето минало. Защото ние, скъпи колежки, сме част от митологията на този свят – никога не са могли да съществуват без нас, ще продължат да го правят и занапред.

— Пепел и дим! – с явно презрение извика друга вещица. Тя беше далеч по-млада и държеше няколко района на юг. – Празни приказки на изкуфели бабички! Я просто си признайте, че цялата тая работа бе една дивотия още от самото начало – вещици да се опитват да въртят бизнес! Не виждате ли, че с подобен ретро-вещерлък вече не ще можем да си изкарваме хляба. На никой не му пука за тъпите ни номера! Време е да се променим, да поемем по нов път, ако искаме да оцелеем! Аз предлагам да напуснем тая калпава страна и да емигрираме! Има и други места под слънцето – там още ни уважават и ни имат страха! Така мислят мнозина от нас!

След тия думи всички се разшумяха, развикаха се, взеха да се карат, разбърмчаха се с разнокалибрените си метли из цялото помещение – настана невероятна какафония, ала този път никой не предприемаше мерки да укроти тълпата. Младите вещици с все още буйна кръв настояваха за незабавни действия, а по-старите и опитните, тия, в чиито вени кръвта едва циркулираше, бяха далеч по-умерени и убеждаваха нетърпеливите си колежки да не бързат толкова – науката и технологиите бяха напреднали навсякъде, в другите страни човешкият материал не бе по-различен и едва ли можеха да разчитат на някакво съществено предимство. Единствения изход виждаха в изпитаната и проверена тактика – да се покрият за няколко века и след това отново да излязат на белия свят. Какво са

няколкостотин години за тях? Щяха да се появят в една съвсем нова, преродена страна, и да се радват на по-голямо уважение и по-добър живот, отколкото този, който водеха сега.

„Младите“ обаче не искаха да се потапят във вечността, те се намираха тук и сега и щяха да впрегнат цялата си енергия за отстояване на своята кауза. „Старите“ им пожелаха безавариен полет и твърдо пожелаха да се оттеглят. Последната председателка на Управителния съвет Дуда се стараеше да усмири двата лагера, но усилията ѝ се оказаха напразни. Накрая, след седмия час от началото на срещата, разцеплението вече стана факт. Една след друга представителите на старата фракция взеха да напускат събранието, докато във фоайето останаха само метановите метли.

Повече не се чу за програмата „Вещици на промоция“. Сайтовете в Интернет бяха закрити, после и „Новият Салем“ затвори, а мястото потъна в тишина. Дали младите вещици бяха сменили мястото на клуба си, или просто се бяха махнали като старите си колежки, отегчени от съвременния свят и неговите нрави? Щяха ли отново да напомнят за себе си? Ще изчакаме още няколко века, и ще разберем...

**ХУМОРИСТИЧЕН КОНКУРС
ВЯТЪРНИЧАВИ ИСТОРИИ 2017**

РАЗДЕЛ „ПОЕЗИЯ“

КЛАСАЦИЯ НА ЖУРИТО

БЪЛГАРСКА МЕЧТА

На екрана всяка вечер
гледам чуждия късмет
и, в' видения унесен,
търкам пустия билет.

Ех, защо не ми се случи
да спечеля и аз веднъж,
да не ходя като куче,
да ме гледат като мъж.

Пирамидки три да видя
или някакви звезди,
чайници, кози и миди -
абе... символ на пари.

Па да видите тогава
сред екранна суета
мойта лотарийна слава.
Тъй, де - българска мечта.

Щом спечеля милионче,
ще изплувам най-накрай.

Не ще мисля за живота,
ще си вляза в моя рай.

На жената за подарък
пластиките ще платя,
а децата във чужбина
да се учат ще вредя.

Ще си купя скромно „Бентли“,
къща - в депутатски стил;
екзотично ще пътувам
от Китай до Таунсвил.

Но най-важно е да знаят
и познати, и съседни,
че съм се издигнал вече
и със завист да ме гледат.

Селфита от ловни сцени
и от властници привет...

Само, само да докопам
печелившия билет!

В НАЧАЛОТО БЕ ЕВА

Било ѝ е лесно на първата Ева -
тя нямала хич, ама хич конкуренция!
Не се изкушавала, не изпитвала ревност,
спрямо нея Адам също нямал претенции.

А за Ева е имало и друга изгода -
не забивала нос час по час в огледалото,
в пре-далечното време била думата „мода“
и самата природа ѝ поддържала тялото.

Те живели спокойно, поминували леко,
не броили пари ни за ток, ни за парно...
Не разказва легендата дали спели на меко,
но било им уютно и удобно навярно.

Не познавали скука и не знаели нищо
за коварния план, прекроен от съдбата.
Тъй настъпил денят и в градината пищна
като висша проверка се явила змията.

И се случило - факт! - те, горките, сгрешили.
За добро ли, за зло ли, но се свършило с Рая.
То, добре, че е тъй, та деца се родили,
на децата - деца... И така - до безкрая...

ВИНА

Откраднали на ходжа Настрадин
Магарето. Повикал заптиета.
„Ти си виновен! - емнал го един.
Я колко ти е халтаво резето“.

„Виновен си. Туй мислене не ще. -
отсъдил втори. - Нисък е дуварът,
ще го прескочи и едно дете.
И портата афиф, и катинарът.“

„Виновен си я! - третият додал. -
Как си го вързал - да се не начудиш?!“
„Виновен си, че спиш като умрял!
Ще те откраднат, без да се събудиш!?“

„И си виновен, ходжа, въобще,
Че си купуваш хубаво магаре,
та имало какво да се краде.
Глей колко работа ни се отваря!“

„Виновен си и трябва да платиш
две лири глоба.“ “Хм! Кажете само
да дам ли на разбойника бакшиш
и длъжен ли съм пак да го поканя?“

ГЛАВНАТА УЛИЦА

Кисели старци
по главната улица тътрят крака
и надзъртат във женските пазви.
Главната – майка на всички улици,
стражата на града –
от светло до съмнало...

Виж отляво
витрините в блясък,
а и входът усмихнат
сияе над мирните граждани.
Зад усмивките вътре
на скука мирише
и мрак,
облепен със безмълвие,
чука по касата празна...
А животът не дава
облаги и слава на всички...

Виж и вдясно –
кафета и кръчми,
тютюнец и водка...
Сговорчив е народът –
и той като Ботев проклина
тоя ден, тоя свят –
и си търси билет за чужбина.
Само оня, човекът с метлата,

по главната улица бръсне...
Или оня с меката четка
мие витрините лъскави...

А старците
още се клатят и тътрят крака –
и надзъртат във женските пазви...

ДЕТЕ НА ПРЕХОДА

Поглеждам този парламент
с надежда плаха за промяна.
Разправят, че съм дисидент
и май такъв ще си остана.

Парите в банка вложих аз
и вече нямам и копейка.
Банкер с мустак на дядо Мраз
парите взе ги и офейка.

Попаднал в близкия маркет
залива ме море от стоки.
На много малък етикет
стресират ме цени високи.

От „Спешното“ колега нов
отишъл роми да преглежда.
Сега лежи във „Пирогов“
и няма никаква надежда.

Минавам за добър съпруг,
но в къщи хич не ми се връща.
Две зли жени ме чакат тук -
съпругата и моята тъща.

Напълно парното съм спрял,
да мръзна сякаш съм обречен.
Аз не напразно съм живял -
свидетел съм на преход вечен.

ЕПИГРАМИ

АРСЕНАЛ

Опитахме с думи,
кроихме зулуми,
грозихме с куршуми,
пробутахме суми,
но изтрихме със гуми
враждата между ни...

ОБРАТ

Искам да се похваля –
вече не гоня Михаля.
Михал ми е по петите –
да му върна парите!

ПРОГНОЗА

Понеже сме царе на чалъмите,
няма я Страната на розите,
но са тъжни прогнозите -
ще цъфтят само налъмите!

ДИРЕКТИВА

Получи се ясно нареждане -
посредством ниско навеждане
живота си да подреждаме!

СВОБОДЕН ДОСТЪП

Заповяда заверата:
„Вдигнете бариерата –
да мине далаверата!”

ДЪРЖАВНА ТАЙНА

Никой да не обнародва,
що хазната изразходва!

БИБЛЕЙСКО

Ще ги познаем по делата
чак след края на мандата.

КОМПЮТЪРНО

Ясно е - по подразбиране
всяка власт е корумпирана.

ГЕНЕРАЛНА ЛИНИЯ

Всеки, който изуе лампази,
в политиката почва да лази.

ПО ГРАФИК

И в нейната пазва
ред ще се спазва!

ЕПИГРАМИ

Взимаш месечна заплата
и се чувстваш като цар,
ала сметката ти за водата
те превръща във клошар.

Сладолед за щерката ми Ана -
днес навършва пет.
Но сърдита май остана -
надявала се на таблет.

Пешеходец щом пресича,
трябва да е като лъв
и по пешеходната пътека тича
като в "Рамбо - първа кръв".

МЪЖ НАЗАЕМ

Съседката ни тръгна за Париж –
от фукане направо не се траеше...
А другата съседка просто сви
съпруга ѝ, прибра си го назаем .

Заверата изцяло бе добра –
комшията без манджа не остана,
а нощем след любовната игра
се топлеха взаимно под юргана.
Съпругата му звънна от Орли,
пристигнала била благополучно.

А блокът два дни слуша или три
как той я благославя много звучно.
Те на уиски - тя пък във Версай,
тя в Лувъра, а те – върху дивана.

Заточиха се все прекрасни дни
и силища за лек не им остана.
Съседът бачка днес неуморим
на частно и държавно – две заплати
е отделил. Съпругата си в Рим
да види свят отново да изпрати.

ПРИЯТЕЛСКИ ШАРЖ

Нищо ние не умеем -
ни компоти,
ни туршии...
От една любов живеем
там потънахме
до шии...
Манджите ни загоряват,
питките на камък стават,
а сладкишите издишат...
Нищичко от нас не става,
сал една любов ни сгрява.
Тя е хляба и солта,
и живота и смъртта.
Тя е делник,
тя е празник
в нескопосания свят,
дет лъжата процъфтява
и вълкът ти става драг.
Дето чалга – музика наричат,
а пък танца е кючек,
щом си свестен, си отричан,
а пък луд ли си – приет...
Нищичко от нас не става,
даже сладко не варим,
и суджуци не сушим,
камо ли пък лютеница

с огън селски да стъкмим.
Сал една любов си знаем,
гушваме се с нея пак
и светът за нас остава
честен, светъл, мил и драг.

СТИХОВЕЙ

*Доклад-импресия
по Теория на литературата на тема:
Някои тропи, фигури и други художестве-
ни средства и похвати при творческия процес
Докладчик: Татяна Йотова*

Погнал ме е бурен стиховея,
ти не го пропъждай, не, недей!
Нека да вилнее в мен така,
сякаш се е пръснала река.
Рими, белостишия, искри,
спомени и чувства до звезди,
образни картини в пустошта
никнат като вечната трева.
Лута се щастлив оксиморон,
смее се хипербола на трон,
купища анафори крещят:
„Първи сме, но моля, дайте път!”
С някаква невинна синекдоха
сляха се контрасти в суматоха,
токчета метафора заби,
с ярост анжамбманите обви.
Символи заскитаха в галоп,
търсеха невярната синкопа,
тя пък се оказа в строфа пет –
близо до досаден епитет.
Дръзка метонимия изля

ято песни в шепа свобода.
Някак неуместно се разкри
тъничка епифора с мечти,
грабна я лирично отклонение
към спираловидно повторение.
Важен, реторичният въпрос
смигна на градацията бос,
после всичко мина в ретроспекция,
плод на щура творческа инвенция.
Бурен, стиховеят се наема,
май че към поемата поема...
Сънна, ретардацията взе
няколко сюжета на ръце,
пусна ги в казана с рими и
смислови нюанси нарои.
Втурна се инверсия без грим
към паралелизъм невредим,
с тях алитерация без глас
слушаше напевен асонанс.
Как замлъкна апосиопеза,
сгушена в гръдта на антитеза,
търсейки съседния контекст,
който обеща балада с кекс.
В този миг ирония им смигна,
сатира след нея се надигна,
спусна се безкрайна перифраза –
прозата лирично позамаза.
По-натам забравен, тъжен троп,
яхнал две сравнения на стоп,
сложи край на бликналата банда
с ударна, светкавична поанта.

СТРЕСИРАНА ГИНКА

Трябва нещо да ям -
помисли си Гинка -
и нападна без срам
шоколада в хладилника.
Пред компютъра седна
с лъжица в ръка.
Три филма изгледа
и накрая заспа.
А насън беше толкоз красива-
тънка талия, нежни бедра.
Красив принц бързо настигна я,
вечна любов обеща.
Събуди се Гинка щастлива,
качи се на своя кантар.
Видяното тъй я стресира,
че каза: трябва нещо да ям.

ХАЙВЕР

Кризата за нас е май,
брате мили, щем не щем.
Хлябът стига ни комай,
колкото да не умрем.

Виждал ли си чер хайвер?
— Не, до днешна дата!
Дали ще вкусим с теб, авер,
и ний от благинката?

Вчера обещаха, значи,
че ще има, на корем
и за нас хайвер. Обаче
само, че... зелен!

ХИПЕРТОНИЯ

Вчера имах юбилей,
днес главата ме люлей!
Мойто джипи тъй ми рече:
„Виж какво, добри човече,
спри се вече с тез прасета,
стига толкова мезета,
моркови и зеле хрупай,
килограми ти не трупай,
с кръвното шега не бива,
то направо те убива!
„Туй“ не пий, „онуй“ не яж
и ще хвърлиш тоз багаж –
килограмите ти сто са!”
Тука вече ме ядоса!
„Ако ще да станат двеста,
имам си диета месна:
свински увъртян кебап
с много вино и без хляб,
а на скарата - пържола,
слагам си я чисто гола!
Тъй че, докторе, не ща,
боб и зеле да яда,
ще нагъвам аз мезета-
свински, телешки кюфтета,
а обичам и шкембето,

и пачата общо взето,
много ми е някак стръвно,
давай хапчета за кръвно,
че отивам аз на гости,
който иска – нека пости!”

.....

А главата нек люлей,
чаша вино ми налей,
аз със него ще отмия
моята хипертония!

ВИНЦЕТО ПОСЛЕДНО

Винце точи се на струйка,
Ламби гледа като пуйка.
И се чуди, и се мае –
да не пие как да трае.

Винце алено, червено.
Винце розово, пембено.
То кръвта му ще загрее.
И сърце му ще запее.

Уха, еха, дай стакана!
Дай да пием до зарана!
Да забравим всички черни
мъки и слова неверни

на душите отчуждени,
що са в кръчмите днес сврени.
Дай да пием, да забравим.
Злото тука да оставим.

А кога изгрей луната,
със бутилка във ръката
да излезнем сред селото
и затропаме хорото.

Уха, еха, до зарана!
Стана тя, каквато стана!
Че в страната ни обрана –
само винцето остана...

ХЕЛОУИН

Тази сутрин се събудих със дилема.
Тиква ли съм или Вещица сломена?
Маската за Хелоуин си сложих,
много майсторство във нея вложих.

Социални постове навсякъде чета,
против Хелоуин са вдигнали ръка.
Българските празници обичам,
но от чуждите не се отричам.

Празниците са създадени от хора,
за които хуморът е радост и отмора.
А онези, дето влагат политика,
по-добре да сложат маска на Владика.

Затова с усмивка, всички ще помоля:
Днес празнувайте със скелети на воля!
Пътя с тиквени фенери осветете
и с бонбони детските джобове напълнете!

КЛАСАЦИЯ НА ЧИТАТЕЛИТЕ

Нели Арнаудова

ПИЦА ЗА ДВАМА

Искам да направя нещо велико!
Дилема: Да съчиня поема,
или направя откритие...
Защо не? Като Шекспир или оня Ото...

...

Вероятност, равна на шестица от тотото.
Нямам дарба, а и помощ отникъде.
И на тавана нищо не пише...
Запасена съм с думи и числа от снощи.

Тях сънувах. Имам хъс и прозрение!
И редувам римуване с умножение...
Мръква. Ала май се получи:
Написах поема! Е, малко е куца,
но ще я шинирам за одобрение - утре.

Днес...

Вкъщи е като след земетресение,
кучето е заспало прогизнало,
Милото преди час се е върнал,
пита има ли нещо за ядене,
или съм заета с творчески планове...

Реагирам светкавично!
Докарвам виновния поглед
и поръчвам пица за двама -
Пеперони - любимата му

Пожелавам му да ѝ се наслади.
/Сиреч да се натъпче до горе/
За да не ми говори...

След Пеперони-то
бурята е отминала.
Изравям пътя до своята стая
и призовавам Музите.

Нямам време за губене -
на света са нужни открития!

ОБИЧА МЕ, НЕ МЕ ОБИЧА

обича ме, не ме обича
как искам мила той да ме нарича
обича ме, не ме обича
как искам той на мене само да се врича
обича ме, не ме обича
отново в кръг и все така
а цветето остана без листа
да каже мила той не пожела
а вричането е една мечта

МАЛКА ИЗНЕНАДА

Една на мама и на татко бях,
но изненадаха ме много пак.
Без да искам, те ми съобщиха,
че ще имам мъничка сестрица.

Мина време, тя порасна
и стана много, много по-ужасна.
Започна бързо да ни командори,
дори преди да проговори.

Тайно влизаше във мойта стая
и драскаше тетрадките ми, зная.
Наказанието ѝ се размина,
но пък мен не ме подмина.

Превърна се в голяма мацка
и умна, и прекрасна,
но вече още по-ужасна,
като лисица хитра и опасна.

На приятелите ми големи
взимаше акъла без проблеми.
И гаджетата ми крадеше,
а после на пръсти ги броеше.

Всеки път във нова роля
излизаше пред моите хора .
А за мама и за тате,
ставаше тя малко пате.

Но нали ми е една-едничка,
вредна мъничка душичка.
До гроб ще я обичам, знам,
и никога не ще да я предам.

СЕРЕНАДА

„Червено вино снощи пих
и капка не остана...”

От стих във песен, песен – в стих -
така са отзарана.

Покажи се на прозорец, Надо,
погледни към тротоара,
че ти правят серенада
трима дядовци с китара.

Беше младост – беше хубост,
парещ въглен беше тяло.
Ах, омайваше до лудост!
А сега се поналяло...

Но останаха очите
и оная ти усмивка;
те – два свята от звездите,
тя – като ракия пивка.

Покрай тях – и тез мераци
и желания разпалваш,
да засукат пак мустаци.
Ако ти да се не даваш.

Покажи се и ликувай,
не бъди инат,
че за теб са само – чувай
песните във тоя град!

Ще ли чуя: „Бамболео!“ –
да изнася серенада
някой младичък Ромео
на изгората си млада?

СЛУЧКИ С ВНУЧКИ

1.

„Коя година си родена?“,

попита ме Анита.

Признах, но казах: „Чуй от мене -
за възраст не се пита!“

„Да, знам!“ (Тя хитро се усмихна.)

„Това е нетактично!“

Аз затова те изчислих и
така ще питам всички.“

2.

Ще се учим на много неща.

Да започнем от днес. На вежливост!

Сложих новата шапка - с цветя -

и попитах: „Нали ми отива?!“

Чух това: „Ами тя... Ами тя...“

Ами тя е от теб по-красива!“

3.

Да спориш с дете не е лесно.

Предавам се: „Да, ти си права!“

Тя: „Бабо, сега ти си грешна!“

Но нищо. Нали си признаваш!“

4.

„Разбрах го накрая, доволна съм!“,
сияе детенцето. „Всъщност:
родила ме мама във болница,
а щъркел донесъл ме вкъщи!“

5.

Рисува детето. През зимата – лято!
И целият влак ни похвали творбата.
„Как стоплихме всички! С изкуство!“
„Не всичките. Двама изпуснах!“

РАЗДЕЛ „ПРОЗА“
КЛАСАЦИЯ НА ЖУРИТО

БАЙ ЯНАКИ

Няма такива мъже, моето момче, вече, нямааа. На фризьор, казваш, ще ходиш, знам го аз този твоя фризьор, дето ви прави на мадами всичките. То и него като го погледнеш, същинска госпойка, с тези проскубани вежди, с тези лъскавите синджери, дето се е накичил, къде по тънкия му врат, къде по ръцете, че и на гашците си турил.

Ти си малък, няма как да го помниш бай Янаки, беше починал вече като започна да идваш на село. Да видиш ти какво значи мъж! Осанката му, погледът му, костюмът, бялата престилка, респект и уважение значи те обзема от вратата когато се намъкнеш в неговия салон, значи.

Два метра мъж, изпънат - струна, ръбовете на военните му зелени панталони прави, остри като нож, чепикът лъщи, бялата му престилка като пресен сняг блести. Гребенчето и ножицата затыкнати в горния му джоб, тактично показват, че си влязъл при селски берберин, а не при в софийска болница примерно. Косата – подкъсена, причесана на път, бакенбардите и те по конец, равни. Като те погледне с ония ми ти ледени очи, прерязва те на две от вратата. Забравяш за бръснене ли си влязъл или да ти подкъси туй, дето го носиш под каскетя.

Бръснеше човекът, подстригваше - мъже, деца, че и жени не връщаше. Сутринта, като отвори, мине бръснарския стол с мека кърпа, заблести и той като престилката му. Тръкне невидимите петна от голямото огледало пред него и чак тогава ще въртне табелата – отворено. Ред си имаше и дисциплина ти казвам. То сега, скимне ти да отидеш на фризьор, окичени им витрините с табели - „Ще се върна след 30 мин.“, „В кафенето отсреща съм“ или още по-зле „Ще отворя след 20 дни“. Ами аз за двадесет дена на караконджул ще замязам бе, моето момче, ако го чакам той да се върне. Баба три пъти ще се увърти у гроба, като ида да ѝ прелея на Задушница, ако ме види такъв обрасъл..... След 20 дена, как я мисли той тая работа....

Уважаваше си Янаки и професията и клиентите, момчето ми. Един му беше кусурът – уважаваше и хубавата ракия. Ама то мъж без кусури ли е, не ми го хвали. Като дойде есенно време, значи, че като се заредят всичките му клиенти да почерпят от плодовата си продукция, как смяташ ти? Не си позволяваше и по такива важни причини да напуска човекът работното си място.

Изпърпори примерно кметът с моторетката, докара шише от новата му гроздова. Ти да си, и ти няма да го върнеш. Седнат си на пейката за клиентелата, обсъждат международното положение, подава се шишето от ръка в ръка, работ-

ното време и то тече – идеал. Ако дойде някой окъснял мъж – няма да го върне, я. Курдиса го на стола, върже му един бял чаршаф за потният врат и го почва. Малко от едната страна му пообрал залесяването до голо, а от другата си му стои вълнясалият врат, айде сега подробности.

Комшията му правеше една скоросмъртница. Петдесет и два градуса я оставяше обикновено, защото такъв му беше табиетът. В къщи си я пиеше с лед. Няма да викне Янаки в къщи да седнат под асмата, да надигат чашите, ами и той на пейката. Ми тъй де, то си е почит и уважение да те видят хората баш на пъпа на селото какъв специалист ти дегустира домашнярката. Жените им, че не са наблизо да ги подритват по масата и да им броят чашките си беше чист бонус. Прехвърляха си бутилката ей тъй, без разремител. Е, случвало се е някой път в рибния магазин до бръснарницата да пуснат някоя консерва копърка, тогава отваряха една - тъй за двамата, за мезе. Рядко ставаше така, да ти кажа. Обикновено продавачката си правеше компания с една саксия полуумрял от студ аспарагус в магазина. Случваше се и някой хируз да ѝ разпределят, ама най-често асортиментът ѝ се състоеше от някоя гранясала веяна скумрия, консервите си бяха лукс.

Търкаляха се тъй година след година, побеляха му на бай Янаки банкенбардите край ушите, ама и клиентите нараснаха, че и клиентки

по-начесто влизаха в салона, от как излезе модата да ходят подстригани на „сасонче“ жените. Половината даскалицы му бяха клиентки, хеле имаше една млада, с пъстри зелени очи и тъмна коса, тъмна ама и гъста, като я фризира бай ти Янаки, като ѝ открие тези свежи момински бузки, пък като се засмее това моме.... Побъркваше ергените в селото и не само тях, де.

Всичко хубаво, ама много хубаво не е на хубаво. Да вземат да я пратят на някакво съвещание в общината даскаличката. Там пък да я види другарката Цачева. Сега ще питаш тази каква е, нали ? Ами началничка беше някаква в образовението. То жените нали знаеш, не му мислят много. „Миличка сладичка, тинтири минтири, кой те разхубави така?“. И айде, другарката Цачева на стола на бай ти Янаки. Ма за късмет да вземе да го нацели в момент на една от сериозните сезонни дегустации нашенския Фигаро. Та я издокара, ти казвам, с една фризура, то сега са модерни, ама кой да му признае новаторството на човека тогава. Вместо да позаформи както си трябва с машинката „сасончето“, объркал се нещо, та като я подкарал от двете страни другарката – до кожа ѝ смъкнал косата. А по средата седи едно бухнало гнездо, останало от старата ѝ ондулация... Че като писнала тая ти ми другарка, че като размахала едни ръчища, че като го метнала да го налага..... Добре, че бил взел обезболяващото предварително, че устоял човека

на атаките. Оказа се, разбираш ли, че мъжът на разлютената другарка оглавява партийната организация в общината. Разбеснял се Цачев, то и на тебе да ти направят жената да мяза на свраче гнездо в главата и ти ще се ядосаш. Ти вярно, нямаш жена де, ама разбираш какво искам да ти кажа, нали тъй. Засилил се Цачев и той на свой ред да бие бай ти Янаки, ама от дума на дума седнали двамата на кило кайсиева и се споразумели. Една година безплатно бръснене и подстригване на партийния и Янаки си продължи работата в салона. Вярно, другарката Цачева се наложи първа да въведе модата на тюрбаните, преди Людмила Живкова още, ама подробности....

Продължи си, както си знае, бай Янаки. Врял и кипял си беше той. Само дето срещите с комшията му разваляха офицерската стойка. Попривършваше ли стъкленницата и работното му време, между другото, надигаха се двамата – комшията държеше някак права линия с колелото към тях, а бай Янаки аха да тръгне към неговите си владения, но усещаше се човекът, че нещо е вързал кърнките, дет има една приказка. Понадигне се яваш-яваш, измете, пооправи салона, въртне ключа на катинара, та приседне на мраморния парапет отпред. Мерне ли някой рошльо от тяхната махала да минава, викне го, та му заръча да каже на леля си Веска да дойде, че иска да се поразходят двамата. Добра жена имаше да ти кажа, хич не му се налагаше

да чака много. На десетата минута се задаваше милата. Дребничка, русичка, причесана, червисана, засмяна. Седне до него, подхване го през кръста и айде ходом двамата към тях. Хем той засмян и доволен, хем го лъхне вечерният вец, та се поосафери малко. Верно, краката не го слушаха много, ама сигурна подкрепа имаше човека. Лоша дума не съм я чул да му каже напъряко жена му пред хората. Докато си отиде човека, все така с усмивка и блясък в очите го съпровождаше горката.

Много е важно, момчето ми, запомни го от мен, булката ти да е до тебе, пък ако е засмяна - цена няма, да знаеш. Ей, хубав човек беше бай Янаки, няма такива мъже вече.... професионалисти. Дегустатори. От сой!

БИСО

(по действителен случай)

— Пустиняци, в събота умрях от срам! – това са първите думи на Бисо в първия ден от работната седмица. Той уморено се отпуска на един от столовете в стаята, все едно през цялата нощ е превивал гръб на някоя добруджанска нива и за пореден път завърта около показалеца си ключовете от служебния автомобил. Виждам как хитроумните му сини очи оглеждат лицата ни, чакайки нашата ответна реакция. Забелязвам как в тях няма грам смущение, притеснение и срам, понеже Бисо е опериран от изброените по-горе чувства. Затова твърдението, че е притеснен, е толкова нереално и така нелепо, колкото примерно нереален и чужд е снегът за Екватора. Няма как човек без задръжки, без спирачки, който отгоре на всичко е и болезнено откровен, да усети вътре в себе си този вид дискомфорт, характерен за повечето от нормалните хора.

Знам, че нито един от нас, петимата, които в този момент сме в стаята, не приема думите му за чиста монета. И как да ги приеме? Та този „пустиняк“, този цветен представител на северозапада не спира да се шегува, да преувеличава, да се „гъбарка“, без значение кой го слуша, кой го гледа и кой е около него. Сякаш

всички нецензурни вицове и мръсни истории-ки са измислени, за да има възможност именно той да ги разказва.

— Умрях от срам, ви казвам! – повтаря сериозно Бисо и не спира да оглежда с упрек каменните ни физиономии. Той изрича думите бавно, сричка по сричка, опитвайки се да предизвика по този начин интереса ни.

— Ти и срам? Това са две напълно изключващи се неща. – отвърщам, докато си закопчавам копчетата на униформата. После, съзирайки зачервеното му потно лице, казвам снизходително:

— Добре де, какво толкова се е случило, та си се притеснил така? Сподели.

Той се усмихва широко, скача пъргаво от стола без следа от умора и победоносно ни обгръща с поглед. Нисичкото му набито тяло се стяга, докато очите му грейват. А историята? Историята, която ни поднася, е като тресавище – очарователно, но опасно-забавно.

— Както знаете, още в петък след работа запрашихме с жената към село...

— Като всеки уважаващ себе си гражданин. – прекъсвам го и смигам на останалите колеги.

— Кой го казва!? Човекът от дълбоката провинция! – възкликва Бисо, махва с ръка и продължава с устрем изказа си. – Та отидохме на село. И преди някой да ми зададе тъпия въпрос къде се намира, то ще ви спомена, че е някъде в

„Бермудския триъгълник“ – Враца, Монтана, Видин.

— И какви ги върши у наше село? Да не обръща с лопата двора или пък бра ягоди? – подкача го Жоро.

— Не се прави, че не знаеш. Кучетата, заради тях ходих.

Пропускам да спомена, че Бисо е кучкар. Открай време отглежда овчарки и ги обучава. Понякога се грижи за четири – пет парчета, все красиви и силни екземпляри, от които стават чудесни полицейски кучета. Но спирам до тук, нека да продължи разказа си пустинякът.

— Още щом пристигнахме, бай Иван комшията, чийто двор е свързан с нашия посредством малка порта, ме замъкна към зайчарника си, показвайки ми заека, който наскоро купил за разплод. Представяте ли си, дал за него цели двеста лева! Двеста лева за някакъв си заек! За заек толкова много кинти! Ужас! Аз толкоз и за колата си не давам! Е, ама няма как да си кривя душата наистина заекът бе хубав, голям и снежнобял, от който съседът ми очакваше изобилие от малки зайчета. Ей такива белички, мънички...

— Виждали сме зайци! – занася го Жоро едва сдържайки кикота си. – Не падаме от Марс!

— Алооуу, шопе, защо все ме прекъсваш? Ееее, човек не може да се изкаже спокойно!

— Стига си се газирал пък ти, а продължавай, на работа сме все пак. – казвам аз и слагам

последната част от униформата – служебното оръжие.

— Така...докъде бях стигнал... Дааа, видяхме ний заека, след което седнахме под асмата да ударим по една кайсиева, ако трябва да бъда честен май бяха три... четири. Стрина Стояна (другарката на бай Иван, той така си я нарича "мойта другарка") въртна по една салатка и боцкайки домати, краставички, лукче си замъркнахме. Пустиняци! Какво искаш? На другия ден бай Иван хукна с баничарката си за града на пазар, а жена му и майка ми поеха към бостана. Ние с булката останахме да наглеждаме и двете къщи. Хубаво ги наглеждахме, няма що! Понеже си нямах друга работа, реших да пусна едно от кучетата (единственото женско) да потича малко из двора. По едно време, докато поливах лехите с домати, видях кучката да мята нагоре-надолу същия заек, за който бай Иван бе дал цели двеста лева. Направо щях да получа удар! Косата ми се изправи... Край – рекох си, умря заека, а с него и хубавите съседски отношения. Толкова години си живяхме добре и сега, заради едно куче и акъла ми всичко да отиде по дяволите! Що не оправих тази проклета порта!? Така става, когато човек отлага работа си във времето! Но? Какво мислите? Може ли Бисо да няма някаква идея!? Има, разбира се! А тя ми дойде свише. Падна като че ли изведнъж от синьото северозападно небе и ме

осени, та затова се хванах за нея като за спасителна сламка. Звъннах на майка по мобилния и я инструктирах да задържи колкото се може повече стрина Стояна на бостана, после викнах жената. Двата взехме мъртвия заек, изкъпахме го хубаво с шампоан, изплакахме обилно от пяната и за капак на всичко го издухахме със сешоар. Като ми бухна онази ти ми козина – лъскава, бяла не на мъртъв заек замяза, а на жив живеничък, сякаш ей, сегинка щеше да наостри уши и да захрупа морков. Влязох в двора на бай Иван и чинно положих изкъпаното, но мъртво животно в зайчарника. И си продължих с поливането ни лук ял, ни лук мирисал. Ама отвътре сърцето бие, та ще се пръсне. Направо бях изтръпнал! Леле, викам, какво ми дойде до главата! Нямах абсолютно никаква представа, как ще оправя кашата, която забърка кучето ми. – Бисо спира, почесва се по главата и се хили доволно. Сините очи дяволито ни поглеждат, стрелкат ни, а ние, които нямаме представа как ще завърши тази негова история, се усмихваме блажено същински Мона Лизи.

— И? – обажда се нетърпелив заместник-началникът.

— Какво и? – закачливо пита разказвачът.

— Как оправя кашата?

— Ами... как. Следобед бай Иван се върна от града. Разтовари покупките си (някакви смески беше купил и куп други неща) и се зае да

храни кокошки, патки, пуйки. Хвърли два, три кочана царевица на магарето и спря озадачен пред зайчарника.

— Какво се чудиш бай Иване? – попитах го аз и се постарях да се държа все едно нищо не се бе случило. Докато минавах през вътрешната порта, ми идеше така да я изритам, да ѝ нанеса такъв ритник, та да я потроша окончателно. Но успях да овладеея гнева си. Виновен си бях. Ако я бях постегнал, сега нямаше да се чувствам гузен и потен от срам. Приближавайки към зайчарника пред очите ми още се въртяха кадрите как с жената къпем и сушим удушната от кучката животинка.

— Знам ли какво става? – отвърна комшията.

Абе не го каза точно така. Напсува си бай Иван както е редно – звучна българска ругатня от тези най-цветните и концентрираните, па продължи:

— Ех, зян парите станаха... Така е, когато човек си прави сметката без кръчмар, солена му излиза. Уж го купих за разплод, а той да вземе да ритне камбаната нощес. Рано сутринта го намерих умрял и го зарових тук точно на това място. Чудо е, че сега го намирам отново в клетката. Божеее! Може пък само да съм си мислел, че съм го закопал. ЕГН-то момче, то си прави шега със стария човек! Старост – нередост са казали хората.

Неговото ЕГН! Мен пипате ли ме какво ми

беше след лудото къпане и сушене, а? Аз да различавам следите от местопрестъплението и в един момент да се окаже, че заекът сам се е гътнал.

След последното изречение всички в стаята вече се превиваме от смях.

— А ти призна ли си, че го изкъпа и изсуши? — питам аз.

— Как се признава такъв срам? Ти би ли си признал? — отвръща с въпрос пустинякът, нахлузвайки бързо униформата си.

Такъв си е Бисо. Жалко, че не го познавате. С него дори и най-скапаният ден може да ви се стори съвършен! Хайде, време е за работа.

ГЕНЕРАЛНА РЕПЕТИЦИЯ

— Любе, май спечелихме апартамент! – възкликът на баба едва не спуска тъпанчето ми. Таман бях заровила глава в едни особено важни документи, когато телефонът ми иззвъня.

— Как май? Спечелихме ли или не? – машинално питам аз.

— Ами нали три еднакви къщички трябва да има?

— Мисля, че трябва да са три еднакви символа – напрегнах паметта си аз.

— Ами тук има три къщички...

Беше мой ред да възкликна:

— Бабо, това е чудесно! Сега оставяш на страни билета, да не го повредиш нещо. Като се прибера, ще го проверим заедно.

— Как може баш днес никой да не си е в къщи – промърмори баба. – Как да изтрая до довечера?

— Намери си някое приятно занимание! Тя, печалбата, няма да ни избяга. Айде, чао, че шефът ме търси по вътрешния телефон. – То си беше вярно, ама как се работи при такава новина.

Цял ден уж работя, а мислите ми летят. Ето на, Ахилчо ще си има свой дом. В кой ли квартал ще е? Дано е по-близо до нас, че иначе глад-

368

но ще си остане детето. Дручко си е мама да е наблизо и да готви. Пък и след време като се задоми със снахата хем ще са си отделно, хем не чак толкова. И ще сме си мили и драги... Пък дотогава може и под наем да го пуснем. Боже, и аз като реститутка да се почувствам! И ще обиколим с Миле светът. То не че не сме виждали свят, ама светът нас не виждал... Да, такива едни мисли ми се въртяха из главата. Като се прибрахме с Миле, обсъдихме ситуацията. Оказа се, че сме на противоположни мнения. Той искаше парите да ги вземем кеш. Ами Красавицата трябвало да тунингова. Красавицата е личният ни автомобил и, много моля, ама аз съм по-важна. Ако ще се тунингова някой, то ще съм аз.

Противно на очакванията ни баба я нямаше. Беше скрила билета някъде, така че ние продължихме да излагаме тезите си и да ги защитаваме оживено. Тъкмо наближавахме онази фаза на неградивен диалог и баба цъфна.

— Бабо, къде ходиш? – възкликнах аз.

— Че то ако не си личи, язък ми за парите, дето потроших. – намигна баба.

Ами да – уж баба, а не е тя. Модна прическа, сменен цвят. Боже, това грим ли е? И торби от маркови магазини.

— Бабо, ти защо така? И откъде пари?

— Че как защо? По телевизията ще ме дават. Визия ми трябва. Ти някоя звезда запусната да

си я видяла? А пари взех от онези за черни дни.

— Къде е билетът, бабо? Дай го. Имаме проблем... – изложих накратко двете тези аз.

Оказа се, че баба си има нейна. Така че вместо да разреши спора ни, тя наля още масло. Отново се приближавахме към фазата на неградивен разговор, когато детето възкликна:

— Че то този билет може и да не печели апартамент. Баба не го е изтрила.

И вярно, трите къщички си бяха с оригиналното покритие на билета. Ахил ги изтри и вместо мечтания дом се показва печалба от 2 лева.

— Е, олекна ми – въздъхна Миле. – То хич не било лесно пари да имаш.

— Пък аз бях реститутка поне за малко! – примирено казах аз.

— 2 лева, 2 лева! – възкликна баба. - Кой ти ги дава? Утре с тях ще тегля нов билет! Може пък той да спечели. Днес да е, така да се каже, генералната репетиция! И добре, че е така! Вие уеднаквете желанията си, че може ли тъй! А сега отивам на ресторант с Верка. Може да не поливаме апартамент, но срамота е всичкото ми кипрене да отиде на вятъра...

ДА ОБЪРНЕМ С ХАСТАРА РОДНОТО ЛИТЕРАТУРОЗНАНИЕ

Ето, дами и господа, почна се и таз школска година! Но на мен хич не ми е радостно на сърцето, като гледам по какви учебници продължават да учат децата на България!

Трябва нещата коренно да се променят / не употребявам опасната дума „радикално“, че може да ме изкарат и радикалист, а някои по погрешка и радикален ислямист/....

Преди всичко, дами и господа, отвсякъде от учебниците за нашите деца трябва да се изхвърлят едни такива вече архаични думи от българския език като „виждане“. Вместо „виждане“ да се употребява къде по-глобално и по-демократично звучащата дума „визия“! Вместо „възможност“ – „опция“! Та нашите политици, телевизионни коментатори с такива нови изпадали от дървото на демокрацията думи, се събуждат и заспиват! Че и любов правят с тях! Например при предложение за женитба питат изгората си „Какви са опциите, мила, да се оженим и каква е твоята визия по тази моя оферта?“

Необходимо е да претърпи промяна и материалът в учебниците, христоматиите и стотиците разни помагала за нашите деца!

Като се започне още от детската градина!

Не върви, дами и господа, вече в епохата на глобализма да ограничаваме представата на малките ни българоевропейчета само с представата за такива явно вече остарели приказни образи като Баба Меца, Кумчо Вълчо, Кума Лиса, Ежко Бежко, Зайо Байо, Охльо-Бохльо, Баба Костенурка и други. Съгласете се, че тези герои от нашите български народни приказки, най-малкото вече не звучат по европейски. Затова е нужно вместо тях в христоматиите и учебниците да се поставят историите на Мики Маус и всички останали герои от западните детски сериали като Патето Яки, Алф, Кики-Рики, та се стигне до Хари Потър и други стойностни герои от еврозоната...

Същото се отнася и за песенния ни фолклор, за епоса.

Не върви например вече да се предлага на вниманието на подрастващите народното парче „Крали Марко освобождава три синджира роби“. Нужна е спешна преработка на това парче, народната песен, де, както ѝ казват още по стара коминтерновска инерция. Да не говорим, че парчето, песничката е съчинена неизвестно от кой автор и изпълнявана векове без всякакво спазване на авторски права!!! Сега коригиращо трябва в текста трите синджира роби да се освобождават не от някой си наш овехтял като визия и като опция герой като Крали Марко, а от освободителен миротворче-

ски корпус на НАТО или от коалиционни американо-английски сили /те поне напоследък се специализираха в освобождаване на сума ти народи/...

Крещяща е необходимостта да се изхвърли от учебниците и такова неадекватно на стремежите ни към евроинтеграция и ново глобалистично мислене стихотворение като "Изворът на Белоногата"! Та, може ли, дами и господа, да продължаваме да учим новите поколения от българчета – демократчета с примера на тази Гергана, която се оказва така неконтактна в срещата с турския везир, и така неконструктивна и без визия и опция в перспективата за развитие на двустранните отношения с него?

Всъщност парчето би могло компромисно да остане в учебния материал по литература, но след основна преработка – да се акцентира на отвореността на тази Гергана към света и нейната инициативност и креативност за всякакви контакти. Иначе няма да може да продължим успешно да се интегрираме със света във време, когато толкова нашенки кръстосват света и имената им често слушаме да ни се съобщават от разни специализирани в борбата с проституцията служби и комисари от чужбина, просто е абсурдно да възпитаваме българчетата с примера на героиня, която представете си ужаса, не иска даже да напусне своя регион, община, селище, административен адрес, някаква си

там схлупена бащина къща,/строена навярно и без проектантска скица. И същата тази Гергана, представете си, се оказва така „задръстена“ в отказа си да опита ноу-хауто, което ѝ предлага в офертата си като перспектива лиричният герой на творбата – Везирът! През цялото това време от конферирането ѝ с Везира, Гергана показва груба неконтактност с представителя на чуждия бизнес, потенциален инвеститор в нашата родна закъсала икономика...

Други места в христоматиите и учебниците по литература, които трябва да се преработят, това са песните за нашите хайдути. Сами разбирате, дами и господа, че в глобалната борба с тероризма тези образи на нашите хайдути, с които ние толкова много се гордеем, ще звучат в разнбой с мерките за сигурност, които се вземат по летища, гари, където сигурно скоро пътниците ще бъдат разсъбличани като Адам и Ева и проверявани дали не носят кламер, и не дай си боже, топлийка или безопасна игла! Примерът на нашите хайдути вече не е препоръчително да се следва в условията на новата геополитическа обстановка у нас и в региона – както е известно, вместо да търсят политически диалог с паши и бейове, в диспути, в надигравания в биене на дузпи или в регионални танци като ръченица или кючек, хайдутите ни си позволявали съвсем терористично да отмъщават за убити майки, бащи, изнасилени сестри, годеници, при-

чаквали са по пътни комуникативни места, по отсечки и лотове турски потери с награвени от населението покъщнини, чеизи. Причаквали са ги без никаква надлежна сигнализация и са ги обирали като раздавали конфискуваното по такъв, даже неестетичен начин „на сюрмаси“. Накрая, както е известно, тези наши хайдути, под ръководството на терористични организации, разни тайни революционни комитети като този на Ботев и Левски, се вдигали на въстания, вместо да търсят консенсус със съответния върховен турски главорез с регионално или всебалканско значение, който би могъл да ги приеме в приемния си ден – ако не тях, то с предимство – младите им жени, сестри и дъщери!!!

Други места в учебния материал по българска литература, които вече не звучат актуално, са и писанията, свързани с руски писатели като Лев Толстой, Пушкин, Лермонтов. Съгласете се, че с оглед на нашата преориентация към дивия Запад, о, пардон, исках да кажа Европейския и Американски Запад, е просто вече съвсем неудобно въобще да отделяме място в учебниците за подрастващите за една такава, намираща се в противоположна географска посока страна като Русия. Пък и има още нещо: не ли е ясно, че всички тия руски писатели са писали през цялото време с една – едничка цел – да разпространяват влиянието на Руската империя по света. Не е случайно и че всички от изброе-

ните по-горе руски писатели са имали военни чинове, нали? Напълно е възможно да са били сътрудници на някакво си тогавашно КГБ. А и днес, толкова години след разпукването на зората на демокрацията и над нашата поробена от социализма родина, всичките ни български библиотеки, и обществени, и домашни са пълни с техни съчинения, които продължават да разнасят руско влияние. Ако не можем да влезем по къщите и библиотеките да конфискуваме всички руски книги и така да спасим подрастващите българи от опасното руско влияние, то поне можем да се отървем от този проблем като изхвърлим всичко написано от руските писатели в учебниците по литература..

Разбира се, със същия подход трябва да преминем и към оглеждане на съдържанието на пеенките в училище, на учебниците по музика. Там още не са изхвърлени от учебния материал разни съветски композитори като Гинка или Глинка, не си спомням точно как се казваше господинът, там още са се окопали и Чайковски, Шостакович, Мусоргски, Рахманинов. Нямам сведения за техните военни чинове, но едва ли ще се изненадате, ако и те се окажат свързани с руското разузнаване, натоварени с оперативни задачи по разпръскване на съветско влияние по света с крайна цел, както се пее в едно тяхно парче – „и на Тихим океане свой закончили поход!“

Ох, колко много работа има още да се свърши в тази насока!

Наистина немалко свърши новото ни демократично диньознание, пардон, грешка на езика, нали сме още в сезона на дините. Става дума за историческата роля на родното ни ново демократично литературознание за осветляване на литературната ни история по директивите отвъд Голямата вода. Направено бе наистина немалко. Развъртя се демократично сатъра над налагани в продължение на десетилетия имена от тоталитарната ни литературна наука като Ботев, Вапцаров. Ботев например най-после бе изобличен, че в последния бой на Врачанския балкан е бил с нелъснати ботуши и необръснат гладко. Появи се теория, че е загинал ухапан от усойница, а не че към него е бил изпратен, макар и неволно турски куршум, тъй като турската воинска част в близост била настроена по принцип дружелюбно и гостоприемно към новопристигналите от съседно приятелско Влашко. Друг предполага, че Ботев е загинал от падане от скала с получаване на фрактура на тазобедрената кост и поради липса на ортопедични услуги на ниво в тогавашната Врачанска многопрофилна болница.

В литературно-историческа разработка от наши дни изплува и потресаващ факт от биографията и на Вапцаров – о, ужас, представете си, скубеше си косата преди години един негов изследовател – Вапцаров бил понакуцвал

и започнал да оплешивява! Иди че, чети след такива разкрития тези автори, дето поколения са възпитавани със стиховете им!

Впрочем, за Вапцаров изплуваха и други компрометиращи факти. Например хипотезата, че бил служител на КГБ, генерал-ефрейтор / имало било такъв чин за поети в КГБ/. Завербуван бил по време на нощна разходка под едрите звезди на Фамагуста. Агент на съветското разузнаване, кашлящ лошо, прикрит във фередже, дал на нашия поет първите инструкции, скрити в бонбон от серията „Бий кулака“. Агентурното име на Вапцаров било Морякът и с него той се подписвал тук-таме с цел да заблуди родолюбивата ни жандармерия по онова време. Вапцаров бил голям специалист да прекарва в разпалени до червено влакови пещи висши партийни функционери, предварително тренирани да издържат на високи температури...

Друг поет, Яворов, го изкараха човекът, кажи-речи чистокръвен циганин копанар.

Намериха кусури и на Смирненски, а и дядо Петко Славейков си изпати заради стиховете, посветени на Русия. На научна сесия един историк пред мен, изблещил гневно очи, го нарече - руски шпионин! След което хукна да си получи хонорара от някакво полузатворено общество.

Всички тези капитални разкрития обаче все още остават встрани от вниманието на подрастващите ни граждани.

Да вземем за пример и романа „Под игото“ от Иван Вазов, който в едно радиопредаване бе наречен поръчков, а авторът му – конюктурен.!

Сега остава да се реши най-после и проблемът с главния герой на този роман

Какво е положението в момента?

Зададе ли се на кандидат-студентски изпит тема „Главният герой в романа „Под игото“, все така хиляди български момичета и момчета пишат единодушно името на Бойчо Огнянов. Е, някои може да посочат и чаровния д-р Соколов, Рада Госпожина, та дори и Колчо Слепеца, Боримечката като главни герои. Но никой няма да се сети да назове най-после истинския главен герой на романа с оглед новите геополитически реалности около нас и в нас. А той, този главен герой от романа, е само един – Кириак Стефчов, този безкомпромисен представител на здравето еволюционно обществено мнение, горещ труженик за интеграцията с официалната власт в Стамбул..

Назряло е време, когато с оглед евроинтеграцията ни и добросъседските ни отношения и комшулук с една бивша империя, да преразгледаме изцяло визиите и опциите си за такива литературни, щем не щем, дадености, каквито са романът „Под игото“ „Немили-недраги“, „Записки по българските въстания“, и прочие неудобна вече книжнина...

Ако този роман, „Под игото“, не може да се

преработи срещу много среб..., искам да кажа, срещу много пари от авторски колектив с глобално модерно мислене, то поне в учебниците веднъж завинаги трябва да се отдаде нужното внимание на истинския герой в романа - Кириак Стефчов. Този особен българин, Кириак Стефчов, който досущ като някои наши съвременни управници от „ерата на демокрацията“ е дал своя принос в борбата с българи като Бойчо Огнянов, д-р Соколов, Рада Госпожина, Колчо Слепеца и Боримечката – вече все отрицателни на сегашния ни евроамерикански фон литературни герои!..

ДЕВСТВЕНАТА ИЗАБЕЛА

Това момиче не беше като всички. Една сутрин я намерихме седнала на последния чин да си скубе веждите. Класният влезе и ни я представи - Изабела от Русе, преместили са я, от днес ще учи с вас. Хм, преместили са я! Целият клас я загледа, а тя преспокойно си отскубна най-дългия косъм, прибра пинсетата и огледалцето, и се изхили: „Кво ме зяпате, бе, не съм преместена, изключена съм!“

Зажужахме като пчели. Негласно правило в училището беше класът на художниците да е „най-освободен“, сиреч да пушим в междучасията в котелното, да бягаме от час само ако всички са съгласни и да се събираме тайно по квартирите да слушаме западна музика. Запазена марка ни бяха чарлстон панталоните, дългите пуснати коси и шарените ризи. Беше в началото на седемдесетте, нямаше откъде да сме чули за хипитата или за движението срещу войната във Виетнам, но по някакъв невидим и безгласен начин модата и новата музика достигаха и до нас. Да се влачим на тумби с шарените си дрехи като папагали и да се репчим на милиционерите - горе-долу в това ни се състоеше „отвореното“. По онова време минаваше за бунтарство.

Новата ни съученичка, обаче, само за една седмица ни сложи в джоб и въведе европейски правила в извънкласните занимания. Още първата вечер ни покани в квартирата си на „купон“ - съвършено нова за нас дума (дотогава знаех, че купон е онова талонче, с което на село ходехме за хляб, даваха ги на нашите от ТКЗС-то). Иза, както тя веднага ни нареди да ѝ казваме, извади четири бутилки с чуждоземски питиета и обясни лаконично: „Поркайте, на Запад само това пият“. Първата бутилка само за пет минути обиколи стаята, Иза ни почерпи с някакви вносни цигари и небрежно подхвърли: „Баща ми е шофьор на ТИР, пазаруваме само от Корекома“. За селянчетата в стаята думите звучаха много шик! Дърпахме от дългите „камилски“ цигари (Лили Иванова пуши само такива, каза Изи) и за нула време се изпонапихме. Започнахме да чоплим любимата си тема - даскалите, но домакинята, седнала на масата, ни заплю от висотата си на богиня:

— О, мон Дьо! Я стига с тия селски простотии, давайте да играем на бутилка!

Мдааа... Бяхме в девети клас и едва ли някой се беше целувал, да не говорим за други плътски прегрешения! Научихме играта за секунди, горката бутилка се въртеше в кръга като шашардисана, а ние се мляскахме нахъсено. Големият кеф, всъщност, не беше за щастливците, които трябваше да се целуват, защото бу-

тилката, завъртяна от единия, беше се спряла срещу другия - народът се радваше неистово на всяко нескопосана целувка, пляскайки и ревейки оглушително.

В разгара на купона дотърча хазяинът на Изабела. Адвокат, издокаран дори и в 11 часа вечерта с костюм и вратовръзка, зае поза на прага и се приготви за обвинителната си реч. Мазните му оченца ни обиколиха за по-малко от секунда и се спряха на новата му квартирантка. Иза, издокарана като поп-звезда в тесен на дупето и бедрата, суперширок долу в крачола червен панталон и нежна бяла риза, завързана над пъпа, беше ослепителна. Имаше невиждани, дълги къдрави коси, устните ѝ вече бяха подпухнали от целувките, а пъпешовидните ѝ гърди стърчаха нахално под тънката ризка (модата да не се носи сутиен беше донесена пак от нея). Светкавично наля на хазяина си уиски и увисна на костюма му. Адвокатът не я чуваше какво чурулика, изглеждаше като хипнотизиран и след малко му потече лига.

— Веселете се, веселете се! - макар и опиянени, зърнахме чудовищната му ерекция под шикарния панталон и се досетихме защо побърза да се измъкне...

„Чудото“ Изабела разпердушини училището като урагана Катрина. Преспя с двама-трима от училищните красавци, направи една бърза селекция и в Гимназията и закова: „С комсо-

молци повече не се занимавам! Свършват още преди да сме започнали - по бедрата ми. Ужас!"

Сигурна съм, че най-задръстените моми, т.е. идващите от село, и до днес сме благодарни на Изабела - бяхме ограмотени сексуално само с две лекции в тоалетните, докато дърпахме обща цигара в междучасията. Никоя книга или порнофилм не може да се сравни с художествените ѝ разкази - обясняваше ни всичко толкова професионално, че нито една мома от класа не се изгърмя, както тя казваше, да забременее. Ходехме след нея на голяма тумба и когато след години прочетох дефиницията за понятието „лидер“, разбрах, че е измислено точно за нея. Никой не оспорваше мнението ѝ, охотно я прибирахме в квартирите си призори, когато проклетият адвокат не искаше да ѝ отключи вратата след поредната забегка, а тя ни даваше назаем някоя от хубавите си корекомски дрехи и веднага след завършването голяма част от нас се омъжиха благодарение точно на нейните панталони, поли и блузи. Иза имаше вкуса на францужойка, можеше от всеки парцал да ти изкомбинира такъв тоалет, че родителите на гаджето да те изберат за снаха още като те видят! В часовете по изобразително изкуство рисуваше каквото си иска, а това неизменно бяха скици на дрехи. Иза, където и да си сега, винаги ще помня блестящите ти рисунки, ти беше единствената, която в епохата на

конфекцията и соцкича имаше усет за красиво и модно! Ако беше станала дизайнер, сигурна съм, че първа щеше да влезеш в Европейския съюз и модните му салони!

Новата ни приятелка беше прекалено хубава и секси, за да учи. Успехите ѝ сред мъжете я опияняваха, в кръвта ѝ хормоните бушуваха със силата на ураган и имаше апетита на прегладняла лъвица. Набележеше ли си мъж, го получаваше направо на тепсия - сварен и нарязан на хапки. От опита на дългия си живот знаея, че на мъжете им е слаб ангела, пред такава красива жена не може да се устои. По-важното обаче от красотата ѝ беше, че е дръзка по някакъв неин си мил начин. Докато ние си подсмърчахме сополите, на 17 години Иза беше истинска жена. За година и половина даскалите ѝ извиниха не знам колкостотин отсъствия, освободиха я от пет бригади и петдесет дежурства в стола, училищният лекар ѝ даваше бележки само за едно кихване, момчетата от горните класове ѝ цепеха дърва и ходеха да ѝ палят печката, а хазяинът ѝ не беше спечелил нито едно дело, защото ходеше, сякаш индиански шаман му беше плювнал в мозъка. През лятото селянчетата беряха тютюн и скубеха боб, а неувяхващата красота на Иза блестеше по плажовете ту на Русе, ту на Варна.

Красивата напаст едвам изтрая до средата на 10-ти клас. Уф, не ме свърта, ще взема да избягам от последните два часа и да пия кафе!

- ми казваше нацупена Иза, а това означаваше, че ще седне в кафе-следкарницата, сервитьорите ще се препъват по мозайката, а мъжете от съседните маси ще се скъсат да я черпят. Тя ще обещае на най-големия заплес да си тръгне с него и ще се измъкне през тоалетните, за да отиде при заместник-директора. Той беше четвъртата ѝ жертва сред учителския елит, заплашваше го уволнение и развод, а на Иза взе да ѝ доскучава. Понякога я виждах за секунди да се отнася нанякъде, а погледът ѝ беше като на котка, приета в тревите да дебне врабче. Намислила си нещо! - ѝ виквах, а тя само ми се смееше...

Новината гръмна една сутрин. Цялото училище беше строено на плаца за утринна гимнастика, когато се поде шушукане - районният съдия изнасилвил Изабела и я обезчестил! Гръмна такъв смях, какъвто вече никога не чух - Иза била девствена и оня сега щял да си плати за зулума!

Горкият ни директор! Нашата съученичка за няма две години му потроши нервите като валяк бял чакъл, сега нито един ученик не искаше да млъкне и да прави гимнастика. До него се строиха още двама учители, подскачаха и викаха до прегракване, физкултурникът извади дългата си пръчка и успяха да ни усмирят поне за няколко минути.

— Ученици, строй се в колона по четирима!
- регрупирахме се и докато се чудехме какво

е намислил директорът, оня с пръчката изрева отново: - Петдесет обиколки на плаца в марш. Дай тон за песен, „Велик е нашият войник“!

Оттогава тази песен ми е любимата. Бяхме така изпечени и тренирани в изкуството на строевата и маршовата песен, че до обяд не спряхме да обикаляме училищния двор - краката ни се подбиха, гърлата ни боляха от пеене, но никой не охна. Пеехме и се хилехме на смени. Половината се деряха с великия български войник, другите се ръгаха с лакти и се превиваха от смях. Девствена, представяш ли си, Изабела била девствена!!! Хименът ѝ сигурно е бил от телешки бокс... и смехът започваше отново. Горкият съдия, трябва да е бил пиан от вино и любов, за да се хване на изтъркания номер, който жените от векове прилагаха, когато искаха да се омъжат!

Вечерта моят хазяин ме причака на стъпалата и ми прошепна като съзаклятник:

— Вярно ли е, че тая вашата съученичка, как ѝ викаха, абе.... тая девствената бе...

— Изабела! - изврецах от радост аз.

— Да бе, Изабела, дето я изнасилил съдията... баща ѝ веднага дошъл от Русе и щял да убие съдията с щангата от ТИР-а, оня направо се посрал от страх, жена му се изнесла с четири куфара и по-малкото дете, сега щели да се развеждат и той щял да се ожени за Изабела... - шкембето на хазяина направо се тресеше

от удоволствие, подскачаше като замръзнала пача, а усмивката му грееше като ясно слънце! Сто пъти ми беше разказвал, че съдията бил корумпиран, имал си тарифа за всякакви видове дела и понеже точно той, нашият хазяин, се заинатил и не му дал нито лев, му отнели половината дворно място, за да си построи комшията нова къща. И сега хазяинът злорадстваше като истински българин!

И точно моят хазяин стана кръстникът в тази история. За два часа мълвата обиколи града и навсякъде се говореше само за Девствената Изабела. Името ѝ се лепна като тъща на глупав зет, разводът на съдията беше светкавичен, уволнението също, щангата от ТИР-а го начаса го убеди да се ожени за „жертвата на изнасилването“, но не можа да издържи на публичната гавра и заедно с непълнолетната си булка една нощ се изпариха от градчето яко дим.

Много години на срещите на випуска се сещахме за Девствената Изабела, но вече не ни беше смешно и все по-рядко някой отваряше дума за нея. Повече от тридесет години след историческия смях на плаца на училището, пътувах за Бургас. На гара Дъбово имаше смяна, влакът от София закъсна и повечето от пътниците се намърдахме в близката баничарница. Изядох една баница, пих кафе, мотях се, влакът още го нямаше. Тогава влязох за втори път в баничарницата. Докато се чудех какво още да

хапна, загледах жената, която вадеше тавите с баниците от печката. Приличаше ми на някого, абе много ми приличаше на някого, но като не можах да се сетя на кого... Купих си още една баница, влакът за Бургас пристигна и хукнахме да се настаняваме. Намерих си място до прозореца и погледнах към гарата. На перона стоеше жената от баничарницата, в черна брилянтена престилка с бяла яка, каквито носехме в училище, препасана с мазна престилка и с вейната от непоносимия дъбовски вятър коса. Пушеше цигара и гледаше с един такъв отнесен поглед, зареян в нищото... за част от секундата ми напомни котка, дебнеща врабче в гъста трева и тогава я познах.

На перона стоеше Девствената Изабела. Остаряла, като всички нас от класа на „освободените“, вехта и очукана, приведена от вятъра и махаща на заминаващия влак. Махнах и аз от прозореца и заплаках...

КОГАТО ВИДИШ ХУБАВА ЖЕНА

Аз съм Гошо. Да бе, верно, хубавец съм си, ама дълго време нещо не ми вървеше с жените, та си бях само пиле. Днес е друго, ама да ви разправам...

Един ден – жегга, та не се диша, имам уговорка с Ицето да се намерим на басейна. Ицето е мой съученик, с когото случайно се намерихме тук при един запой, обаче той, за разлика от мен, е дошъл в Германия да учи. Аз, нали съм си по-ранобуден, вече съм на самото място и гледам къде да просна хавлията. Не, не, не съм тръгнал да свалям мадами. Неее... Ама, пусти му очета, все се озъртат да мернат някоя готина самотна гургуличка, че ако може и на родна реч да гука в комплект.

Телефонът ми звъни. Ицето. И тъкмо започвам да му обяснявам к`ъв е гъч и как няма къде една бомба да хвърлиш, та да гръмне (тогава още нямаше такива трескотевизици по Европа), я виждам – изваяна като статуя! Не, не! Формите ѝ като на амфора от древността. Със загар цвят капучино... И като ме погледна, малиииииий, гърлото ми пресъхна, езикът ми се удебели... Ицето ми говори нещо по телефона, ама аз само го отчитам, без да го чувам, докато не започва да крещи като побъркан: „Ей, брат, к`во става бе? Жив ли си? Ехо, ехо, ехо! Отговори, бе!

Гошо, бе!", та ме връща в реалността. „Ей, Ице, - му викам аз - една мадама тука, ама същинска Русалка, ми взе акъла, та ще се пробвам...". „Нашенка ли е?" – пита Ицето. „Не зная, чете май немска книга." – му отвърщам аз. „К`во ще се пробваш бе, идиот – крещи тоя – като не знаеш бъкел немски?". И аз му затварям.

Прав е Ицето, не зная бъкел немски, ама...

Ама нали вуйча ми, дето ме убеди и уреди тук да бачкам, все казваше: „Видиш ли в Германия хубава жена, я заговори на български! Сто процента е нашенка."

Верно, изпробвах го, работи. Поне на петдесет процента. Така попаднах на няколко хубавелки с говор по нашенски. Ама едната я питам: „К`во работиш?", а тя ми отговаря: „В Макдоналдс пържа картопки." и си бърка в носа, та чак ще си избодете окото. От тогава заобикалям Макдоналдса отдалече. С една друга сладуранка се запознах преди Нова година и си викам: „Излезна ми късметът за празниците.", ама тя взе, че отиде да посреща Новата във Франция при няк`ва брат`чедка и после като видях к`во е писала във фейса, лошо ми стана. Оказа се голяма „умница". Беше се изцепила: „Кой идиот ме накара да дойда в тая тъпа държава, дето по всички телевизии говорят само на френски. Че и Нова година ще посрещат час преди Родината, ама аз ще си я посрещна по български...". Леле, наистина ми беше излязъл късметът по празниците!

Та сега стърча пред това великолепиe на природата до басейна, устата ми е пресъхнала, та не мога две думи да отроня ни на немски, ни на български и се въртя като гламав. Тя ме поглежда с досада и пита: „Was?“ (какво?). И внезапно ми просветва, че мога да я питам дали мястото е свободно. Изравям из мозъка си думичката „frei“ (свободно), казвам я с някакъв странен и за мен глас, сочейки към земята. „Wie bitte?“ (как, моля) изчуруликва тя и ме поглежда учудено. Аз преглъщам с огромно усилие и повтарям „frei?“. А тя: „Nein, nein, nein.“ и продължава да чурулика на немски и да ми прави знак с опакото на ръката си да се дръпна назад. От цялата тирада разбирам само две думи, но те са достатъчни да схвана, че чака приятел или приятелка. Аз пристъпям несигурно заднишком, но явно все пак предизвиквам интереса ѝ, щото изведнъж казва: „Stop! So ist gut.“ (Стоп! Така е добре!). „Перфектно!“ – си казвам аз и хвърлям багажа на земята, а след него и аз се мятам по корем, ама така, че да следя пиленцето.

Ех... Хубаво казваше така... Не бе, не ми е сестра. Тя е жена на бригадира, дето ни беше взел в бригадата, че и в квартирата.

Ей, фурия жена ти казвам. Късмет му излезе на батю – тъй го кръстихме, щото все викаше: „Туй тъй ша го напрайш, батювото, онуй – иначе батювото...“, та късмет му излезе, че се бяха за-

познали в мрежата и той ѝ прати пари да дойде. Ние му викахме, че е някоя мошеничка, че ще го излъже, ама тя взе, че долетя. И ни разказа играта! Като ни емна да подреждаме и чистим редовно, да се перем и къпем... Щото... ние с другия колега си бяхме спретнали чудна кочинка в нашия си кът. Ама имаше и екстри - докара каката Булсат-а и багю прекара интернет, че бяхме се побъркали от скука – работа, пиене, спане... Ама как готвеше, малей, пръстите си да оближеш. Цяла седмица ни готви, блажена работа. Чувствахме се, сякаш бяхме в рая. Ама една вечер рече: „Вие да не решите, че съм ви осиновила? Това беше промоция. Ако искате да ви готвя, трябва да имате принос, щото се готви с продукти, а те струват пари “. Чак ни приседна. И ние бунаците, нали сме си горди пичета, рекохме: „Тая ли ще ни диктува живота? Я да си гледа работата!“ И се върнахме към нашата сухоежбина. Ама късметлия се оказа багю – за месец-два заглади косъма, а тя си беше и хубавка и се разбираха чудничко, та съвсем му легна на сърце и после взеха, че се ожениха.

Та тая така все ми опяваше: „Учи го, бе, Гоше, тоя език, щото си млад и ще ти трябва! Щом си дошъл в Германия, трябва да знаеш местния език. Ще вземеш да си харесаш някое момиче, не мож` две думи обели!“ Ама аз ѝ отвърщах, че не ми трябва, щото бяхме все българи и сърби във фирмата и си се разбирахме перфектно. А и нали хубавите жени тук са българки...

Е, да, ама...

Вече десет минути я фиксирам - не мога да откъсна очи от тая икона и засичам, че и тя не е безразлична – от време на време ми мята святкащи погледи, ама се прави на скромна и че е заинтригувана от книгата.

Изведнъж нещо дребно тупва върху гърба ѝ и тя подскача. Аз се изправям и с един скок съм до нея. Виждам как нещото се търкулва по гръбнака ѝ право в бикините. Бръквам с два пръста и с ловко движение го измъквам. „Was machst du?“ (Какво правиш?) крещи тя и ми залепва звучна плесница, а аз ѝ показвам нещото и изненадващо и за мен самия, казвам кротко: „Калинка, малка, сладка калинка. Червенка, с черни точки. Можеш да си пожелаеш нещо...“. Тя ме гледа свирепо, ама мен не ми пука. „Не ме разбираш, нали?“, питам аз, вдигам безпомощно рамене и ѝ подавам гадинката. За секунда гневът ѝ изчезва и тя поема калинката, а аз се връщам на мястото си и сядам, без да я изпускам от поглед. Направо ще я изям с очи. Мацето ме поглежда изпод вежди, усмихва се нежно и говори нещо тихо на червената точица, която в един миг разперва крилца и литва право към мене. За малко да ми влезе в устата, както бях зяпнал.

В това време звъни телефон. Също като моя, но не е. Русалката става, чуруликайки нещо на немски и маха на някого – явно прия-

телят ѝ или приятелката идва. Само след минута пространството между нас се изпълва с крака и чанти. Аз не любопитствам и се правя на разсеян. Чувам звучни целувки и един познат глас: „О, Кальо, много си готина!“. Изведнъж ми просветва и се сещам, че е на Ицето. „Нали?“ отвърща моята нимфа и ченето ми увисва до коляното ми. „Кого си вързала? Тъкмо обяснявам на Ицо, че си хванала някой нашенец за канарче, щото все на немски ми говориш.“ - заобяснява друг чуруликащ глас и аз се опитвам да се слея със заобикалящата ме трева. Обаче Ицето ме открива и започва да се смее, а на мен ми става още по-зле. „Гоше, тъкмо исках да те изненадам и да те запозная с братовчедка ми – хубавелката Калина, ама ти май вече си я свършил тая работа.“ - квичи той и едва се разбират думите му, а аз целият пламвам...

Права беше така, като казваше: „Учи го бе, Гошо, тоя немски, че да не изглеждаш като глупак пред интелигентните нашенки!“. От друга страна малко ми поолекна, щото и вуйчо се ока- за прав – най-хубавата жена тука е българка.

Айде, много се разприказвах, а бързам. Оти-вам да се запиша в университета – моята Калинка-Малинка ме чака...

КРАЖБА

— Ще крадем ли булката?

— Булката? Булката, ами...

— Ще крадем! Готов си! – прекъсна ме Тончо и ме заудря подканващо по гърба – Бат' си Тончо слушай, грешка няма да имаш! Всичко е опечено!

— Хич не ми харесва тая работа на мене...

— Какво има да не ти харесва, разбрали сме се със старите. От тебе се иска само да я поемеш и да я заведеш у вас.

*

Видях я за пръв път в началото на лятото. Бяха ме поканили на сватбата на кметския син – мой приятел от детството. Пладне вече минаваше и по дългите маси под хасмите на двора, малките ракиени чашки тракаха отмерено.

Беше се подпряла на една слива, малко по-встрани от другите, заедно с няколко свои приятелки. Една такава стройна, издокарана, червисана – съща гражданка.

— Здравейте, другарки! – поех към тях усмихнат. Спирам се и ги гледам – хилят се едни.

— Харесва ли ви нашето село? – питам ги за-
качливо.

— Ами! Нашето е по-хубаво – срязва ме веднага издокараната.

— Не думай! Че от кое село си?

— От съседното.

— Първино?

— Същото.

— Че аз познавам от там един чичо Добри – говоря ѝ аз и сам не мога да повярвам, че е селско момиче – овчар е в ТКЗС-то.

*

Още с качването в колата заваля. Тончо се качва и бърза да пусне чистачките – едни големи капки бият, ще счупят стъклото. Намира ръчката с нервната си ръка. Този човек се вълнуваше повече от мен:

— Тъй, готови ли сме? Нещо да не забравим?

— Карай и да се свършва.

— Чакай! – почти извиква той и се пляска с ръка по челото – Най-важното оставихме!

— Нали съм в колата? – недоумявам.

— Пушката, бе, Велко, пушката! Каква кражба е то без пушка?

Тончо прибягва набързо до къщата и се връща с една стара ловна пушка – голяма работа била тая карабина, тъй разправяше.

Запалваме колата отново и тръгваме към Първино.

*

На следващата вечер се качвам на моя „Балкан“ и се спирам пред нейната къща. Тоя чичо

Добри, оказа се, бил баща ѝ. Беше ги усетил той работите, след първото ходене още, ама – разбран човек – една дума не ми е казал.

Тя все така нагиздена.

— За булка си само ти! – закачам се.

Тя седи само, гледа надолу и цялата се черви.

Аз бях лапетия още – тъкмо бях завършил училище. Ни работа имах, ни пари. Как ще ме хареса такъв безработен... Ама, а де, ей я, излиза всеки път, не се крие, я!

Започвам да ѝ говоря весело. Там ми беше на мене силата – в майтапа. Обаче една вечер работите на другаде тръгнаха...

*

Тончо се сили с москвича – голяма работа беше да имаш кола по онова време - и току ме пита:

— Да гръмна ли, а, Велко?

И се смееше. Голям смях го удари. И аз взех да се поотпускам – тъй де, за хубаво отиваме, не за лошо.

По едно време, както се возим ние към Първино, колата почва да се дави. Дави се, дави се, аха да спре, аха да спре и накрая спира. Брей, мисля си, дотук с булката.

— Майка му и таралясник – наежи се Тончо – баш сега ли намери.

Започнаха едни пожелания, едни благословии.

— Давай да я избутаме по баира, пък там ще я мъчим – така няма да стане – добави и ритна една от гумите.

*

Сядаме ние на масата. Такава отрупана маса – от пиле мляко нямаше само. Майка ѝ се беше постарала – туй сирене, кашкавал, баница, агне бяха заклали – като че син си посрещат.

Ядем, пием, удрям втора чашка от крушовата ракия на чичо Добри. Жените се изнасят тактично. Оставаме двамата.

— Ти, Велко, си хубаво момче. Срамежлив си такъв, един, ама ще стане човек от тебе, тъй си мисля.

Слага си ръката на рамото ми. Избива ми пот.

— Виждам ви, че се задявате с моята Еленка. Хубаво, лошо няма. Аз на младите не искам да преча. Ти само когато решиш...

Разбирам го накъде бие. Готов е да ме приеме в семейството. Не, приел ме е вече! Как да се дръпне човек при тая цялата добрина?

След още малко приказки и ракия станах. На стълбите от къщната врата – изляти под формата на буква „Г“ – усетих, че краката нещо не ме държат. Възкахих мотоциклета и как съм се прибрал до вкъщи – представя нямам.

На сутринта ме събужда Тончо – чичо Добри и на него казал, пък той само това чакал.

— Ставай! – вика – Ще крадем ли булката?

*

Едвам сме го избутали, пустия му москвич, до върха на баира. Обаче толкоз. Не знам откъде му хрумва, че ще вземе да тръгне така колата – Тончо започва да я обижда на семка.

Аз влизам вътре и го оставям отвън да ѝ се кара – целият съм мокър. Мисля си какъв срам ще бера пред хората, ако не се явим навреме.

По едно време чувам цвилене на коне. В началото ми е трудно да различа дали са животни или е приятелят ми отвън, но, да – коне са. В каруцата е застанал Генади – едно комшийче от селото.

— Тръгнал съм – рече – за Първино.

Усеща какво е станало и предлага да ни помогне.

Връзваме каруцата за предния теглич и малко по малко тръгваме. Бяхме като в конен тролей, ама малко по-модерен – картинка!

*

Сън не бяха спали в селото, задето булка щяло да се краде. Едно време нямаше скрито-покрито, пък уж тайно се вършат тия работи...

Рано сутринта старите нагиздили Еленка и чакат.

Наближило обед и сегиз-тогиз някой комшия подхвърлял:

— Айде, айде, взимат ти щерката, а ?

Чичо Добри само се усмихвал. Жена му го гледала разтревожена.

— Спокойно де. Няма де да се изгуби! – повтарял всеки път той.

*

Откъдето не минахме, само оттам не събрахме хора. Свиваме бавно по улицата на булката, а зад нас вече опашка. Траурно шествие – да не знаеш да се смееш ли, да плачеш ли.

Спираме пред къщата, а на вратата вече се подава моята булка, пак така спретната, по градски и с чадър над главата.

Никой нищо не казва. Всички тръпнат в очакване, а аз не знам как да постъпя.

— Грабвай булката, бе! – изсъсква ми тихичко Тончо зад рамото.

Седя така още няколко секунди, докато се опомня и хоп – вдигам я и тръгвам към москвича. Публиката рипва:

— Ха така!

— Знае момчето!

Тъкмо ще я слагам на задната седалка и майка ѝ се провиква от двора. Гледам я – запъхтяна:

— Чакай! Чакай, Еленке, бохчата забрави – и след тия си думи и премята една стара бохча през рамото. Не можело инак. Тъй трябвало.

Вие булка, издокарана, с полата, със сакото и с бухча, виждали ли сте?

Качваме се всички в колата и веднага впрягът тръгва обратно към Люляка. На старите не казвам нито дума – нали кражба правя.

*

През целия път Тончо напират да гърми с пушката, ама не посмява, да не уплаши конете.

Надвечер пристигаме в село. Цял ден блъска
тоя пусти дъжд. Докато прибягаме до къщата и пак
сме целите мокри. Само Еленка се пази под чадъра.

Влизам с нея въщи. Въвеждам я в кухнята,
дето се събирахме по принцип, а моите родители
вече сложили масата, радиото върви. Тя застава
права до печката – хубаво топлеше тая печка зи-
мата – и мълчи. Срам я беше.

— Това, мамо, татко, е булката – поемам вече
по-уверено.

— Здравейте, другарко – подава ръка Еленка.

— Здравей, моето момиче – преминава на-
право към целувките майка ми.

Докато се запознава и с баща ми, Тончо се
задава най-накрая.

- Ей, Велко, ми пушката щяхме да забравим
пак, бе! – и ми помахва с карабината – Да стрелна
ли вече, а?

— Айде, стреляй, да ти мине меракът!

Запъва се нещо пустата му пушка в начало-
то, ама след няколко опита тъй силно гръмва, че
ръката на Тончо отскача назад и нещо издрънча-
ва. Последва голяма гюрултия, все едно ремарке
стоварват и гледам – буриите на печката се изси-
пали върху булката.

— Брех, развалихме ти момата, Велко! – смее
се Тончо.

Смеем се всички.

Под омазаното със сажди лице на Еленка
виждам усмивка.

ЛЮБОВНОТО ОБЯСНЕНИЕ НА ЕДИН ЕЛЕКТРОТЕХНИК

Любов моя трифазна,

До този момент токовият кръг на Живота ми беше напълно занулен и заземен; изпитвах траен спад на напрежението, живеях на монофаза. Всъщност, аз не живеях, а мъждуках като енергоспестяваща крушка. Но когато те видях за първи път, ти ме разтърси по-силно и от токов удар. В душата ми стана късо съединение, разхвърчаха се емоционални искри като при електроудъгово заваряване, от които се разгоря огънят на Страстта. По схемата на емоционалната ми верига протече силна електромагнитна енергия, която така увеличи интензитета на телесното магнитно поле, че аз се почувствах неудържимо привлечен от теб. Напрежението на магнитното привличане изключи всички предпазители - бушони на разума и тялото ми се превърна в проводник без съпротивление за Любовта. Изпитах чувства, по-силни от турбина във ВЕЦ, по-чисти от фотоволтаичен биоток, по-дълбоки от подводни киловолтови кабели, по-съкровени от светлина на нощна лампа. Чувства, които е невъзможно да бъдат занулени, защото няма достатъчно нули, с които да се изрази безкрайността. Чувства, които

е невъзможно да бъдат заземени, защото полетът на Любовта се откъсва от земната гравитация и достига до висините на най-високите далекопроводи. Чувства, които е невъзможно да изразиш със структурна, функционална или принципна ел. схема, защото в Любовта няма начин как предварително да се начертаят и изчислят всички вериги от активни и пасивни компоненти. Чувства, които е невъзможно да бъдат окабелени, защото емоциите, макар и невидими като тока, не могат да бъдат ограничени в тясното пространство на едножилните, та дори многожилни проводници. Всички тези високоволтни чувства са събрани в мен подобно на електрическа енергия в трафопост, от който се разпределя Любов към всички мои близки и крайни консуматори. Затова искам да ти благодаря, че ме изпълни с такъв силен заряди, че ме изпълни с такава силна светлина, че ме стопли, че ме зареди, че превърна монофазния ми живот в многофазен, в който всяка фаза е по-красива и по-силна от предишната!

Многоамперно ваш: Акумулатор Петров

МАРКОВ ФУТБОЛ

Като ме питаш дали играя футбол, да ти отговоря: ритам от малък, без да спирам! В нашия квартал си имаме отбор - събираме се в събота и в сряда и си спретваме по едно здраво мачле. Не сме професионални звезди – играем за удоволствие и здраве, но не сме и съвсем аматьори. Имаме си екипи, трениор, имаме си дори наше игрище - една равна и гола поляна отсам реката, на която сме си сковали врати от греди, а наоколо има даже и няколко малки насипа, върху които разполагаме малобройната си, но вярна публика. Играем засега само в махленската дивизия, но както вървят нещата, може да се придвижим и по-нагоре. За което силно се надявам...

Имаме си обаче нещо, което ни отличава от всички останали отбори, и затова с гордост наричаме играта си „Марков футбол“. Това е нашият талисман – Марко, магарето на чичо Весо, който държи павилионче за цигари до моста. Той го връзва сутрин за единственото дърво в края на поляната и Марко прекарва деня там, сред сянката и бодилите. Това му дава уникалната възможност да наблюдава гратис всички наши тренировки и понякога да присъства на мачовете ни. Всички момчета сме свикнали с него и много ни липсва, ако чичо Весо го отведе някъде по работа. Феновете на малкото от-

бори, дето са ни гостували, понякога се опитват да ни подиграят, като ни наричат „магарешкия отбор“, но ние не им се сърдим. Те са духовно бедни хора – ако имаха такова мило същество като Марко, нямаше никога да говорят така!

Нашият Марко е направо пристрастен към футбола и наблюдава с интерес играта. Когато съдията свири началото на мача, той издърпва веригата до последната ѝ брънка и се разполага възможно най-близко до терена. С одобрително пръхтене отбелязва всяко наше умело действие с топката – точен пас или ефективна защита; когато противникът надделява или – не дай боже! – ни вкара гол, почва да рие недоволно с копито, а когато е особено възмутен от някое неправилно отсъждане на съдията срещу нас, хвърля поредица от къчове.

В началото това дразнеше треньора и той поиска чичо Веско да премести своя любимец в отдалечения край на поляната. Тогава, сякаш усетил какво му готвят, Марко легна на земята и не се изправи отново, докато ние не се примолихме на треньора да го оставим на предишното място. Нямаш представа каква топла благодарност прочетохме в малките му черни очички! Ние всички имаме чувството, че той ще ни заговори, ако можеше да го стори. Чичо Веско каза, че си е помислил същото – ако имало на този свят прераждане, бил сигурен, че неговият Марко е някой преродил се в магаре древен мъдрец!...

Оттогава Марко стана неразделен наш другар. Той започна да взема и участие в играта. Как ли? Ще ти кажа. Ако някой ритне топката например и тя спре близо до него, той започва да я души, опитва да я настъпи и аха да я ритне! Не го прави – все пак е магаре, обаче веднъж топката тупна до дървото, и той се затича, синджирът му зловещо издрънча и докато се усетим, видяхме коженото кълбо в устата му. Държеше с оголени зъби непознатия за него предмет, и сякаш се чудеше какво да предприеме. Може би изпитваше радост от това, че най-сетне е успял и той да вземе топката! Ние обаче не смеехме да си поемем дъх – очаквахме всеки момент фаталния гръм. Някой се сети да подвигне, после всички взехме да викаме „Пусни, пусни!“, а някой се обърка и викна „Подай!“ – той ни разглеждаше с любопитство, после изведнъж тръсна глава и топката се търкулна на игрището. Разбра ни магарето, и подаде!

Това се оказа само началото – още нищо не бяхме видели от „играта“ на Марко! Веднъж, в разгара на мача, противниковият нападател финтира няколко защитника и внезапно се озова пред вратата. Оставаше само да ритне и вкара гол. Той обаче се закова на място, и какво да видим – между гредите застанал Марко! От напрежение, от що ли, той се измъкнал от синджира и с цялото си великолепие се беше изправил пред вратата. Всички спряхме да играем и взехме да се чудим как да махнем Марко оттам.

Нали разбираш - магаре! Подканяне, подвикване – нищо не помага. На всичкото отгоре, около гредите се запазила свежа тревица и като взе да пасе оня ми ти мъдрец! Добре, че съдията излезе разбран мъж, прекъсна за двайсетина минути мача, докато не дойде чичо Весо и не отведе непослушника до мястото му под дървото.

И това се оказа малко за Марко. Сега ще ти разкажа за последната му проява – може и да не ти вярва, ама си е истина – честен кръст ти правя!

Беше миналата сряда, облачно и хладно време – само за футбол. Играехме с един аматьорски отбор от съседното градче за регионалната купа, и понеже срещата бе почти официална, имаше и трийсетина души публика. Марко наблюдаваше срещата без особен интерес, с едно лениво и леко аристократично пренебрежение към феновете на чуждия отбор. Нищо не предвещаваше последващото му невероятно избухване. Към средата на второто полувреме защитата ни пак не се оказа на ниво, и противников играч се вряза в нея, би силен шут но топката вместо в очертанията на вратата се удари в задницата на магарето. То се сепна от учудване, и вероятно от болка, изгледа недоумяващо превиващата се от смях публика, сви се и метна страхотен къч. Чу се силен плясък и недоумяващите ни погледи проследиха как като на кино изстреляната от него топка се заби в противниковата врата, прелетя между

гредите и потъна в гъстия храсталак надолу към реката. Целият стадион онемя – няколко секунди се чуваше само бръмченето на мухите, после поляната се огласи от радостния рев на магарето. Цвилеше, та се късаше оня ми ти Марко! И беше напълно прав – никой, дори и най-добрият футболист, не можеше да вкара такъв страхотен гол, от такава страхотна задна ножица! Сетне гръмна и стадионът ние също – заливахме се от смях, търкаляхме се по земята и сочехме ту Марко, ту противниковата врата, а неуспелите да видят тоя шедьовър само се питаха какво точно се е случило, та хората обезумяха така.

Разбира се, голът на магарето не беше зачетен, макар да беше таксуван – както казват по телевизията. Той обаче даде криле на нашия отбор и ние така насвихме противника, че не му дадохме дъх да си поеме. Бихме с четири гола разлика. Не успяхме да вземем регионалната купа, но пък продължаваме напред. Има и други мачове пред нас. Кой знае, с Марковата помощ може и това да стане!

Затова пък официално кръстиха нашето игрище „Марково поле“, кметлицата ни даде грамота, а ние от отбора решихме да сковем една хубава ясла за зоб и нова стоянка за магарето, точно до централната трибуна – нещо като ВИП зона, където то спокойно да си гледа. Неговия футбол.

„Марков футбол“!

МОЗЪЧНА ОПЕРАЦИЯ ПО FACEBOOK

DOCTOR сподели:

Здравейте и днес от скапаната болница! Чака ни сложна мозъчна операция и мисля, че ще е интересно за всички фенове на Facebook страницата ни тук. Така... Дай ми скалпела, говедо!

ASISTENT коментира:

Разбира се, заповядайте, докторе...

SESTRA 1 лайкна това.

Други 36 юзъри го лайкнаха също.

SESTRA 2 сподели снимка от джиесема си на първия разрез със скалпела.

Мъжът ѝ, любовникът ѝ, майка ѝ, и други 22 лайкнаха това.

DOCTOR сподели:

Бах мама му! Потя се като прасе! Сестра, попей ми челото, вместо да щракаш тука с мобилния, ако обичаш, мърло такава!

SESTRA 2 коментира:

Разбира се, извинявам се - ето, докторе...

SESTRA 1 лайкна това.

SESTRA 2, SHEF_NA_BOLNICA, MUCI69 и MINISTAR_DESI_ATANASOVA го лайкнаха също.

ANESTEZIOLOG сподели:

Доки, страшен си! Как само му отвя горната част на черепната кутия с електрическия трион - асистентчето голям зор ще види после да я

пришие на мястото ѝ, хехехе. И глей му мозъка на тоя - като грахово зърно - 100 пъти е по-малък от туморчето...

PATOLOG коментира:

Колеги, не губете кинтите на данъкоплатците! Дайте ми го насам!

GROBAR коментира:

Аз съм първи, да ме извинявате, вивисекционисти скапани, държавно платени!

NEKROFIL коментира:

В голяма грешка сте и двамата - парчето е мое!

666 анонимни лайкнаха това.

SESTRA 1 сподели снимка от джиесема си от шашардисаната физиономия на хирурга.

MINISTAR_DESI_ATANASOVA сподели:

И 20, и 200 милиона даваме за заплати на такива, а здравна реформа нанай.

SESTRA 1 лайкна това.

BOIKO_BORISOV коментира:

Внимавай в картинката, Десиславо, да не ти изстине и на теб министерското кресло...

SESTRA 1, SESTRA 2, ANESTEZIOLOG и други 456 лайкнаха това.

ANESTEZIOLOG сподели:

Опа, ало, хей, колеги! Искан ли някой да опита от тази упойка, страшна е, казвам ви! На тоя пич вече като го гледам, май няма да му трябва, хихихи...

DOCTOR сподели:

Анестезиологчето, вместо да дрънкаш, му шибни на това диване още една двойна доза, че много шава и не мога да направя правилен отвор с бормашината в черепа, все се отмества към подезичната кост. Че съм и махмурлия, мамка му!

ANESTEZIOLOG коментира:

Да, докторе, веднага!

PALAVA_SESTRA лайкна това.

SESTRA 1 и SESTRA 2 коментираха:

Коя пък е тази кучка, мамка ѝ?!

721 анонимни лайкнаха това.

DOCTOR сподели:

Тишина в скапаната операционна, че ще ви разгоня фамилията! Ще ви дам на Десислава Атанасова!

MINISTAR_DESI_ATANASOVA коментира:

Опа, айде сега, ако обичате...

3 432 лайкнаха това.

SESTRA 2 тайно сподели видеоклип от джигесема си как анестезиологът играе бавния танц на радостта с другата сестра, докато хигургът-махмурлия повръща в металическата кутия за стерилни инструменти, а пациентът с отворен череп се гърчи на хирургическата маса и повръща кръв.

21 454 лайкнаха това.

Във Facebook спонтанно възникна група „Не мъчете лекарите, вземете им дипломите и ги оставете да си ходят - то и без това здравното министерство не си върши работата!“, която за

кратко време привлече 112 089 членове.

В отговор бе сформирана групата „Здравното министерство срещу групата „Не мъчете лекарите...“, чиито членове достигнаха до 42 / включително MINISTAR_DESI_ATANASOVA/ и числеността и не мръдна повече нагоре.

В същото време в социалната мрежа вече се организираше спонтанен Национален протест „И ние искаме от упойката на Анестезиолога!“, а 1 323 889 души заявиха, че ще присъстват на шествията в София, Бургас, Варна, Пловдив, Русе и Каспичан идната събота под мотото „Горе на черешата!“.

DOCTOR сподели:

Айде... Споко... Повърнах... Пациентът още мърда... Говеда, дайте да довършваме скапаната операция, че в шест часа съм на голф с приятели.

SESTRA 1 лайкна това.

Други 2 236 юзъри го лайкнаха също.

SAPRUGATA_NA_DOCTORA коментира:

Къде каза, че отиваш в шест, копеле мръсно?! Мислех, че имате заседание на борда на директорите на болницата, мамка ти!

SESTRA 1 лайкна това.

Други 43 134 юзъри го лайкнаха също.

ANESTEZIOLOG коментира:

Баси, копелета... ъъъ... колеги... раста, ман, йо, Джамейка!... Тоя пич на хирургическата маса има адски як лилав оттенък на лицето, хохохо...

DOCTOR сподели:

Абе, говеда некадърни такива, аз що не ви...

В този момент обаче на страницата се появи надпис ERROR 404/NOT FOUND и вместо прякото излъчване на онлайн операцията в интернет изтече логото на АНОНИМНИТЕ, а след него и Новогодишното слово на Президента за новата година, до която обаче оставаха цели два месеца, така че доста юзъри се зачудиха на далновидността на този мъдър, предвидлив и далновиден човек, който навсякъде и всякого огрява, дори и Мишо Шамара в Страсбург.

Докато юзърите се чудеха дали да лайкнат предстоящо-настоящата-минала президентска реч за ЧНГ или да я игнорнат като едни разумни данъкоплатци, по сигнал на Асен Блатечки от сектор „Компютърни престъпления и интелектуална собственост“ при ГДБОП решиха проблема из корен, като направо взеха и закриха целия Facebook, така че акциите на социалната мрежа на борсата се сринаха до дъното, а Марк Зукърбърг се цани на работа срещу 320 лева на месец в кол центъра на един от българските интернет оператори. Че и трудно го взеха... Нямаше добри препоръки, копелето...

НА СЛАДКА ПРИКАЗКА

Каламут Тошев и Нагодил Терзийски отпиха едновременно от добре изстудените бирички на промоция и захихикаха като малчугани, скрити под масата. .

— Добре го резнахме тоя - пръв заговори Нагодил - Ще ни помни цял живот! Седнал да ми се прави на интересен пред шефа и идеи за модернизация да дава. Не се види колко е смотан, а и не е човек на никого, ама се перчи като петел пред кокошки...

— Ей, земяк, къде е „Запорожецът“? - извика някой от съседната маса и помаха приятелски с ръка.

Каламут позна съелянина си и на свой ред вдигна ръката си, но не беше въобще доволен от тая среща.

— Продадох го! - измънка под носа си той, а от сладостното му настроение нямаше и помен.

Загрозан Денев с появата си му напомни за миналото с такава настойчивост, че Мути, както го наричаха галено едно време, изгуби желание да злорадства с колегата си Терзийски. Допиха си бирите на един дъх и под претекст, че бързат, се измъкнаха от задушното заведение.

— Какъв смотаняк! Не мога да го дишам – пръв се обади Каламут. – И въобще какво пра-

ви тоя селяндур в града? Що не си седи на село, там където си му е мястото? Тръгнал ми и той гражданин да става! Селянин със селянин скапан!

Докато слушаше дългата тирада, Нагодил запали една цигара, дръпна сладостно от нея и се опита да смени темата, защото почувства, че Тошев много се разгорещи и цяла вечер ще му надува главата само с едно и също нещо.

- Ти гледа ли вчера онова предаване, в което говореха за вредата от тютюна?

- Тц! - заклати глава Каламут, ококори очи, даде си вид на интелектуалец, почеса се по носа и важно заключи – Все ще се мре, поне да е като мъже!

— Слушай, а кво мислиш за бирата? – подкачи го отново аверът му.

— Бира като бира – на една ръка е от нас, ама оня скапаняк ни пресече – сети се пак за Загрозан и тегли една цветуща псувня по негов адрес, като изреди и майка му, и сестра му, и леля му, та и баба му отгоре. После се умълча, а споменът така зачовърка главата му като някакъв дървояд, че не му даваше мира...

Тогава задиряше една трета негова братовчедка. Райка Грозната, така ѝ викаха в селото заради пъпчивото лице, кривите крака и диоптрите, които правеха очите ѝ изцъклени. По тая причина никой не ѝ обръщаше внимание, но Каламут беше разбрал, че има вуйчо в София, някаква клечка в съвременна фирма за инвес-

тиции на европейски проекти, и взе че започна да ѝ прави тънки намеци да вземе, та да го уреди при него, като ѝ обещавахе, че ще се ожени после за нея. Тя се опъваше първо, но хлътна и му се отдаде, а той стисна зъби, метна потната си риза върху пъпчивото ѝ лице и грубо я облада. Дали случайно или нарочно, Загрозан ги хвана на калъп в колата и ги ожениха набързо. Е, вярно, че после с връзки излезе от тинята и почна работа при вуйчото, но животът му се стъжни с тая грозотия. Не смееше да я покаже пред хората, все я лъжеше, че е служебно зает, натякваше ѝ, че заради нея се е прежалил и намираше утеха в заведенията с Нагодил. Допаднаха си с него, че от една среда бяха - оказа се на шефа кръщелник. Освен това и той като него си нямаше понятие от нищо с това образование, което имаха – беше кравар в селото, а приятелят му едва избутал някакви курсове за готвач. Двамата започнаха да слухтят из офисите, да наблюдават и да се държат едва ли не като надзиратели с останалите. Всеки знаеше, че не вършат за пет пари работа, а еврото влизаше само в джоба им, но нали се страхуваха да не им изстине мястото, нищо че бяха висшисти и тесни специалисти, мълчаха и стискаха зъби...

Тошев въздъхна. Появата в града на далечния роднина на жена му направо му бръкна в здравето. „Тоя не е случайно тук!“ - такава мисъл се въртеше в главата му и не му дава-

ше мира. Дори забрави, че е с Терзийски, спря едно такси и се качи в него, като остави Нагодил с увиснало чейне.

Вкъщи го чакаше Райка. Погледна я и му се стори по-грозна от всякога. Тя седеше на масата, бършеше с кърпа влажните от сълзи стъкла на очилата си, а яденето отдавна беше изстинало в двете чинии... Нямаше какво да ѝ каже, едва ли знаеше защо оня е в столицата, а и не искаше въобще да разговаря с нея. Реши да потърси телефонен номер или на следващата вечер да го открие на същото място, за да го попита лично какво прави тук. Едва ли със селскостопанския техникум можеше да завладее София и да шашне някого! Изсумтя и влезе в банята...

На другата сутрин шефът събра управителният съвет на извънредно съвещание. Спря изпитателен поглед на всеки поотделно, отпи вода от чашата и каза с властен тон:

- И така, колеги, събрали сме се по много важен повод. Работата ни се разрасна и мен ме изтеглят в главното управление на фирмата в Брюксел. Не се тревожете – нещата тук ще вървят както досега. От днес ще има друг човек на моето място и аз съм сигурен, че ще се сработите с него. Ще ви го представя след малко... Един момент само!...

После се обърна с гръб към тях и позвъни някъде. Каламут и Нагодил се спогледаха. Всички тръпнеха в очакване. Всеки си мечтаеше

тайно да замества шефа, да има власт и да се перчи навсякъде с поста си...

Скоро вратата се отвори и в стаята влезе... Загрозан Денев, като се усмихваше блажено. Двамата тарикати, Тошев и Терзийски, които го обсъждаха предната вечер, бяха като парализирани и имаха чувството, че са залети с вряла вода...

РОМЕО И ЖИГУЛЕТА

Тази вятърничава история се случила на не по-малко вятърничавия ни главен герой Ромео – ромче от табора, разперил кичозните си шатри „по царски“ в предградията на китно малко градче...

Един ден майката на Ромео – Айшето пратила своя син, като най-голям сред чаветата – на цели 13 г., да осигури вечерята, заръчвайки му, като една „любяща“ и „загрижена“ майка:

— И нали знаеш, мама, как`о съм те учил тебе, бе... Оглеждаш се налево, оглеждаш се надесно и... - повдигнала въпросително вежди Айшето, слагайки ръце на кръста в очакване на отговора на своя син.

— И... ако никой не мъ гледа... муш под палтото и бегом дома! – извикало въодушевено ромчето.

— Бравос! ... Ашколсун, бе! На мама Ромеото, бе, то много умен бе!

Речено – сторено. Изпълнявайки стриктно майчината си заръка, наш Ромео се озовал право на градския пазар пред един от тезгяхите, отрупани с всякакъв вид риба: от цаца до сом, от шаран до пъстърва и така прочутата съомга – каквото ти сърце поиска.

Незабелязан от никого, ловкият Ромео бързо грабнал един едричък шаран, достатъчен да

нахрани и десетте гърла, чакащи го вкъщи. Но точно преди да го пъхне под палтото си и да заеме поза „Нема, ма како, Ромеото нищо не е откраднал!“, подсвирквайки си небрежно с уста – ситуация, която мъдрият български народ е описал най-точно с поговорката: „Ни лук ял, ни лук мирисал!“. Та точно в този сублимен момент шаранът му проговорил с човешки глас:

— Остави ме, Ромео! Моля те, пусни ме на свобода!

— Въъъйй, говореща риба?! – ококорило се ромчето, стъписано от чутото... Ама така се ококорило като български пенсионер при новината, че ще вдигат цената на тока – за N-ти път!!!

— Въй, какъв „умник“! – помислил си шаранът. – Защо все на мен такива ми се падат? Защооо?! – и, обръщайки се към момчето, продължил – Аз не съм обикновен шаран, Ромео, а вълшебен – също като моята „колежка“ златната рибка. Чувал си за нея, предполагам... Тя е доста по-известна от мен, все пак.

Само при споменаването на думата „златна“ нашето „умно“ ромче се ококорило още повече и наострило със светнал поглед уши – като гладно куче пред месарница. Шаранът продължил:

— Е, вярно, че не съм от злато, но и аз имам магически способности. Пусни ме и ще ти изпълня три желания... Кажи какво искаш най-много.

След дълго почесване по видимо „празната кратунка“ момчето отговорило:

— Аммм... Искам кат` Батето, ма... Джетли... Иска Джетли...

— Джет Ли?! – учудено попитала рибата – Сигурен ли си?

— Да, ма, сигурен! – поклатил одобрително глава наш Ромео.

— Е, добре тогава... - промълвила с неохота възшебната риба и размахала опашка и перки с думите – Готово! Имаш го! Чака те у дома! А сега ме пусни ей там в крайпътната рекичка и ела да ме навестиш пак чак утре, готов с второто си желание.

След като пуснал шарана да плува в свободните води на рекичката, наш Ромео се отправил доволно към вкъщи. Но още от вратата го посрещнала голяма патърдия и гневната му майка, която веднага го подпретнала укорително:

— Я ми кажи ти, сине майчин, аз тебе за ка`ко те пратих, а?

— Да донесем яденето, ма! - отвърнало ромчето.

— И де го яденето бе, гаврош такъв? – сопнала се Айшето. – На теб говорим, чуваш ли?... Трябваше да донесеш тука да нахраним ей ония вресливите гърла дете чакат гладни на масата, а на вместо туй Ромеото ка`ко направил?! – Довел ми вкъщи още едно гърло за хранене... Ааа, аз да не съм социални помощи тука, бе!... Виж го оня там с белия халат и черната връзка през челото... Да, точно оня с дръпнатите очички!...

От еди час размята тука ръце, крака ... и издава некви странни звуци: „Ииъъ...Ияя!... Явно човекът не е добре с главата нещо, мъ и мен шъ мъ побърка! Завърте ми се светът само докът го гледам, бе. Разпище и чаветата... Въъй голема олелия, бе! – извикала Айшето, хващайки се с двете ръце за главата.

Рано на следващата сутрин ядосаното ромче отишло да навести вълшебния шаран:

— Рибо, ма... Аз ти поисках Джетли кат` на батето у Хамериката, ма... Па ти си ми пратила некъв китаец ли, хапонец ли, де да го знам...

— Няма грешка, Ромео! Поиска Джет Ли, Дадох ти Джет Ли – китайски актьор.

— Мъ не, ма рибо... То туй Джетлитото е кола, ма! Батето кара у Хамериката такава, бе! – и още по-разгневено и разпалено продължило – Искам проста кола, разбра ли?... Ромеото иска проста кола!!!

— Значи... проста кола, а? – повторил многозначително вълшебния шаран.

— Да, ма рибо... Проста кола!... И да не мъ метнеш пак, ей... - размахал заканително пръст Ромео.

— Няма, Ромео! Твоята кола вече те очаква, паркирана пред дома ти! До утре, Ромео – за третото и, обърни ми внимание, ПОСЛЕДНО желание! Така че мисли добре! – и мятайки гордо опашка, се гмурнала отново в речните дълбини.

„Литнало“ нашето ромче от щастие към

дома си, нетърпеливо да зърне новата си придобивка и що да види – Пред вратата на дома му – каравана била паркирана зелена жигула.

— Ей, тая пуста риба, па мъ метна! – извикал разярено Ромео и се заканил: - Ще видиш, ти, рибо!

Още с първите лъчи на утринното слънце нашият вятърничав герой „цъфнал“ при реката да търси сметка на измамната риба. Още щом я зърнал на хоризонта с пламналия си от ярост поглед, изкрещял, замеряйки горкия шаран с камъни:

— Само да ми паднеш в ръчичките, рибо... Ква вкусна рибена супичка шъ направи Айшето от тебе, да знайш...

— Чакай, Ромео! Не така с лошо – примоллил се вълшебният шаран. – Успокой се и кажи защо се гневиш пак. Не получи ли това, което искаше?

— Ми не, ма... Не съ праи ся чи ни знаш за ко ти съ сърдим... Па мъ метна ти мене, ма. Ква е та проста жигула де си ми пратила дома.

— Нали това си пожела – проста кола и аз послушно изпълних и второто ти желание дума по дума – буквално!

— Ама, аз иска Джетлитото, не жигула, ма!... И мое да не съм ходил на даскалото, ама Ромеото не е прост – от коли и жилеза разбира!... „Димчо“ мий второто име, щот за две минути моим да свием кола и айде: „Дим да мъ нема!“ Тъй, че не ми казвай, че Джетлитото и жигула са едно и също нещо!

— Ааа, сега разбирам... Сигурно имаш предвид Бентли, така ли? – побързала да го поправи рибата.

— Е, туй то! Джетли... Бентли... кат` на батето у Хамериката де я кара! – отвърнало ромчето, потърквайки самодоволно ръце.

— Да разбирам ли, че това е третото ти и внимавай ПОСЛЕДНО желание? Бентли?

— Аммм чи как тъй последно?! Аз иска и принцеса... Ама кат тъ знам тебе, рибо, кат съ приберем да не намерим пекана филия с кайма! Ромеото иска принцеса – ромска принцеса за жена... Булка, ма разбра ли?

— Разбрах, Ромео! Желанието ти вече е изпълнено! А сега „Сбогом“! – и махайки с перки, окрилена от мисълта, че най-после ще се отърве от досадното ромче, се гмурнала отново в дълбините на речното царство.

Прибрал се Ромео вкъщи и що да види – у дома вече го очаквала „девойка“ с толкова закръглени форми, че ако имало конкурс „Мис земно кълбо“, тя определено щяла да вземе първа награда. Освен това била на светлинни години от понятието „кralица на красотата“! Твърде пищните ѝ форми се допълвали от меко казано силния ѝ грим – бяла пудра и пинбяни руж и червило.

— Въй, кво плашило! – помислило си шашардисаното ромче.

— О, Ромео! Нима не мъ позна?... Аз съм

твойта Жигулета! – извикала девойката, втурвайки се с разтворени обятия към своя „любим“.

— Ааа! – изкрещял Ромео, плюл си на петите и бегом обратно при измамния шаран.

— Ей ся тоя път те утепах! Шъ ставаш на рибена чорбича, шаран такъв измамен! Или ми изпълни желанията както трябва, или... - законило се яростно ромчето.

— Съжалявам, Ромео, но желанията са само три и аз ги изпълних буквално – дума по дума! Нямам вина! Каквото ми каза, точно това ти дадох! Сбогом!

— Ааа, не!!! Чакай, ма рибо! Не мой тъй! Шъ тъ обвинявам тебе в расова дисхриминация! Шъ съ оплачине, да знайш!

— Добре, оплачи се... на арменския поп! – подсмихнала се ехидно рибата и повторила – Сбогом, Ромео! – окончателно гмурвайки се в дълбоките води, без да поглежда повече назад към разгневения Ромео, който упорито и законително продължавал да размахва пръст след нея:

— Аммм, шъ съ оплачим, ма! Да... шъ го намерим тоя Арменски поп и шъ съ оплачим! – отсякъл Ромео и тръгнал да го дири по света и у нас...

Ходил, бродил надлъж и на шир. И всеки на когото зададал „умния“ си въпрос: „Де го арменския поп?“ му отговарял, подсмиввайки се саркастично: „Ааа, Арменският поп ли?... Ами при

Неволята сигурно!" Този многозначителен отговор породил още „по-умен“ въпрос в привидно празната главица на ромчето, а именно: „Коя е аджеба тая така Неволята и къде да я намери нея пък точно?!"

Най-после през своето вятърничаво пътешествие наш Ромео срещнал един старец, който на въпроса: „Къде е тая така дето ѝ викат Неволята и кога може да я види?" му отговорил:

— Когато цъфнат налъмите, мойто момче!

— Ъъъ... Налъмите?! – почудило се ромчето, почесвайки се по главата в недоумение и продължило. – Амм чи аз нямам такова нещо...

— Ей на, дядовото! Вземи моите тогава. – услужливо предложил старецът, подсмивайки се под белия си мустак.

Минало се известно време. Дошла китна пролет. Един ароматен слънчев ден наш Ромео навестил добрия старец, когото по-рано бил срещнал, за да му търси сметка за „разваления“ подарък:

— Ей, дядо!... Дядо, бе, тия твоите налъми сигурно са развалени нещо! Ей го на! Пролет пукна, всичко цъфна... Даже братчеда „цъфна“ със сто кила гепано желязо. После и полицията „цъфна“ дома след него, де... Мъъъ само тия твоите пусти налъми, не щат да цъфнат, бе!

Потупвайки гневния младеж по рамото, мъдрият старец казал:

— Тръгни на училище, моето момче! Имаш

много да учиш...

— Да, бе, да... Кво училище?! Той Ромеото умен бе!

При тези думи на ромчето старецът само въздъхнал съжалително и го подминал с думите: „Ех, Боже, колко простотия има по този свят, Боже... Ех!“

Хвърляйки пустите налъми настрани, гневният Ромео извикал:

— Уф... Що ми требваше на мене тия глупости – налъми, шарани, магии, чудесии?!... Я, по-добре да си гъ карам както я си знаем... - и оставайки верен на старата и добре изпитана ромска максима: „С просия пълним ний кесия!“, се развикал колкото му глас държи, протягайки с умолителен поглед празните си шепи към случайните минувачи: „Дай 20-стинки ма, какооо!!!“

РОМИНА И ЖУЛИЕН: ДОБРИЯТ КРАЙ ОПРАВЯ ВСИЧКО

Жулиен се събуди и се усмихна на първите слънчеви лъчи. Той беше голям романтик. След като завърши 9-ти клас, верен на любимия си Шекспиров цитат "Науката е слънце — ослепява тоз, който твърде дълго в нея гледа", Жулиен напусна училище и се отдаде на алпинизъм. Не беше точно планинар. Поставяше топлоизолация и боядисваше блокове в Зона Б-5.

Жулиен обичаше работата си. Вършеше я със същия хъс, с който би превзел и връх Елбрус. От известно време обаче мечтаеше за един друг хълм. Беше си изгубил ума по чернокосата Ромина, която живееше на 8-мия етаж на т. нар. Китайска стена.

Всяка сутрин Жулиен се катереше по панелената фасада на блока. Увиснал на въжетата пред спалнята на красавицата, той оставяше на балкона по едно есенно листо. Беше чул, че „Есента е втора пролет, когато всяко листо е цвете“. Пък със скромната си заплата не можеше да си позволи да ѝ оставя орхидеи. А и все дебнеше да мерне Ромина гола.

Една сутрин нашата героиня се беше навела да зареди пералнята с дрехи и някак успя да си тресне главата във вратичката ѝ. Карабинерът на Жулиен рязко щракна и младежът скокна в стаята, за да помогне на дамата в беда. След

като се увери, че Ромина няма комоцио, като за целта я опипа цялата, той я покани на вечеря.

Вечерта подранила и леко замаяна, Ромина чакаше Жулиен пред кокетното ресторантче. Беше се беше облякла много елегантно. Докато пушеше пред заведението, управителят на ресторанта излезе и ѝ се развика: "Ейчш, я да ходиш да работиш другаде, площад Македония е по-нагоре". Аха, да му отвърне, и кавалерът ѝ пристигна. Ромина реши да остави разправиите за друг път. Вечерта протече добре и скоро двамата поеха към нейния апартамент.

Още с влизането страстите се разгорещиха. Жулиен тръгна да смъква полата на Ромина със зъби, но замря около 10 сантиметра под пъпа ѝ.

О, не! "Сините в атака". Лозунгът на ПФК Левски го удари в челото от упор, а небесносините бикини сякаш му се присмиваха в очите. Ентусиазмът му увехна.

— Обличай се! Не спя с врага. – изсъска Жулиен и лицето му придоби леден израз.

— Ама, ама...

— Няма ама – извика той, докато изчезваше през вратата.

Ромина чуваше как Жулиен пее "Сърца червени, сърца милиони" с цяло гърло по стълбището. Тя се тръшна на дивана и се разплака.

Жулиен също беше нещастен. Ако знаеха само аверите от сектор Г какви жертви правеше за тях... Двамата млади бяха от различни светове и общо-

то им бъдеще бе обречено.

На следващия ден младият алпинист отвори профила си във фейсбук и откри 58 коментара. Под всяка негова снимка разгневеното момиче бе написало:

*"Не искам аз други да обичам,
не искам аз чорбарската любов.
Сърцето си на Левски аз обричам,
и пазя го изпълнено с любов!"*

Той се разяри. Отговори ѝ с цитат от "На говеждия стадион". После бързо съжали, защото Ромина все пак беше дама. Погледна към тъжната купчинка с мъжки списания под леглото си и изведнъж се втурна към магазина за цветя.

Половин час по-късно Жулиен беше пред вратата на Ромина с орхидеи в ръка и яростно натискаше звънеца. Тя отвори и се хвърли право в обятията му.

Дръпнаха завесите, за да се скрият от любопитните съседски погледи и пиесата им започна. Докато се отдаваха на бурната си любов, Ромина пъшкаташе "Кой ще вкара гола? На кого е ред?", а Жулиен отговаряше с "Факлите горят, но в сектор Б". А после смело рецитираше "Напред, армейци смело - да браним нашето велико дело!", докато тя пееше:

"Е-е-е-о-е-о... Няма да се спрем! Е-е-е-о-е-о... Ще го отнесем!"

Някъде към средата измъченият съсед отдясно започна да имитира на висок глас стоно-

вете им, за да ги накара да се спрат, но на тях не им пукаше. Победа и пак победа, двамата пееха все за победа, защото любовта и инстинктът за размножаване надмогнаха футболните пристрастия. За два дни.

СЛУЧАЙНИ ДИАЛОЗИ

01

— Тежи ли ти багажът?

— Само умственият.

02

— Къде отиваш?

— На майната си.

— Е, щом си намерил път до там...

03

— Колко ме харесваш?

— Горе-долу метър и шейсет... или питаш в килограми?

04

— Ще пиша статия за Трифон Зарезан... само че ми отлежава информацията.

— Искаш да кажеш „ферментиращ“?

05

— Животът е... гаден.

— Един ден ще умреш и ще си отмъстиш!

06

— Къде е Марти?

— В Априлци.

07

— Седя си вкъщи и се занимавам с хобито си.

— Ти си един виден хобит!

08

— Сбърках Дочо Боджаков с Баджаков, сега ако му намеря и една госпожа Кълкова...

— И викаш журналиста Иван Бедров да ги интервюира?

09

— Изпи ми кръвчицата, казвам ти, за 30 години брак...

— Все съм чувал, че жените са вещици, караконджули, чудовища, ама тая твойта и вампир, бе!

10

— Хвърлих патериците!

— Ние те чакахме да хвърлиш топа...

11

— Днес е света Анастасия, жените не трябало да работят.

— Диана, дръж се мъжки!

12

— Това е писано от българин, не от...

— ... от човек?

13

— Голямо си говедо!

— Мууууцко...

ТРИМАТА ТРОЛОВЕ

Нека се опитаме да опишем нашия герой с два-три щриха. Представете си Иванчо Йотата на осемнайсет години. Дребен за възрастта си, с крехки кости и увити сякаш с неудобство около тях тънки жили. Тясно и жълтеникаво лице с едва наболи мустачки, очи с блатист цвят, замъглени от вечното виждане в евтиния монитор. Този младеж имаше и своя вечен спътник - лаптоп с изтощена батерия втора ръка за 160 лв., с тънък филм органична мазнина върху изтърканата клавиатура и обилни количества юношески пърхот, събран между клавишите. Лесно можем да разпознаем в героя характерния люлинец, дори да не носеше китайски гумени чехли с юздичка на глезена. А той носеше.

Преди да се измести на квартира в столицата, бе получил три подаръка от баща си, без да броят съветите, разбира се. Триста инвестиционни бона за Асарел-Медет от масовата приватизация, фамилната Шкода 105 Л и писмо с препоръка до помощника на заместник-директора на Подкатедрата по иновации в архиварството на Полувисшия библиотекарски институт.

Още първият му ден с безплатния Wi-fi, който успя да свие от съседите (от едно до девет и после обратно до едно - тия хора нямат никакво

въображение с паролите) му донесе три грандиозни чат-скандала в любимия напоследък форум „Един за всички, всички срещу цените на тока“. Тъкмо гневно призоваваше десетхилядна тълпа с по един презерватив бензин да запали де що има ЕРП, когато го атакуваха топпотребителите с никове Атос, Портос и Арамис.

Героят ни първо сметна, че става въпрос за обикновени тролове, получаващи по 50 стотинки на пост, за да спамят с проправителствена пропаганда. Дори беше на крачка да ги покани на дуел в играй-точка-ком, където един по един да ги смаже на дюлбара и да им докаже, че са се забъркали с грешния потребител. Впоследствие обаче те се оказаха изключително свестни момчета, които просто имат лош ден. Даже споделяха основните му жизнеопределящи принципи - винаги имай твърдо мнение, дори по въпроси, с които си бегло запознат; дай всекиму подobaваща доза омраза, все ще намери начин да си я заслужи; винаги обиждай жестоко на лична основа, като се стремиш да прехвърлиш собствените си недостатъци върху обекта на атаката.

Започнаха да чатят всеки ден, тримата го приеха под крилото си и обещаха, че след още терабайт-два трафик ще му ходатайстват и той да стане топпотребител. Не един и двама заблудени граждани паднаха под ударите на четиримата в жалките си опити да коментират

събитията от обществения живот на страната. Колко нелепи бяха опитите им да пробутват аргументи, факти, цитати, та дори и отправки към материали от чуждестранната преса, когато срещу тях беше карето най-корави тролове в западната част на София - „Един за всички, всички срещу цените на тока“.

Тези щастливи събития обаче бледнееха пред появата на Констанс. Тя изникна като Афродита от морската пяна под една статия за поредното шуробаджанашко назначение на младши експерт в КЕВР. Постът ѝ беше резервиран, но точно на място - „И к'во?“ Нещо у нашия младеж трепна. С почти несъзнателни движения написа „@Констанс: пиши ми на лични“. После загриза изтърканите си нокти, удивен от собствената си проява на характер. Шест часа по-късно получи и отговора: „??? :-P“.

От този момент си пишеха редовно. Тя се държеше мило, но някак отдалечено, беше лесно да я помислиш за студена и безсърдечна. Героят ни обаче бързо откри, че по този начин Констанс просто се опитваше да се предпази от собствената си наивност, с която бе напълно наясно.

Смяташе го за смел, дори на границата на дързостта, може би защото ѝ беше трудно като него да изразява собствените си отрицателни емоции. Общественото ѝ положение също я принуждаваше да бъде по-сдържана - оказа се съученичка от Фризьорския техникум на га-

джето на един от създателите на форума. Двете дори понякога излизаха да пият кафе на Кооперативния.

На нашия герой му беше достатъчно, че тя му има доверие. Чувстваше се едновременно учител и закрилник. Всички потребители бързо научиха, че дори минимален опит за несъгласие с Констанс ще бъде последван от четворна форумна атака с разнищване на личността до девето коляно, омаловажаване на професионалните постижения, завоалирани подигравки със семейното положение, а защо не и изровена срамна случка от студентски купон в края на деветдесетте - в крайна сметка живеем в малък свят и анонимността е относително понятие.

Всичко вървеше прекрасно до деня, в който Де_Уинтър му отмъсти. Беше най-жестокият модератор във форума, който триеше постове за всичко от аватар с големина над 20 KB до употребата на „мангал“ вместо „гражданин от индобългарски произход“. Младежът многократно се бе оплаквал от фашистките прийоми на администрирания и Де_Уинтър беше наясно, че ще си навлече куп неприятности, ако се опита да му затвори акаунта. Затова си го изкара на Констанс. Два опита за влизане с грешна парола - единият път чукнала без да иска „q“ вместо „w“, после забравила caps lock-а натиснат и край... бан по Ай Пи.

Нашият герой си позволи една сълза за края

на красивия, платонически романс. Тя се плъзна по костеливата му страна, увисна за част от секундата и тупна сред люспиците пърхот върху клавиатурата. Той подсмръкна, после мислено нави ръкави, тъй като носеше само оранжев потник от „Илиянци“ и се наведе над лаптопа. Днес се оказа, че началничка на отдел в КЕВР е била без диплома за висше образование. Щяха да видят те. „Един за всички, всички срещу цените на тока“.

КЛАСИРАНЕ НА ПУБЛИКАТА

Радослав Филипов

ПАЗАЧИ НА ОБРАНИ БОСТАНИ

1.

Завърших курсове за огнестрелно оръжие и си купих ловна пушка втора употреба. С нея предишният собственик бе улучил прилеп на свечеряване, два бързоходни заека при опит за бягство и някакво митично същество от селския фолклор – истински бродник, караконджул или плътеник.

Така въоръжен, кандидатствах и ме назначиха за пазител на едно бостанче, над десетина декара. Бях страшен в камуфлажното си облекло, същински рейнджър!

Шефът – господин Батаклиев (по прякор Баки) обаче побърза да ме предупреди:

— Важното е да демонстрираш присъствие, а не да стреляш! Гърмиш, само ако е застрашен животът ти! Но първо във въздуха, сватбарски!

— А може ли със сол и пипер да гръмна някой крадец?

— Не може. Не си пъдар, от времето преди социализма...

Възхищавах се на Баки, защото беше умен човек. А не защото освен бостан, бе успял да придобие вече аптека, бензиностанция, язо-

вирче, книжарница и автоморга. И няколко добре посещавани заведения със сервиране на кафе и скара.

Първото денонощие от стажа ми изтече без произшествия.

Предадох обекта на сменника си – колегата Пейчев, въоръжен с дузина пиратки, ожулен калашник с халосни патрони и една противотанкова мина, неупотребявана.

Когато за втори път обаче застъпих на смяна, заварих тревожна картина. Целият бостан някъде към полунощ бил нападен от скакалци. Дошли не от небето, а с каруци. Такива, с кола от автомобилни джанти. Сякаш бяха преминали тук сенките от миналото – хуни, печенеги, остготи, вестготи и авари. Византийци, татари, черкези! Варвари, грабителите и подпалвачи! Нищо читаво не беше останало от даровете на благата плодородна почва – от довчерашните дини, пъпеши, любеници, кауни, карпузи, пипони и всякаква подобна благодат, както и да им викат в различните краища на България.

Направи ми впечатление, че колегата от предишната смяна много бързаше да се измъкне.

— Жена-ттттт-та е в бол-ни-ц-ааа, спешен случ-ааа-й! Тая нощ са я приели! – ожали ми се той, като гледаше някъде встрани.

Колегата Пейчев не можеше да говори. Джуките му бяха оттекли, клепачите му се затваряха в синини. Не помнеше добре какво точно

е станало с него. Това се разбра чак впоследствие, от медицинското му – върху три страници, издадено по-късно от местната болница за активно лечение „Бог да ви е на помощ!“ ООД.

От колегата научих единствено, че успял да даде предупредителен изстрел, преди да изпадне в безсъзнание.

Пейчев даде газ с Ладата и побърза да отпраши.

Тръгнах да поогледам. Крачех по широката нива с пресъхнала уста, прескачах преобърнати врежове. Листата им наподобяваха щамповани изрезки от ламарина, с жълто-зеленикав цвят, с ръжда по краищата. Майко мила! Никъде не беше останало нещо зряло. Само туктаме – скрито в шумата, по някое зрънце, което би могло да се види снощи единствено с апарат за нощно виждане.

Нямаше какво да пазя вече. Обрано бе всичко. Вероятно точно тогава, когато жената на Пейчев е постъпвала по спешност в болницата.

Ония с каруците, с колелата от автомобилни джанти, бяха се потрудили здраво. И бяха изчезнали като фантоми.

Чудех се какво ще става оттук нататък.

Но чуденето ми не продължи дълго. Дойде Батаклиев с някакъв джип и направо ме уволни, преди още да ме е назначил със заповед или договор.

— Свободен си! По взаимно съгласие!

— Ама аз не съм подавал молба за напускане.

— Няма значение! – отрязва ме той, със самочувствието на собственик. Достатъчни за това бяха язовирът и автоморгата.

Усмихнах се и му подадох молбата си за освобождаване, която бях предвидливо надраскал на лист от бележник преди малко. Не можех да вардя нито миг повече нещо толкова много обрано.

2.

Племенникът ми Иво, след като напусна полицията, стана бодигард в банка. Сурово момче, тренирано! Владее карате и бойно самбо, редовен е във фитнеса, хвърлял се е дори за кръста на Богоявление в ледените води и го е хващал.

Разхождаше се в коридорите на банковия офис и охраняваше – със стъклен змийски поглед изпод русите вежди, с бяла риза като останалите чиновници, с черен изгладен панталон и с пистолет „Глок“ на кръста.

Същинска кобра, страж на съкровищата на фараоните.

Не бих искал да ми е насреща такъв, ако реша да оберя банка като неговата в някой хубав божи ден! Нищо, че сме роднини. Това не би ми помогнало.

Само че накрая какво се оказа? Докато той и такива глупаци като него охранявали срещу

нападение отвън, някои хитреци задигнали отвътре всичко. Ония – с белите якички и с членски книжки, криминално неприявени – според свидетелствата им за съдимост.

Същите, които с поглед на преситени интелектуалци получаваха „заплати“ от по няколко бона на месец, заработени с „честен труд“!

Техни колеги – вече в затвора, можеха само да завиждат на щастието и на късмета им! И докато ги чакат търпеливо там, да пеят в хоровете на лишените от свобода – по линията на художествената самодейност, успокоения към себе си от рода на:

„За мен ти си морска сирена! Морякът-удавник съм ааааа-аз!

Или пък:

„Върви, народе възродени! Към светли бъднини върви-ииии...”

А ти, Ивайло, недей да страдаш! Въпреки че не успя да опазиш банката. Жалко за неуспешните ти усилия, мойто момче. Какъв, наистина, беше смисълът да правиш на решето мишената с точните си изстрели? Защо, в края на краищата, натоварваше сърцето си и своя костно-мускулен апарат с вдигането на тонове тежести досега!? За какъв дявол ти бяха тия мускули? Не ти помогнаха срещу измамниците!

3.

Братовчедът Панталей бе бояджия. Истински вълшебник, от старата школа.

Евтино зографисваше бедняшки стаи, шаркаше с гумени валяци стените им.

Освежаваше и фасади. Лепеше тапети. Белосваше с латекс.

Почина от задух, като риба на сухо. Но докато още беше в силата си, почти не употребяваше питейна вода, а си попийваше коктейл „Мечка“ – от бутилка „Гъмза“ с две лимонадки, питието на стари и млади.

Опитваше се да оварди той съпругата си Гълъбинка, да не кръшне встрани от семейното огнище – една комбинирана печка за ток и въглища, с миризма на изгоряло мляко и препечени филийки.

Вардеше горе-долу успешно, доколкото Гълъбинка никога не кръшкеше и бе емоционално привързана към въпросното огнище.

Дори вечер, когато я нямаше до късно и се появяваше по някое време развеселена, с позабавени движения, но готова нахално да вдигне скандал, ако бъде неоснователно обвинена.

Оказваше се обаче, че пак се е налагало да иде до болната си приятелка – една и съща, живееща сама, безпомощна. Твърде често боледуваше, сиромашката...

„Пак ми обраха бостана, мамка му!“ – псуваше братовчедът с надежда, че може и да не е така, но само пред мен, като пред близък човек. И веднага почваше да ми обяснява, малко объркано, колко добра е по характер гълъбицата му, каква богата душа има.

Какво можеше Панто братовчедът да направи? Той и неговата Гълъбина си нямаха деца. Двамата бяха свързани вече само с рутинен брачен секс и с някакви вехти младежки спомени, напомнящи сухи цветя в стаята за гости, набрани в по-щастливи години и забравени в прашасали вази.

4.

Най-накрая ще дойдат ония отгоре. Извънземните! Не с ангелски крила, а въоръжени с техника от бъдещето. Ще ревнат като змейове те, страшно и оглушително:

— Казвайте, всички до един, какво сте направили?!

— Ами никому нищо. Просто живяхме като хора – слушатели и зрители, в крайна сметка потърпевши, но с право на глас.

— Някакви бостани сте имали?

— Имаме.

— А вардите ли ги? Опазихте ли и нещо човешко в себе си?

— О, разбира се! Да. Пазили сме, вардим свято сега и ще охраняваме строго и за в бъдеще всички свои бостани, включително обраните. И най-вече тях, ако е сред приоритетите!

Това ще е може би отговорът на обикновения български гражданин в територията, където кан Аспарух за пръв път побил някога знамето си, една конска опашка.

ВСЯКА ЕДНА БОЖА СУТРИН

Обожавам да спортувам! Всяка сутрин ставам преди алармата на телефона, скачам в маратонките още преди да съм изпила фреша си от грейпфрут, нар и артишок, пристягам връзките им и леко пружинирам. Нахлузвам слънчевите очила върху лицето си, подскачам на място. Набирам енергия, набирам темпо, тръгвам на място, все по-бързо, все по-бързо, докато не се изстрелвам напред и вече никой не може да ме спре. Тръгвам надолу по стъпалата, излизам от входа и спринтирайки, отцепвам по правата до плажа в родния ми Бургас. Слизам на пясъка, разбира се – за да е по-голямо натоварването. И започвам сутрешния си крос.

Мускулите ми вече са загрели. Усещам ги, пълни с тонус, с онова приятно чувство, когато енергията в тях те гъделичка, изстрелва те напред. Тичам право напред! Все още е тихо, все още светлината е мека, ранно утро е, градът спи, а аз се сливам с йодните изпарения на брега. Тичам само напред, напред, където с отворени обятия че очаква хоризонтът. Тичам в посока Солниците като един истински маратонец, силен спринтьор, пълен с живот и олимпийски заряд! Разцепвам въздуха край мен, струята зад

гърба ми свисти, аз съм скорост, аз съм целият аеродинамика и страст, аз съм този, който преодолява времето и пространството всяка една Божя сутрин! Аз съм сила, аз съм мощ, аз съм онзи, който предизвиква и надделява над човешките възможности! Тичам, тичам, тичам...

От Бункера до Солниците е ок. После до Сарафово теренът наистина разгръща потенциала ми. Обожавам усещането за парещо напрежение в мускулите ми, уникалното сливане с природата... тичам, тичам, тичам... а колко е красиво приближаването се към мен Поморие... Тичам, остават четири километра, остават три, остават два, остава един...

И точно преди Поморие се събуждам.

Посвещава се на всички онези, които всяка сутрин стават, за да посрещат изгрева край морето.

ДАМА

Тя завинаги остана на 17-сет. Не, не бързайте да се кръстите и да казвате: „Бог да я прости!“. Вики си е жива и здрава и наскоро отпразнува половин век присъствие на планетата Земя. Цялото ѝ име беше Виктория, но всички я наричаха на галено – Вики.

От малка беше Дама. В детството си никога не се е чувствала на по-малко от 17-сет. Целта ѝ беше да достигне и физически тази възраст. 18-сет вече звучаха ужасно. Началото на старостта... Затова Вики тържествено си обеща да остане на 17-сет.

Като невръстно дете Вики диктуваше модните тенденции в малкото минно селище, в което живя няколко години с по-големия си брат и родителите си – минни техници. А то се намираше само на два километра от морето. Щом има море наблизо, не може да нямаш и капела за слънце. Вики имаше две. Едната с малка, а другата с голяма периферия. Когато се скъса от носене, таткото на Вики закачи тази, с по-голямата периферия на лампата. Вики се възмути: „Защо „пакелата“ ми е там горе?“. Таткото спокойно обясни, че капелата вече ще бъде абажур и тя се съгласи, защото ѝ звучеше на френски. Когато Гунди и Котков играе-

ха, мъжете от цялото минно селище се събираха да гледат мача в малката им стая и така лампата нямаше да им блести в очите. Имаха черно-бял телевизор „Опера“. Черно-бял ли казах? Грешка. Специално за мача, таткото на Вики закачаше цветно стъкло пред екрана на телевизора и тревата, по която тичаха футболистите ставаше зелена, въздухът розов, а небето синьо. През онези години, по телевизията даваха „На всеки километър“ – първия сериал в живота на Вики. Митко Бомбата и неговият петел много я забавляваха. Мина известно време, докато Вики се влюби в майор Деянов. В ролята – Стефан Данаилов. Не беше любов от пръв поглед. Стана някак постепенно. Но виж, с Ален Делон се получи от пръв поглед. Тогава вече беше шестокласничка и веднага разбра, че той ще бъде голямата ѝ любов. Още когато видя сините му очи зад черната маска на Зоро в момента, в който разсече въздуха с камшика си, изписвайки буквата Z, Ален Делон сякаш ѝ каза: „Завинаги!“. Романтично, нали?

Сега да се върнем към двете капели на Вики. Когато се правеше на Дама, първо слагаше тази с голямата, а над нея похлупваше капелата с по-малка периферия. Оглеждаше се критично и виждаше, че нещо не достига, за да бъде ослепителна. Разбира се, това беше детската флицова шапка на по-големия ѝ брат. Казано на разговорен език – зеленото бомбе

на батко ѝ. Похлупваше най-отгоре и него, и всичко си идваше на мястото. Обръщаше пред огледалото първо полупрофил наляво, после надясно и след като получише собственото си одобрение, с финес слагаше детските слънчеви очила. А те бяха последен писък на модата от 60-те. Бели рамки със зелени стъкла. Имаше и допълнителен аксесоар в тон – бял, пластмасов часовник със зелен циферблат. Вики го наричаше „чиновник“ и сигурно имаше право. Нали все пресмяташе нещо, било то и времето.

Когато се правеше на Дама, Вики първо избираше роклята. В този ден избра зелена. Тя имаше дузина роклички, а може би и две дузини. След време нейната майка, която беше фина и интелигентна дама, ѝ разказа:

— В онези години детските рокли струваха по лев - два, а ти искаше да те преобличам по десет пъти на ден. Затова ти бях купила много.

Че те и придворните дами в кралския дворец не се преобличат по толкова пъти. Добре че в детството си, Вики не знаеше цената на рокличките си, че много щеше да се натъжи. Бива ли една Дама да носи толкова евтини рокли? Предполагам, че всички си представят роклички в нюансите на розовото. Нищо подобно. Вики да не е Барби? Тя си имаше собствен стил и в детството ѝ, синьото беше на почит.

Един ден майката на Вики я заведе в смесения магазин. А той като сегашните МОЛ-ове.

Може да си купиш всичко. Като започнеш от дъвки „Бисер“, бонбонки „Ролки“, шоколадови човечета (момченца и момиченца), обвити в станиол и стигнеш до гумени ботушки във всички цветове. Тук е моментът да отбележа, че ботушките на Вики бяха зелени, в тон със зеленото ѝ палтенце. То пък беше в тон със зелените ѝ усмихнати очички. След години майка ѝ си спомняше:

— Какво усмихнато детенце беше. Като слънчице. Но още в първи клас придоби някак тъжно изражение.

Ами то да не е много весело да тръгнеш на училище, но Виктория матира майка си с друг отговор:

— Рано помъдрых.

Нали всички знаете великата сентенция, че „мъдростта носи тъга“. Всъщност истината беше друга. Вики си мислеше, че колкото по-трагична е физиономията ѝ, като на многострадална дама, толкова повече момчетата ще се влюбват в нея. Минаха години, докато разбра, че усмивката ѝ е по-ефикасно оръжие за пленяване на мъжки сърца. Но да продължим по темата. Зеленото палтенце на Вики си имаше бяла якичка и маншети от натурална овча кожа. Много по-късно вече порасналата Виктория щеше да има и палто с яка от сребърна лисица. Все пак от малка носеше титлата Дама.

Дори Вселената помагаше на Вики да е ви-

наги в тон. Когато беше наистина на 17-сет (и физически), през лятната ваканция изкара курс за шофьори. Това лято беше решила да бъде неглиже и ходеше на кормуване по къси дънкови панталонки, от крачолиите на които небрежно висяха раздърпани конци. Беше модерно, сега също... Но таткото на 17-сет годишната Виктория се скара... Било неприлично, трябвало да се облича изискано, като Дама. И тя се обляче. С изкусителен сатенен гащеризон в цвета на небето и морето, слети в едно. Разбирайте, цвят синьо-зелен. Гащеризонът едва се държеше на две тънки, развързващи се презрамки върху крехките ѝ рамене. По-големият ѝ брат го беше донесъл от чужбина, от първото си пътуване с кораб – стажантски курс. Когато беше облечена в този тоалет, Вики усещаше след себе си завистливите женски погледи и очарованите мъжки такива. Не знам за бащата на Виктория, но инструкторът по шофиране също беше очарован. И от двата варианта на облекло, с които тя шофираше. Нямаше никакви забележки. За шофирането също, защото тя наистина беше добра. Инструкторът я похвали:

— Личи си, че преди курса си карала колата на баща си.

Това предположение не беше вярно и Вики се засмя:

— Да, карала съм, но колата на началника на баща ми. Бях четиригодишна и я подкарах

на заден ход. По-точно, колата сама тръгна. Още тогава разбрах какво е „да освободиш от скорост“.

Бяха оставили малката Вики да си играе на предната седалка, докато двамата мъже разговаряха отвън, до паркираната кола. Тя държеше волана и се правеше, че шофира. Само че отстрани на волана стърчеше една пръчка. Вики дълго я гледа, преди да се изкуши да я дръпне. Беше виждала, че баща ѝ прави така, когато кара тяхната кола. След време разбра, че това не било пръчка, а скоростен лост. При старите модели скоростният лост беше на волана. Вики се почувства изключително щастлива и горда, когато подкара на заден ход колата надолу, към дерето. След мига щастие видя, как татко ѝ с няколко лъвски скока настигна колата, издърпа я през отворения прозорец и „като мръсно коте“ я изхвърли на тревата. Тя се приземи по дупе и тогава разбра, че освен да шофира, може и да лети. Татко ѝ успя да спаси и колата на началника си, като предотврати разбиването ѝ в дерето в случай, че беше паднала от три метра височина върху ж.п. линията, по която минаваха вагонетките на рудника. Всъщност един камък и още двама мъже му помогнаха в тази геройска постъпка... В такива моменти си мисля, че винаги трябва да вярваме в добрия късмет. След тази случка малката дама Вики много се срамуваше пред началника на баща си, който

все я питаше: „Как е днес шофьорката?“.

През онова лято, докато караше шофьорския курс, Виктория беше планирала близкото си бъдеще. Наесен щеше да навърши физически, повтарям: само физически, 18-сет и тогава щяха да ѝ дадат шофьорската книжка. После щеше да ходи на училище с лека кола, като Дама. А тя, колата им изобщо не беше лека. Направо си беше „тежка“ и на шега я наричаха „домашен танк“. Марка „Варшава“. Но както вече споменах, Вселената помагаше на Вики винаги да бъде в тон. И точно в деня, в който Виктория взе изпита пред КАТ, татко ѝ си купи нова кола. По-точно, излезе му реда за нова кола, след седем години чакане. Това беше Чудо! В един и същи ден! Вселената беше помогнала на Виктория да не се излага като Дама, карайки 20-сет годишна „Варшава“. Татко ѝ много се надяваше на червена „Лада“, но му беше излязъл реда за жълта „Шкода“. Няма нищо случайно. Този цвят щеше да отива на жълтата поличка на Вики.

А сега да се върнем отново в 60-те, в смесения магазин, който беше почти като сегашните МОЛ-ове и в който можеше да си купиш всичко необходимо. Разбира се, имаше и облекло „прет-а-порте“ (Prêt-à-porter). Звучи много френски, защото е на френски. Майката на Вики беше решила да ѝ купи нова жилетка. А те жилетките - стройно наредени по закачалките – едно моделче, но във всички размери и цветове. Ще припомня само,

че в детството си Вики много обичаше синия цвят. И майка ѝ го удари на молба:

— Моля те, Вики! Нека да ти купя розова жилетка. Да си сладка като другите момиченца.

Ама как така, като другите момиченца? Та тя е Дама! Има си собствен, неподражаем стил. Майка ѝ си остана само с молбите, защото Вики беше инат „като баща си“. От магазина излязоха със синя жилетка. Небесно синя. Че то небето неслучайно има такъв цвят.

Само веднъж се случи в този смесен магазин, в който можеше да се купи всичко необходимо, да не намерят обувки за Вики. Нямаше нейния номер. Наложил се татко ѝ да я качи в колата и да отидат до големия морски град, който беше само на 20 км. И там не намериха обувки с размера на Вики. Накрая татко ѝ купи обувки, един номер по-големи. Каза: „Ще ги израстеш“ и тя се съгласи, защото обувките много ѝ харесаха. Стилни, черни и лачени. Същия ден майка ѝ беше втора смяна и щеше да се върне от работа, след като Вики вече е заспала. Затова тя обу новите лачени обувки на крачетата си и се зави внимателно. Когато майка ѝ си легнеше до нея, щеше да усети и да види новите обувки.

Модата на 60-те по света се диктуваше от дизайнери, като Пиер Карден, Ив Сен-Лоран, Андре Куреж и Пако Рабан, а модата в българското минно селище край морето - от малката дама Виктория. Тя обожаваше модата на 60-те,

за разлика от тази на 70-те, която беше мода на шарени, кич и ужасни бакенбарди. Но дори тогава Вики успяваше да бъде стилна. Беше вече деветгодишна и един ден отиде до кабинета на баща си. Междувременно и той вече беше станал началник, но на един друг рудник, в едно друго населено място. Вики нямаше работа при баща си, но отиде да разходи новия си бял чарли панталон с маншет, комбиниран с елегантна, външна, копринена риза в небесносин цвят. Когато я видя, модерната секретарка на баща ѝ спонтанно ахна: „Wow!“. Стоп. Връщаме лентата. Не каза: „Wow!“, а спонтанно възкликна на родния си език: „Какая красота!“. Това беше признание за Вики и тя леко и изискано вдигна брадичката си.

Отново се връщаме в 60-те. Вики много държеше бельото да е не само модерно, но и удобно. През лятото нямаше проблем. Носеше бели детски пликчета. Тези на цветчета ѝ изглеждаха някак просташки. Вики обичаше изчистени, стилни неща. През зимата обаче проблемът беше много голям. Тогава носеше френско бельо – кюлоти. Досещате се, че предпочиташе бели, защото розовите не ѝ бяха по вкуса. А пък и бабите ѝ носеха розови, само че доста по-голям размер. Вики имаше две истински баби. То сегашните баби баби ли са? В момента, физически Вики е на възрастта на бабите си тогава, но не изглежда като тях. Модата за

баби през 60-те беше различна. Имаха истински плитки, не екстеншъни, а на главата си носеха забрадка. Идеалният аксесоар за завършек на тоалета им беше престилката, вързана около кръста. Да не забравяме и саморъчно плетеното вълнено елече. Но да се върнем към кюлотите. Този вид бельо, въпреки че беше френско, не беше удобно за Вики. Ама никак. Просто я изкарваше от нерви. Ластичите на крачетата ѝ стискаха. А нали се досещате какви истерични етюди може да ви разиграе едно три - годишно дете. Освен това, както вече споменах Вики беше инат „като баща си“.

През зимата на гости дойде едната баба, а тя живееше далече, в Северна България, на 300 км. от морето. Баба ѝ беше авторитарна жена и не се даваше лесно. Само че и тя беше победена от ината на Вики. Възрастната жена нямаше право да се сърди, защото Вики приличаше по инат на сина ѝ. Истеричната сцена, разиграна от малката Дама, завърши с махане на ластичите на крачолиите на всички кюлоти. Ами убиваха му на детето. Направо го изкарваха от нерви. Доволна, накрая Вики изпробва всички чифтове, като подръпваше дъното надолу, да не ѝ убива и то. При пробите се разхождаше по дължината на стаята, а крачолиите се мандахерцаха между малките ѝ крачета. Нали вече нямаха ластичи... Да ви кажа право, отстрани изглеждаше, като че ли е свършила беия в гащите. Като се замисля, сигурно е била една от

модните тенденции на Вики, защото и през лятото така си подръпваше гащичките отдолу, а те „модерно“ висяха под късите роклички.

Другата баба, по майчина линия, също дойде на гости, но през пролетта. И тя живееше на 300 км. от морето, но в Южна България. Беше много мила и усмихната жена и Вики можеше да я върти на малкото си пръстче. Тя с авторитарната баба се справи, че с тази ли няма... Баба ѝ беше не само мила и усмихната жена, но имаше и добро чувство за хумор. През онези години членуваше в управляващата партия и когато я питаха, какво правят на партийните събрания, с усмивка отговаряше: „Как какво? Отиваме да се наядем с кюфтета.“ Бабата дойде на гости през пролетта, а тънките шушлякови шлифери и тази пролет бяха на мода. Вики обичаше да се кипри със шлифера на майка си. Той се влачеше след нея като шлейф, но тя много държеше да излезе навън и да омете с него минното селище. Естествено, Вики обуваше и обувките с тънки токчета, на майка си. Много елегантни, стил 60-те. Отпред остри, а токчето като пирон. И всички бяха с франтифлюшки отгоре – токи или фльонги. Вики вече беше разбила токчетата на всички обувки, на майка си, но красотата иска жертви. Накрая майката на Вики ѝ подари един чифт от собствените си обувки (най-разбитите), с уговорката да обува само тях. Е, Вики скришом влизаше и в другите. След като

отново се премени със шлифера на майка си, тя понечи да излезе навън. Усмехнатата баба я видя и в миг стана сериозна. В коридора баба и внуче влязоха в жестока схватка, на живот и смърт. Бабата дърпа навътре, Вики дърпа навън, бабата навътре, Вики навън... И тогава бялата стана. Не, не си мислете, че се скъса шушляковият шлифер. По-лошо. Ръчичката на Вики се извади от рамото. Бабата едва не умря от притеснение, но оцеля, само защото си беше обещала, че ще доживее до 2000 г. И го направи. Отиде си в първия ден на тази година, която тогава изглеждаше като далечно и незримо бъдеще. Внимавайте какво си пожелавате! Малката Вики изпита ужасна болка, но не ревна с глас. Тя имаше достойнство на истинска Дама и никога не плачеше на глас. Освен това знаеше, че е виновна. А и горката ѝ баба изглеждаше толкова зле... Вики се почувства още по-виновна. Брадичката ѝ леко потрепери, след което от зелените ѝ очички тихо се изля морето... Слава Богу, наблизо имаше село, в което свещеникът, по съвместителство изпълняваше и длъжността на чакръкчия. Всъщност притежаваше божествена дарба и помагаше на хората. Само с едно рязко подръпване на ръчичката я намести. На Вики ѝ мина „като на куче“, но бабата едва се освести.

Нали знаете, че дамите не обичат да готвят. Вики много се гордееше с майка си, която

също беше дама. Тя беше интелигентна и начетена жена, която можеше да готви, но това не ѝ беше първа радост в живота. Предпочиташе да чете книги. Затова, когато съпругът ѝ решаваше да се изяви в кухнята, с удоволствие му преотстъпваше мястото. Веднъж малката Вики беше отишла на гости в комшиите отсреща, при тяхното момченце Мирчо. След като се наиграха в едната стая с пъзел, под формата на големи кубчета, родителите на Мирчо поканиха децата в кухнята, да хапнат. Докато майка му разбъркваше яденето на печката, баща му попита Вики:

— А ти готвиш ли в къщи?

Вики със самочувствието на дама обясни:

— Не, още съм малка и майка не ми дава. Но дава на татко да готви, защото той вече е пораснал.

Дълго се майтапеха с баща ѝ, а Вики не разбираше, какво толкова смешно е казала. Баща ѝ, освен като готвач се изявяваше и като шивач. Веднъж другата комшийка - леля ѝ Санда, донесе старата си червена, сайлонова блуза и той уши от нея четири чифта модерни бански – за двете ѝ дъщерички, за Вики и за батко ѝ. Ето от кого Вики беше наследила дизайнерския си нюх.

Като всяка изискана дама, Вики много обичаше конете. Останалите деца искаха да ходят на цирк заради клоуна и маймунките, а Вики ходеше заради кончетата. Те тичаха в кръг по манежа толкова грациозно... Мечтата ѝ беше

като дама да язди породист кон, но за сега се е качвала само на дръгливо магаре.

А сега да се върнем в началото на разказа. Малката дама Вики беше избрала и облякла зелена лятна рокля. На главата си една върху друга беше похлупила сламената капелата с голяма периферия, капелата с малка периферия и зеленото бомбе на батко си. Зелените ѝ очички бяха скрити зад зелените стъкла на слънчеви очила с бели рамки, а на ръчичката проблясваше зеленият циферблат на бял пластмасов часовник. Крачетата ѝ потъваха в дамски остри обувки с тънки токчета. Завършек на тоалета придаваше детско чадърче за слънце, в уникален десен от есенни листа, преливащи в зелени и оранжеви тонове. Току-що ви описах Дамата Вики, в цялото ѝ величие.

Вики често се обличаше по този начин и излизаше на разходка сама под жарките лъчи на слънцето. В онези години беше много спокойно и хората в малкото минно селище дори не заключваха домовете си, а децата се „самоотглеждаха“ на улицата. Имаше една леля Гина в селището. Каква ти леля – на 28 години. За Вики обаче беше леля. Модерна жена, но не беше дама. Като видеше Вики да се разхожда в дизайнерските си тоалети, огласяше със смеха си дори съседното селище. Една дама никога не се смее с такива децибели. Мъж на леля Гина беше чичо Пешо. Виж, той имаше фотоапарат. Помните ли фотоапарата,

дето чичо Манчо унищожи във филма „С деца на море“? Ей такъв фотоапарат имаше и чичо Пешо. Само че как не се сети поне веднъж да снима малката дама Вики в целия ѝ блясък. Правеше ѝ фотосесии най-вече на плажа, с другите деца.

Един ден Вики много се изложи като Дама. Беше се облякла отново по начина, който ви описах и тръгна с майка си да нахранят кокошките. Категорично отказа да събуе обувките с тънки токчета. Живееха в едноетажно работническо жилище за две семейства и нямаха двор. А кокошките бяха само две, ей така за екзотика. Имаха и два корена домати под прозореца, също за екзотика. Двете кокошки се намираха в импровизиран кокошарник, до най-близкото дърво в гората. Тя, гората, започваше веднага след поляната, в непосредствена близост до жилището им. И всичко това - на баир. Наложил се Вики да изкачи баира с тънките токчета. Мъка голяма... Не щеш ли, насреща по пътеката слизат двама мъже. Докато се поздравяваха с майка ѝ, Вики се спъна и падна в краката на единия. Има ли по-голям срам за една Дама от това? Още не го е преодоляла, но така и не потърси помощ от психоаналитик.

Като всяка дама, малката Вики ходеше и по ресторанти. Тя редовно обикаляше с родителите си изисканите заведения на „Балкантурист“ по южното черноморие. Всяка година те празнуваха деня на миньора, в ресторанта на Аркути-

но. На това място Вики се влюби в романтиката и стана Романтична Дама. Още си спомня как под навес от палмови листа свиреше пианист на лунна светлина, а двойките в ресторанта танцуваха блус. Понякога баща ѝ я водеше и в местния ресторант. А той не беше толкова изискан и му викаха Хоремаг (съкращение от Хотел-Ресторант-МАГазин). Там Вики си хапваше вкусни сочни кебапчета с лимонада, а татко ѝ пиеше бира с приятели. Веднъж Вики попита татко си защо на този ресторант му викат Хоремаг, а той отговори с чувство за хумор: „Защото в него влизат хора на два крака, а след като си пийнат излизат на четири крака, като магарета“. Беше логично и Вики го запомни.

Дамата във Виктория не ѝ даваше мира, дори когато порасна. Напомням, порасна само физически. Тя и сега посещава не толкова претенциозни заведения, но Дамата винаги се обажда. Когато си поръчва наливна бира, претенциозно добавя: „Ще Ви помоля да ми я сипете в тънкостенна чаша. Не обичам халби.“. Затова тя отпразнува своя Юбилей – половин век на планетата Земя, в най-претенциозния ресторант на брега, на морето, носещ претенциозното име на морския цар Нептун. Приятелките ѝ първоначално я изгледаха странно, но като се сетиха за нейната непоносимост към халби, се съгласиха с претенциозния ѝ избор. Беше малко скучно на гостите ѝ, но затова пък имаше пиано, цигулка, изглед към морето,

шампанско, бели перли и червени рози. Всичко, за което мечтае и от което се нуждае една истинска, романтична дама. Да не забравяме и малката черна рокля. Купи си я два месеца по-рано и до деня на събитието за малко да ѝ стане наистина малка.

Месец по-късно, Виктория бе поканена на Юбилей на своя съученичка. Присъстваше и 17-сет годишен племенник, който Виктория не беше виждала от бебе. След празника, момчето направило изключително точен и забавен анализ, за всяка една от приятелките на леля си. За Виктория казал:

— Говори тихо и изглежда някак свенлива. Прави се на дама.

— Тя не се прави, тя е ДАМА. – отговорила леля му.

Малката Вики отдавна порасна, но в нея още живее една романтична дама на 17-сет. Едно момче на 17-сет я разпозна.

ДА СИ ХВАНЕШ СЪПРУГ

Новият сладкиш, дето всички във фейсбука ахкат по него, най-сетне беше във фурната. На снимката в сайта изглеждаше така съблазнителен! А моят Пешо обича сладко. Голям мъж е Пешо! А като си хапне сладко, се разтапя и каквото поискам, това прави. Само дето предложение досега не ми е направил. Трябва да взема нещата в свои ръце! Довечера ще си сложа оная, прозрачната блузка, дето деколтето ѝ е чак до пъпа. Ще наредя хубаво масата. Свещи... Дали пък със свещи няма да е много официално и Пешо да се почувства притиснат? Не, по-добре без свещи, да е уж ежедневно, но по-хубаво. Вино. Много вино! Пешо обича вино. Тежко червено вино. Трябва да взема две бутилки, не, три, че Пешо, какъвто е голям, двете бутилки набързо ще ги преполови. И като пийне, ще се завъ-ъртя край него и ще му задам въпроса.

Така чертаех бъдещето си, когато на вратата се звънна. Ленчето от отсрещния апартамент. Разчорлена, разгърдена, разплакана. Ръкома-хаше, крещеше, хлипаше. Влетя като ураган в хола и, ходейки напред-назад, разперваше пръстите на ръцете си и току ми ги завираше под носа. Накратко, ето какво разбрах.

Ленчето беше пищна дама, отдавна прехвърлила и стоте килограма, и възрастта за женитба. Работеше каквото намери и за малко пари. Мечтата ѝ беше да отслабне, да си купи зашеметяващи дрехи и да хване най-невероятния мъж.

Преди години Ленчето все боледуваше от бъбреци. Криза след криза. Накрая взе пари назаем и замина на санаториум в Хисаря. Там правила процедури, гимнастика, плувала в басейни, пила вода и накрая с много мъки изкарала един камък. Ама какъв камък! Огромен! Докторите твърдели, че толкова голям камък не са виждали. Но не само размерът грабваше. Камъкът беше многоцветен. Всяка негова точица сияеше в различен цвят. Имаше нещо особено в този камък, магическо. Всеки, който го видеше за първи път и не знаеше историята му, го смяташе за истински скъпоценен камък. Ленчето си беше направила пръстен с него и в началото го слагаше само на празник. Но после се видя, че празници май няма, и започна да го носи всеки ден.

Преди няколко дни Ленчето пила кафе в центъра. На масата ѝ седял възрастен мъж. Загледал се в пръстена. Поискал да го купи заради камъка. Ленчето му обяснила какъв е този камък, но мъжът още по-упорито настоял. Предложил ѝ такава сума, че свят ѝ се завъртял. Разменили си телефоните. Мъжът казал, че заминава в командировка и след три седмици

ще е отново тук. А Ленчето се прибрала у дома и започнала да мисли. С тия пари тя можела да си купи най-зашеметяващите дрехи и дори да иде на почивка в Турция. Преди това, обаче, трябвало да отслабне. Но как, как? С глад, разбира се! За диети няма пари. Тогава решила да мине на зеленчуци. Но е зима, какви зеленчуци освен ряпа? Ряпа – ряпа. Една седмица ще кара само на ряпа, пък после ще види. Отишла на пазара, накупила ряпа – по много от всички видове, та да стигне за цяла седмица. И от днес започнала диетата. Изчистила няколко репи, взела рендето и започнала едно стъргане. И се размечтала. Представила си как яде тази ряпа, как на всяко ядене става все по-слаба и по-слаба – колкото повече ряпа, толкова по-малко килограми. А после... Ех, после! Вкарва се в ония дрешки, дето ги видяла по „Графа“, завърта се – ах, как можеше да се завърти тая Ленче, така че и ума на мъжете да завърти! И тогава се появява той. Висок, едър мъж. С буйна коса. Галантен. С букет цветя. На всяка среща идва с цвете. А какви очи! И как я гледа! Мечтае си така Ленчето и колкото повече се унася в мечти, толкова по-настървено стърже ряпата. По едно време ряпата свършила. Огледала се: масата била отрупана с настъргана ряпа. Такова облекчение почувствала! Сякаш камък паднал от гърба ѝ. Камък! Някак странно леко чувствала пръста с оня пръстен. Погледнала и – о,

боже! О, боже! Пръстенът бил на ръката ѝ, но камъкът го нямало. Ровила из всичката ряпа, но го няма и няма. На пръстена се мъдрело виновно едно малко камъче, едва един сантиметър, което само плахо намеквало за родствена връзка с оня огромен уникат. И тогава Ленчето разбрала жестоката истина: ряпата разтопила камъка, а с него и мечтите на собственичката му за светло бъдеще.

Докато слушах тази история и съчувствено цъках с език, някакъв странен дим се разнесе от кухнята. Сладкишът! Явно и двете с Ленчето не бяхме открили начина как да си хванем съпруг.

РЕЦЕПТА ЗА ГЪДЕЛИЧКАНЕ НА ВЪОБ- РАЖЕНИЕТО

Никога не се ядосвам, когато видя задните стопове на автобуса и се налага да чакам следващия. Избирам си един от другите чакащи и започвам да му измислям истории. Ето, например, увитата с шалове лелка, която пристъпва от крак на крак и все си вади мобилния телефон. А той не звъни. Явно, закъснява и се притеснява от това. Като се има предвид сутрешният час, обичаен за тръгване към мястото за полагане на труд, а тя определено не прилича на редовна трудеща се, вероятно е призвана да поеме внука или внучката. Щото мама и тати трябва да правят парички. Ако е това, значи мама и тати не са станали част от двата милиона, намерили препитание зад граница. А за да останат тук, или имат собствен бизнес, или са от малкото добре платени с атрактивни професии, или пък са си надвили на масрафа по друг начин. Обаче лелката-баба влиза в употреба от време-навреме със сигурност. Първо, никога не отказва да се притече на помощ на отрочето или отрочетата си, второ – не се пазари колко часа ще обгрижва внучето, нито очаква да ѝ пхнат нещо в джоба. То и телефончето, дето все го вади, точно затова ѝ е дадено, да е винаги на разположение и под контрол.

Плъок! Момичето с нарязани на поне десет места дънки пука огромен балон дъвка почти в носа на стърчащия срещу него момък на видима възраст за първо влюбване. Той се ухилва хем нахакано, хем притеснено и подръпва увисналия по кльощавите му кълки анцуг. На рамото му, вместо на гръб, както се полага, виси полупразна раница. Колко му е да измисля една история и за тях!

Постепенно на спирката прииждат и други интересни човешки екземпляри, чиито истории са полепнали по тях почти като сутрешната мъгла. Само че зад ъгъла се задава очакваното возило и не се налага нов рестарт на въображението. Какво пък, и утре е ден...

СЪДЪРЖАНИЕ

АЛЕКСАНДЪР КАЛЧЕВ

Проглеждане.....	3
Лиричен наръчник.....	6

АНГЕЛ ФИЛИПОВ - АХАИР

Цената на успеха.....	7
Жабата Квак-танаска и светения гьол или защо всяка жаба да си знае гьола.....	14

АТАНАС ПЕТРОВ

Брат ми.....	19
Среща с духа.....	20
Петаче.....	22
Тъга.....	24
Монолог на една поетеса.....	26

БЕТА НАУР

Семейство Организмови и факса на доктор Неумивайкин.....	27
Моята Лозница.....	33
Страх ме е от зимата.....	34
Лимърици.....	37

БОРИС БОРИСОВ

Изречения за любовния роман.....	38
Нематематически формули.....	40

БОРИС БОРИСОВ - САМОКОВА

Автожалеика.....	42
------------------	----

472

Гъбите в България	44
ПънЕвритмия.....	47
Нетолерантност	49

ВАЛЕНТИН ДИМИТРОВ

Афоризми	51
Миниатюри	54

ВЕРОНИКА ИГ. ЛАЗАРОВА

Кукери.....	59
Снимка с баба марта.....	60
Женски четвъртък	62
Bmw.....	63

ЗЛАТИНА ВЪЛЕВА

Пролетна умора.....	65
Плетачи на кошници.....	66
„Вино дайте! Пиян дано аз забравя...”	67
Госпожа Революция има всичко	68
За светейшото драже.....	70

ИВАН ИВАНОВ

Нашите бентлита	71
Каишковци	76

ИЛИЯНА КАРАКОЧЕВА /ИНА КРЕЙН/

Вегетариански клуб.....	81
Зелено	87

ЙОРДАНКА РАДЕВА

Махмурлук.....	90
	473

Май е грешка.....	92
Котакът с мазните очи.....	93

КАТИНА ГЕОРГИЕВА

Селският левент устремен	94
Хулиганката и караконджулът 2	107

ЛИДИЯ АБРАШЕВА

Терористична заплаха	129
Надбягване с гущер	134
За Алонсо, Изаура и разни други работи	138
144 години по-късно	146

ЛИЛИЯ КАЦАРОВА

Ежедневие	147
Градски транспорт.....	149

МАРГАРИТА ДИНКОВА

Пуси опустяли моди.....	150
-------------------------	-----

МИРОСЛАВА МЕТЕВА

Служебна грешка	155
-----------------------	-----

НЕЛИ ГОСПОДИНОВА

Дръж волана, все едно тенджерата за дръжките... ..	159
--	-----

НИКОЛА АПОСТОЛОВ

Голям късмет.....	166
Виждаш ли, боже	167
И няма край.....	168
Чалга-управа	169

Опит за духовен портрет.....	170
Дъждовно	171

НИНА ЧИЛИЯНСКА

Рекет.....	172
------------	-----

ПЕНКА СТАНЧЕВА /КАСИАНА ЙОАНИ/

Под Райското пръскало	178
Не се задявай с мен	180
Копой и тревопасна.....	181
Че кой би искал.....	182
Сатирични пуканки.....	183
АНЖИ, МАЯ И ДЕЧО КУЦИЯ	184

РАДОСЛАВ ФИЛИПОВ

Критика на животинското царство	193
---------------------------------------	-----

РАДКА ВИДЬОВА /РАЯ ВИД/

Връщане в детството.....	196
За първи път.....	199
Любеница съм.....	201
Между рая и ада.....	203
Шефът и моята муза	205
Два новогодишни скеча	208
Приказка без край.....	213
Молба	216

СВЕТЛИН ТРЕНДАФИЛОВ

Рок.....	219
Сърдита.....	219
Пътека.....	219

Драма.....	220
У баба.....	221

СТЕФКА СТОЯНОВА

Виртуална любов	222
Коледен купон	229

ТОДОР МИТЕВ

Дагейски зет	232
Римувани прозрения	238

ХРИСТО ЗАПРЯНОВ

На гости с коледен пуяк.....	240
------------------------------	-----

ХРИСТО НЕДЯЛКОВ

Епиграми	280
----------------	-----

ЦВЕТАН ВОЙНОВ

Готвачът на охлюви	286
--------------------------	-----

ЦВЯТКО КАМБУРОВ

Смок - мишкар	291
Вещици на промоция	305

ХУМОРИСТИЧЕН КОНКУРС
ВЯТЪРНИЧАВИ ИСТОРИИ 2017
Раздел „Поезия“
Класация на журито

СЕСИЛ КОСТАДИНОВА

Българска мечта 323

ЕЛКА Т. ВАСИЛЕВА

В началото бе Ева 325

АЛЕКСАНДРА КУЮМДЖИЕВА

Вина 326

ДРАГНИ ДРАГНЕВ

Главната улица 327

ВИХРЕН БЪНКОВ

Дете на прехода..... 329

ВАЛЕНТИН ДИМИТРОВ

Епиграми 330

СВЕТЛИН ТРЕНДАФИЛОВ

Епиграми 332

РОСИЦА СТАНЕВА

Мъж назаем..... 333

СВЕТЛАНДА РАШКОВА

Приятелски шарж 334

ТАТЯНА ЙОТОВА

Стиховей..... 336

ЛИДИЯ АБРАШЕВА

Стресирана Гинка 338

ДОНКА КОЛЕВА

Хайвер 339

ГЕОРГИ СТАЛЕВ

Хипертония 340

ТОДОР БИЛЧЕВ

Винцето последно 342

ВЕРОНИКА ИГ. ЛАЗАРОВА

Хелуоин..... 343

Класация на читателите**НЕЛИ АРНАУДОВА**

Пица за двама 344

ДЕНИЦА ПЕТРОВА

Обича ме, не ме обича 346

ГРЕТА ТЕОДОСИЕВА РУМЕНОВА

Малка изненада 347

МИЛЕНА АЗМАНОВА

Серенада 349

ЦОНКА ПЕТРОВА

Случки с внушки 351

РАЗДЕЛ „ПРОЗА“
КЛАСАЦИЯ НА ЖУРИТО
МАРГАРИТА ДИНКОВА

Бай Янаки 355

АНЕЛИЯ ТУШКОВА

Бисо 361

ВЕЛИСЛАВА РАЙДОВСКА

Генерална репетиция..... 368

ДЕНЧО ВЛАДИМИРОВ

Да обърнем с хастара родното литературознание 371

КАТЯ РАШЕВА

Девствената изабела 381

МАДИ МОСКИН

Когато видиш хубава жена..... 390

ДРАГОМИР ДИМИТРОВ

Кражба 396

ПЕТЪР ДОНКИН

Любовното обяснение на един електротехник 403

ЦВЯТКО КАМБУРОВ

Марков футбол..... 405

КАМЕН ПЕТРОВ

Мозъчна операция по Facebook 410

479

РАЯ ВИД

На сладка приказка 415

ВЕСЕЛА КОЛЕВА (ВЕСЕЛА АЛЕГРИЯ)

Ромео и Жигулета 420

КРИСТИНА ХРИСТОВА

Ромина и Жулиен:

Добрият край оправя всичко 429

СВИЛЕН ДИМИТРОВ

Случайни диалози 433

НИКОЛА НИКОЛОВ

Тримата тролове 435

КЛАСИРАНЕ НА ПУБЛИКАТА

РАДОСЛАВ ФИЛИПОВ

Пазачи на обрани бостани 440

ГЕРГАНА СТОЯНОВА

Всяка една божа сутрин..... 447

ВЕРОНИКА ИГ. ЛАЗАРОВА

Дама 449

ДИАНА ПЕТКОВА

Да си хванеш съпруг 466

ЕЛКА Т. ВАСИЛЕВА

Рецепта за гъделичкане на въображението 470

Алманаси „**Нова българска литература**“ са инициатива на Фондация „Буквите“ за представяне на съвременните български автори пред читателската аудитория.

За трета поредна година издаваме Алманах „**Нова българска литература Хумор и сатира**“, който се явява едно реалистично представяне на съвременната българска литература.

Тази година в Алманаха са включени и наградените произведения от третия Хумористичен конкурс „Вятърничави истории“ .